

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 23 ● 19 Eylül ● 80 000 TL. (KDV dahil)

Sermayenin çete devleti katillerini aklıyor!
Susurluk'un üstü örtülüyor!



İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak	3
Düzen Cephesi	4-5
Sınıf Hareketi.....	6-9
Reformizm ve	
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	10-11
Reformist Hareket.....	12-13
Program Sorunları Üzerine	
Konferanslar:	
Anti-emperyalizm/bağımsızlık	
sorunu-12	14-16
Gençlik Hareketi	17
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	18-19
EKİM'den.....	20-21
Uluslararası Politika	22-24
Toplumsal Yaşam	25
Kültür/Sanat	26
Mücadele Postası.....	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:23 ● 19 Eylül 1997
Fiyatı: 80.000 TL. (KDV. dahil)
Sahibi ve Y. İsl. Md.:Bülent H. Oğuz
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıyye/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cad. Erdoğanlar İşhanı No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

İşçi sınıfı bu onurlu kavganın saflarında yerini almalıdır Kurtuluş işçi sınıfının eseri olacak!

Kapitalist düzen işçi sınıfı ve emekçi kitleler için yoksulluk, açlık, savaş, kan ve gözyaşından başka birşey getirmemiştir. Esirler dünyası ikiyüz yıldır giderek daha da azgınlaşan ve "daha fazla kar" uğruna tüm güzellikleri yok eden bu canavarın pençeleri arasında kıvrınmaktadır.

Kapitalizmin vahşetten başka birşey üretmeyen sömürü çarkları nasıl ayakta kalıyor? Bu düzenin bütün yükünü taşıyan, ama buna rağmen işsizlik ve sefalet içinde debelenen milyonlarca işçi ve emekçi nasıl oluyor da bir avuç sömürücü asalağın egemenliğine boyun eğiyor? Emperyalist-kapitalist sistemin sahipleri, bir yandan bütün insanlık suçlarını bizzat işlerken ya da bunlara kaynaklık ederken nasıl büyük bir utanmazlıkla insan haklarından, doğadan, savaş karşıtlığından söz edebiliyor? Sermayenin, sefalet batağına gün geçtikçe daha çok gömülmeğe olan işçi sınıfı ve emekçilere yeni sınıfsal saldırılar düzenlemekteki pervasızlığı nereden kaynaklanıyor? Burjuvazi sömürüyü giderek katmerleştirme cesaretini nereden alıyor?

Bu soruların yanıtını bulmak için başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere ezilenler cephesine, esirler dünyasına mensup tüm bireyler kendi yaşamlarını sorgulamalıdır. O zaman bir dizi gerçekle karşılaşacaklardır. Sınıf düşmanımıza güç ve cesaret verenin bizzat kendi bilinçsizliği ve örgütsüzlüğü olduğunu görecektir. Tüm pisliklerin kaynağının ücretli kölelik düzeni



olduğunu olanca çıplaklığıyla kavrayabileceklerdir. Bir kez daha, kendileri için kurtuluş yolunun, biricik onurlu yaşama şansının devrim ve sosyalizmin yüce değerlerinin simgesi kızıl bayrak altında savaşmaktan, devrimcilerle yoldaş olmaktan geçtiğini görecektir.

Devrim mücadelesi içerisinde olmak, yaşama ve kavgaya kendi sınıfının saflarında katılmak insanlığın en onurlu yoludur. Son büyük sınıf savaşının bir neferi olmak, sınıfsız sömürsüz bir toplumun yaratılması için emek vermek ve yoldaşlık insanlık tarihinin yaratılmış en yüce değerleridir.

Yoldaşlık, insani ilişkilerin en mükemmeli ve en yüce anlamlar bütünüdür. Kavgayı aynı solukta yaşamak, coşkuyu ve heyecanı birlikte paylaşmaktır. Tereddütsüz

güvenebilmek, çıkarsız bölüşebilmektir. İnancır, güvendir, içten bağlılıktır. Toplumun genelinde meta karakteri kazanmış sosyal ilişkilerde, en kutsal sayılan aile içi ilişkilerde bile sözkonusu olan çıkar ilişkilerinden kopuştur. Korunan ve kollanan tek çıkar devrim mücadelesinin, savaşan kollektifin çıkarlarıdır. Yoldaşların birbirlerine sevgi ve bağlılığı körü körüne bir gereklilik değil, bilinçli bir yaşayıştır. Çünkü burjuvazinin tüm terörüne ve baskılarına rağmen bu mücadeleyi seçmiş birey ve onun kenetlenmiş birliğini simgeleyen örgüt, sevgilerin en büyüğüne layıktır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, kapitalist barbarlık düzeninin çürümüş değerleriyle birarada

yaşamaya, onlara dayatılan çürümeyi kanıksamaya ve bireyciliğe karşı devrimin ve sosyalizmin değerlerini yükseltmelidir. Kokuşmuş bir sermaye bataklığına dönüşmüş olan dünyamız, ancak işçi sınıfının kölelik zincirlerini kırmak ve bir yeryüzü cenneti yaratmak için vereceği mücadele sonucunda kurtulacaktır. Kurtuluş yolu savaşan işçi ve emekçilerin kararlılığıyla açılacaktır.

Geleceğimize, sosyalizme duyduğumuz sınırsız inanç, bizi çıkarsız birbirimize bağlayan değerler ve kavga yoldaşlığının, komünist işçi partisinde somutlanması kapitalist düzeni yerle bir etmenin de başlangıcı olacaktır.

**İşçi Sınıfının Kurtuluşu
Kendi Eseri Olacaktır!
Yaşamın Devrim ve Sosyalizm!**

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Abone
Formu

YAKINDA KİTAPÇILARDA

Kürt Ulusal Sorunu-1

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Sermayenin çete devleti katillerini aklıyor! Susurluk'un üstü örtülüyor!

Susurluk davasından yargılanan son sanıklar da salıverildi. Böylece sermaye düzeni, kokuşmuş içyüzünü ortaya çıkaran, devletteki çeteleşme ve mafyalaşmayı apaçık hale getiren Susurluk'un üzerini örtme çabalarına önemli bir halka daha eklemiş oldu.

Ne var ki pislik örtülecek gibi değil. Skandalın patlak vermesi ve ardından birbirini izleyen gelişmeler öylesine çok kirli bilgi ve belge biriktirdi ki, bugün devletin elinden gelen tek şey birbirinden kabarık suç dosyalarını rafa kalırmak oluyor. Gerçekler ise ortayerde duruyor.

Kuşkusuz bu dahi sermaye iktidarı açısından önemli bir başarıdır. Ve iliklerine dek çürümüş sermaye iktidarının toplumsal muhalefetin zayıflığından güç aldığıın göstergesidir. Ne var ki, bugün sermaye düzenini, göstermelik olarak tutukladığı birkaç tetikçiye tahliye etmeye sürükleyen faktörlerin başında yaşadığı sıkışma gelmektedir. Susurluk'un rafa kaldırılması ona geçici bile olsa bir rahatlama olanağı sunmamaktadır. Tersine, kendi arasından birkaç kurban vererek, asıl pislğin kaynağı kendisi olduğunu saklayabilecek iken, bu durumda devlet; yargı, polis, ordu ve parlamento gibi temel kurumlarının kitleler nezdinde daha da yıpranmasını göze alıyor. Adeta suçlarını savunur ve sahipleniyor konumuna düşüyor. Çiller, Ağar ve diğer düzen temsilcilerinin, tahliyeleri sevinçle karşılayan, Susurluk'a arka çıkan açıklamaları gerçekte bir kez daha devleti suçüstü durumuna düşürüyor.

Susurluk aynı zamanda devlet içindeki çeteler savaşını ve süren kanlı rekabeti su yüzüne çıkardığı için, üzerinin örtülmesi için atılan her yeni adım dahi yeni bilgilerin dışarıya sızdırılmasını beraberinde getiriyor. Devlet temize çıkayım derken, giderek daha çok balçığına bulanıyor.

Oysa, suçlar "devlet içine sızmış çeteler", "görevlerini kötüye kullanan bireyler" üzerine yıkılabilmiş olsaydı, sermaye devleti kitlelerin karşısına imajını yenilemiş ve kendinden emin bir tarzda çıkma koşullarını da yaratabilirdi. Bunun gerçekleştirilememesi ise beklenen bir olgudur.

Bekleniyordu, çünkü Susurluk nereden değilse deşilsin, açığa çıkardığı pis işlerin ve ilişkilerin neresinden tutulursa tutulsun devletin en yetkili kurumlarına dokunulacaktı. Susurluk'un arkasındaki devlete, onun en yetkili karar ve yönetim organı MGK'ya ve arkasındaki orduya ulaşılacaktı. Sermaye düzeninin temellerine dokunmak ise kimsenin cesaret edemeyeceği birşeydir!

Susurluk dosyalarında adı geçen Çiller, Ağar, Bucak vb. dokunulmazlık zırhına bürünmüş çete başları gibi, İbrahim Şahin gibi cezaevlerinde dahi pervasızlığını bir yana bırakmayan kontr-gerilla tetikçilerinin küstah açıklamaları da bu gerçeğin bir sonucudur. Ağar dün açık açık "bin operasyon yaptık" diyebiliyordu. Bugün aynı pervasızlıkla "bizi ordu silahlandırdı" açıklamalarında bulunabiliyor. Çiller dün çete başlarıyla yakın ilişkiler içerisinde olduğu doğrultusundaki suçlamalar karşısında, "devlet için silah sıkan kahramanlar" edebiyatı yaparken, bugün daha da ileri giderek "Susurluk'un arkasındayım" diyebiliyor.

Kısacası Susurluk'un üzerinin örtülmesi çerçevesinde cereyan edenler en az Susurluk'un kendisi kadar düzenin çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğunu ortaya koyuyor. Zaten düzenden beklentileri kalmamış işçi ve emekçi yığınlardaki devlet ve düzen karşıtı tepkilerini giderek daha fazla büyütüyor. Bunun kuşkusuz ki sermaye devleti de farkında.

Ancak gerek rejimin yaşadığı ekonomik ve siyasal sıkışmışlığı başka bir "çözüm"e izin vermiyor. Gerekse de sınıf ve kitle hareketinin bugünkü durgunluğu bu çözümü olanaklı kılıyor. Ekonomik kriz ve emperyalizme kölece bağımlılık, sermaye iktidarını giderek daha saldırgan iktisadi önlemlere itiyor. İşçi ve emekçileri derin bir sefalet sürükleyen IMF paketleri ardı ardına uygulamaya konuluyor. Zaten sefalet uçurumunda duran işçi ve emekçi sınıfların elindeki son hak kırıntılarını da gaspetmek ise ancak baskı ve terör ortamını daha da koyulaştırarak olanaklı olabiliyor. Yine devleti bir özel savaş aygıtına dönüştüren, çeteleşmenin, çürümenin ve kokuşmanın baş fakörlerinden biri olan kirli savaş tüm hızıyla sürüyor. Sömürgeci sermaye iktidarı halihazırda Kürt sorununu çözmek için geleneksel imha politikasının dışına taşamıyor. Bu alandaki her esnemenin, kardeş Kürt halkına tanınacak en sıradan demokratik hakların dahi yankısını metropollerde bulacağını, işçi ve emekçileri daha fazlasını elde etmek için mücadeleye sürükleyeceğini iyi biliyor.

Şovenizm bugün hala sermaye rejiminin en büyük silahlarından biridir ve içinde bulunduğumuz süreçte anti-şeriatçılık ve "laik-kemalist düzenin" savunusu ile paralel olarak toplumsal muhalefeti düzene eklemlemek üzere en etkili bir tarzda kullanılıyor.

Kuşkusuz en koyu düşmanları olan sermaye iktidarı ve emekçi sınıfı arasında bir anlaşma, 12 Eylül'den bu yana gerçek bir yenilenmeyi yaşamamış,

havariliği" üzerinden kitleleri oyalayan umut tacirlerine ihtiyaç duymaktadır. Tam da bu nedenle, bugün bir yanda Susurluk dosyaları rafa kaldırılırken, kimi devlet temsilcileri en iğrenç insanlık suçları ile açık açık övünürken, diğer yanda kimileri de Susurluk karşısında sahte gülmeyi sürdürebilmektedir.

Devlet doğrudan kendini aklayamadığı içindir ki, bugün bu görevi güya hala "bağımsız yargıya güvenen", "devletin içerisine sızmış" çeteleri temizlemek üzere kollarını sıvayan ve bu şovlarla kitlelere devlete karşı güven ve umut aşılamaya çalışan muhalefete devretmiştir. Mesut Yılmaz gibi bizzat Susurluk'un odağında yer alan MGK ve TUSİAD tarafından iktidara getirilen bir başbakanın "Susurluk lekesini temizlemezsem başbakanlık bana haram olsun" türü sözlerinin elbette hiç bir inandırıcılığı yoktur. Onun ve RP gibi, göstermelik Susurluk komisyonlarının göstermelik araştırmalarını dahi engellemenin siyasal sorumluluğunu taşıyan partilerin bu rolü oynayamayacağı açıktır. Bugünkü keskin açıklamaları bu noktada siyasal rant toplamanın ötesine gitmemektedir.

Bu konuda en şanslı görünen düzen partisi herşeye rağmen ve en az diğerleri kadar Susurluk pislğine bulaşmasına karşın CHP'dir. Önümüzdeki dönemde yanısıra ESK gibi, sendika bürokrasisi gibi kurumların işçi ve emekçilerin tepkilerini yatıştırmak ve sahte hayaller yaymak üzere devreye sokulacağı açıktır. Aynı şekilde reformist güçlerin de düzen karşıtı militan bir mücadelenin önündeki her zamanki frenleyici rollerini oynayacakları ve bu konuda bizzat devlet tarafından desteklenecekleri beklenmelidir.

Peki tüm bunlar karşısında işçi ve emekçilerin tavrı ne olacaktır? Bu sorunun yanıtı herşeyden önce devrimci öncü güçlerin ortaya çıkan durumu nasıl değerlendireceğine bağlıdır. Devrimci hareket Susurluk'la birlikte doğan fırsatları önce büyük bir duyarsızlıkla ve politik ufuksuzlukla kaçırması, ardından inisiyatif tümüyle düzen cephesine geçmiştir. Sermaye rejimi Susurluk sonrası dönemde yalnızca pislğini bir bir örtmekle, suçlarını rafa kaldırmakla kalmamış, kitleler karşısında gerçekte en zayıf olduğu bir anda topyekün saldırı programını da adım adım yaşama geçirmiştir. 1 Mayıs'97 ile birlikte devrimci hareket karşısında açık saldırı pozisyonunu önemli bir zaferle birleştiren devlet, bundan aldığı güçle toplumu cendereye alan kirli terörünü gerçek bir yenilenmeyi yaşamamış,

konjonktürel dalgalanmalara bağlı olarak canlanıp sönen geleneksel devrimci hareket ise ideolojik-politik ve örgütsel alanda yaşadığı tikanıklığı aşamamıştır. Dahası son 1 Mayıs başarısızlığı ile birlikte giderek darlaşma ve dağılma sürecine girmiştir.

Tam da bu nedenle, geleneksel devrimci hareketin aksine teorik-örgütsel ve politik alanda gelişimini sürekli sürdüren ve geline aşamada parti aşamasına ulaşan komünist hareket, yeni doğan fırsatları en iyi tarzda değerlendirmek sorumluluğu ve görevi ile yüzyüzedir.

Komünistler, Susurluk davası gelişmeleri ve onunla birleşen sermayenin topyekün saldırısı çerçevesinde ortaya çıkan sonuçları, sermaye rejimine karşı saldırının yeni bir olanağına çevirmek zorundadırlar. Burjuva muhalefetin, liberallerin ve reformistlerin şimdiden ve yeniden düzene eklemlemek üzere değerlendirdikleri kitle tepkilerinin "1 dakika karanlık" türü kampanyalarla boşaltılmasına izin verilmemelidir. Bu tür eylemliliklerin kendinden öte, açığa çıkarabileceği mücadele dinamikleri gözetilmeli, ancak herşeyden önce etkin bir teşhir ve ajitasyon çalışmasıyla bizzat devrimci bir tarzda tepkilere yön verilmelidir. Tüm çabalar, işçi ve emekçilerin ağır saldırılarla yüzyüze olduğu içinde bulunduğumuz dönemde inisiyatifin emek cephesine geçmesine kilitlenmelidir. Devrimci sınıf inisiyatifinin ortaya çıkarılması için, Susurluk'un ve onun odağındaki çeteleşmiş devlet, çürümüş düzen gerçeğinin iktisadi saldırılarla içiçe ve dolaysız bağlantısı içerisinde işlenmelidir. Politik bir sınıf hareketinin önünün açılması için "Çeteleşen devletin, çürüten düzenin hesabını emekçiler soracak!" gibi şiarlar yeniden gündemleştirilmelidir. Temiz toplumun sermaye iktidarına ve onun kirli ve kanlı düzenine karşı devrim ve sosyalizm bayrağını kaldıran işçilerle geleceği gerçeği işçi sınıfı içerisinde her zamankinden güçlü bir tarzda propaganda edilmelidir.

Susurluk ile ilgili her yeni gelişme işçi sınıfının ve geniş emekçi yığınların düzene yönelik umutlarını törpülerken, son beklentilerini de yıkarken, komünist hareket parti iddiasını somutlaştırdığı bir evrede gerçek bir önderlik alternatifi olarak ortaya çıkmalıdır!

Karanlığı devrim aydınlatacak! Temiz toplum sosyalizm ile gelecek! Öyleyse, herşey politik bir sınıf hareketinin yaratılması içindir! Herşey parti ve onunla yolu açılacak olan devrim ve sosyalizm içindir!

Çete devleti 'devlet çetesini' salıverdi... Temiz toplum savaşı işçilerle gelecek!

Susurluk davasında çete oluşturmaktan yargılanan 11 sanığın tahliye edilmesi yaygın tepkilere yol açtı. Bürokratlardan generallere, sermayedarlardan halka, medyadan yargıya, hükümetten muhalefete dek toplumun hemen hemen tüm kesimleri tepkilerini dile getirdi. Ancak farklı kesimlerin yorumları da birbirinden farklı oldu.

Kimileri tahliyeleri "süpriz" olarak nitelerken, kimileri "adalet yerini buldu" diyerek sevinç çığlıkları attı. "Bağımsız yargıya gölge düştü" açıklamalarında bulunanların karşısına "tahliyeler, beraat anlamına gelmemektedir" diyerek adaleti savunanlar çıktı. Sokaktaki insanın "Susurluk'un üzerine sünger çekildi" yargısı daha da pekişirken, "Susurluk kapatılamaz" diye iddia edenler de oldu.

Kuşkusuz tüm bu tepkiler arasında, geniş işçi ve emekçi yığınların zaten beklediği bir olgu olarak dile getirdiği "Susurluk'un üstü örtüldü!" yargısı gerçeğe en yakın olanı. Ne var ki, hesap sorma bilinci ile birleşmediği ölçüde, kendi içerisinde fazla bir anlam taşımamaktadır. Yakın gelecekte ve doğru bir önderlik altında düzen karşıtı bir mücadeleyi ateşleyebilecek önemli tepki birikimlerine yol açsa da, bugün için "kaderine boyun eğen" bir tutumun ötesine geçememektedir.

Açıktır ki, Susurluk davasıyla birlikte kendi iğrenç insanlık suçlarının üzerini örten sermaye sınıfı bugün bile, tutarlı bir tarzda karşısına çıkabilecek tek güç olan sınıf cephesinden çok daha aktif bir politika yapmaktadır. Olabildiğince ikiyüzlü, ama tüm sıkışmışlığına rağmen olabildiğince de hesaplı davranmaktadır.

Susurluk kazası bir anda devleti boydan boya saran çeteleşmeye, düzenin iliklerine işleyen çürümeye ışık tuttuğunda burjuvazinin ilk tepkisi "temiz toplum" yaygarası olmuştu. Sanki en fazla "temizlik" diye bağırان kendisi olduğunda kitleler nezdinde aklanacakmış gibi. Gerçekten de, Susurluk'un odağında yer alan ordu ve MGK gibi kurumlar bu dönemde süttan çıkmış ak kaşık gibi toplumun karşısına çıkabildiler. Ezilen emekçi yığınlar çete devletine karşı tepkilerini yüksek sesle dile getirdiği "1 dakika karanlık eylemleri" sırasında generaller siyaset sahnesine giderek daha açıktan çıkmaya başladılar. Bu dönemde MGK toplantıları sıklaştı. Fadimeler ve Müslümler ise şeriat-laiklik çorbasının pişirildiği kazanın altına atılan ilk odunlar oldular. Medyatik şovlarla başlayan süreç daha sonra "laik-kemalist düzenin savunusu" üzerinden toplumsal muhalefetin yedeklenme operasyonu hız aldı. Bu arada bazı sıradan çete elemanları, sermaye devletinin birkaç tetikçisi ve 3-5 Özel Tim görevlisi göstermelik bir tarzda tutuklandı. Susurluk soruşturmaları ise süründükçe süründü. Devletin, ordunun, emniyetin, yargının yönetim kadrosunda yer alan çete ve kontr-gerilla başları ise resmi ve

gayri resmi dokunulmazlık zırhı içerisinde kirli işlerini icra etmeyi sürdürdüler.

Sermaye devleti kuşkusuz suçu seçilmiş bir avuç kurban üzerine yıkmının, kendini aklamının en emin yolu olduğunun farkındaydı. Ancak öylesine pislige bulaşmış, öylesine suçla boğulmuştu ki, canı yanan herhangi bir kurbanın sıradan bir açıklamasının dahi yeni Susurluk'lar anlamına geleceğini de iyi biliyordu. Bugüne kadar işleri hep bir kirli elin diğerini yıkadığı karanlık mekanizmalarıyla götürmüştü. Bundan sonrası için de artık farklı bir çıkış yolu yoktu.

Kürdistan'da tüm hızıyla sürdürülen kirli savaş, IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist finans kuruluşların dayattığı dizginsiz saldırı paketlerini bir an önce hayata geçirme kaygısı içinde bulunduğumuz dönemde sermaye iktidarının işini iyice zorlaştıran faktörler oldular. Böylesi hassas bir dönemde, devlet adına yürütülen "bin operasyon"da görev alan birkaç tetikçiyi dahi suçlu ilan etmek, kısmi de olsa bir itiraf anlamına gelecekti. Gerçi sermaye devletinin itiraf alanında pek de zorlandığı söylenemezdi. Bugün Susurluk döneminde başbakanlık yapmış Tansu Çiller çıkıp: "Ben Susurluk'u savunuyorum!" diyebiliyor. Ertesi gün güya düzeltme adı altında: "Ben devleti savunuyorum!" açıklamasında bulunarak Susurluk'la devletin özdeşleştiğini bizzat itiraf edebiliyor.

Bugün bir medya kalemsörü, Susurluk'un ilk sıcaklığının toplumu sarstığı günlerde "temiz toplum temiz medya ile gelecek" çağrılarını yaptığını, Susurluk dondurulma sürecine girdiğinde ise MGK'nın direktifleri doğrultusunda devletin çeteleşme olgusunu aylar boyu köşesinde anmadığını bir kenara koyabiliyor. Sonra da kalkıp yazısında, "Biz hiç olmazsa çetenin bazı unsurlarının, asıl çetenin korunabilmesi ve kullanılabilmesi için budanıp harcanabileceğini düşünmüştük... Çetenin tümünün ortaya çıkarılacağını sanmak gibi bir safdillilik içinde olmadık" diyebiliyor.

Bugün bir başbakan, Ağar ve Bucak gibi eli kanlı katillerin dokunulmazlıklarının kaldırılmasının mecliste görüldüğü günlerde, söz konusu milletvekillerinin dokunulmazlık zırhlarının korunmasına, başında bulunduğu partinin oylamadaki bilinçli tutumuyla bizzat katkıda bulunduğunu es geçebiliyor. Sonra da tümüyle siyasal rant elde etme kaygısıyla: "Susurluk olayını ortaya çıkartmak için hükümet olarak, Başbakan olarak ne yapabilirsem, ne yetkim ve ne gücüm varsa ve hepsini kullanmazsam bu başbakanlık bana haram olsun" diyerek içi boş kararlılık gösterilerinde bulunabiliyor.

Bugün kontr-gerilla şefi ve işkenceci katil Mehmet Ağar, Susurluk üzerinde koparılan yaygarayı anımsadıkça kendilerini silahlandırmanın bizzat ordu

olduğunu, siyasi cinayetlerden katliamlara, kanlı provokasyonlardan kirli savaş operasyonlarına dek gerekli olan mühimmatın onlar tarafından sağlandığını söyleyebiliyor.

Liste uzatılabilir... Tüm bu açıklamaların hepsinde kanlı ve kirli itiraflar saklı olduğu açıktır. Ellerinde belge olmadığı için çetecileri tahliye etmek zorunda kaldığını iddia eden devlet yetkilileri bu "masum" itiraflarda suç görecektir değil ya. Aksine, kontrgerilla devletinin kanlı Gazi katliamının davasının hakimi, mahkemeyi 2,5 yıl süründürdükten sonra kalkıp: "Beni koruyan, kollayan, muhafaza eden, can güvenliğimi sağlayan, savunan devletimin ve onun güzide güvenlik güçlerinin yanındayım. Bu sebeple bu davada tarafım" diyerek davadan çekildiğini açıklayabiliyor. Böylece hem kontrgerilla devletini savunduğunu, hem de bizzat onun kirli ilişkileri içerisinde yer aldığını ortaya koyuyor. Hakim Hüseyin İmamoğlu'nun istifası gibi Göktepe davasında katil polislerin tahliye edilmesi de aynı şeyi ifade ediyor. Devlet bugün suçlarını örtbas etmek, kendini aklamaktan çok, suçlarını meşrulaştırmak ve haklı çıkarmak peşinde.

Sermaye iktidarı, göstermelik birkaç tutuklamayla kendini temizleme yolunu tutmuyor. Çünkü birincisi, bu yol daha önce de vurguladığımız gibi tehlikeli bir yol. İkincisi, Susurluk'un üzerine kısmen gitmek dahi, devletin kendine ve biçimsel demokratik kurumlarına çeki düzen vermek zorunda kalması anlamına gelecektir. Belki bir takım kirli kontrgerilla şebekesini tasfiye etmek durumunda kalacak, belki bir kaç milletvekilini feda edecek, parlamento, yargı, medya vb. kurumlarına yeni bir saygınlık kazandırmak için yüzeysel temizlik operasyonlarına başvuracak... Oysa bugün sermaye düzeni yalnızca durmaksızın pislik üretmeye devam etmekte kalmamakta, aynı zamanda hertürlü çeteleşmenin ve mafyalaşmanın önünü açan kontr-gerilla terörüne, devlet şiddetine her zamankinden çok ihtiyaç duymaktadır.

"Bin operasyon"lar tüm hızıyla sürmekte, toplumsal muhalefeti denetim altında tutmak için şiddet ve terör başta kardeş Kürt halkı, devrimci güçler ve düzen muhaliflerini ezmek üzere her geçen gün yoğunlaştırılmaktadır. Düzenin derinleşen ekonomik krizi işçi ve emekçilere amansız bir saldırıyı emretmekte, bu saldırıya zemin ise koyu bir terör ortamı ile sağlanmak istenmektedir.

Sermaye devleti bugün toplumsal muhalefeti büyük ölçüde denetim altına almayı başarmış ve bundan geçici bir cesaret almış olsa da, her yeni saldırının işçi sınıfının ve ezilen emekçi yığınların sabrını zorlayan, öfkelerini büyüten bir rol oynadığını bilmektedir. Ancak hesabını yarına göre yapacak esneme paylarına da sahip değildir. Hazır işçi ve emekçilerin susurluk içerisindeyken bugünü değerlendirmek, azgın

saldırıları daha da artırmak zorundadır.

Tam da bu nedenle sermayenin kısa vadeli hesaplarını bugünden bozmak, işçi ve emekçilerin geleceği için tayin edici önemdedir. Açıktır ki, Susurluk'un üzerinin örtülmesi yalnızca kontr-gerilla rejiminin daha da azgınlaşması anlamına gelmeyecektir. Yalnızca daha fazla katliam, yargılı-yargısız infaz, kirli savaş politikasının devamı, zindanlara saldırıların, siyasi cinayetlerin, işkencelerin, kaybetmelerin artması demek olmayacaktır. Sermaye düzeni tam da bu sayede geniş işçi ve emekçi yığınları derin bir sefaletle sürükleyen, büyük bir yıkım ve her türlü özgürlüğün, hakkın gaspı anlamına gelen sömürü koşullarını daha da ağırlaştıracak, ezilen sınıflara en onursuz bir köleliği dayatacaktır.

İşçiler, emekçiler ve kardeş Kürt halkı başta olmak üzere ezilen kitleler Susurluk davasının tahliyelerle sonuçlanması üzerine tek bir ağızdan "bunu zaten bekliyorduk" diyebiliyor. Yani bu çürümüş düzenden, bu çeteleşmiş devletten beklentilerinin olmadığını ifade edebiliyor. Ancak gerçekleri sessizce kabullenerek çürümeye, kokuşmaya dahil olmaktan kurtulamayacağını da bilmelidir. Bugün işçi ve emekçilerin burjuva aydınlarının, liberallerinin yeniden başlatmayı düşündüğü "1 dakikalık karanlık" gibi pasif, çözüm üretmeyen eylemlerine de ihtiyacı yok. Geline aşamada suçluyu "mumla aramak" gerekmiyor. Suçlu orta yerde duruyor ve hergün kanlı ve iğrenç suçlarına yenilerini ekliyor. Herşeyden önce işçi ve emekçiler insiyatifi kendi ellerine almalı, "hesap sormak!" üzere harekete geçmelidir.

Komünistlerin Susurluk'tan çok önce söylediği gibi: bu düzen çürümüş, kokuşmuştur! Bu devlet çeteleşmiş, mafyalaşmıştır. İşçi ve emekçilere barbarlık dışın da verebileceği hiç bir şey kalmamıştır! Bir avuç asalağın milyonlarca işçi ve emekçinin ürettiği zenginlik ve değerlere el koyabilmesi ancak kan ve zulümle mümkün olabilmektedir. Ancak her türlü kirli ve karanlık iş ve ilişkinin devamı sayesinde bu çarklar döndürülebilir. Bu nedenle sermayenin sınıf iktidarı ve onun devlet gibi egemenlik araçları hedef alınmadan pislğin kaynağına ulaşmak, sömürüyü kurutmak da mümkün değildir.

Açıktır ki ancak sömürüden pay almayan, elinde özel mülkiyet ve onunla birlikte başkalarını sömürme gücü bulunmayan, pislige bulaşmamış olanlar temiz toplum için kararlı bir mücadele yürütebilir. Ancak bu toplumun en diri, en temiz ve tek tutarlı devrimci sınıfı olan işçilerin önderliğinde çürüyen düzene, çeteleşen devlete karşı savaş kazanılabilir. Öyleyse bu sorumluluk da herşeyden önce, işçilerin omuzlarındadır. Herşeyden önce öncü sınıf bilinçli işçiler çete devletine karşı mücadele bayrağını kaldırmalı, özgür ve temiz toplumun yolunu sermaye düzenine karşı savaşarak açmalıdır!

Çeteciler, tetikçiler, işkenceciler birer birer serbest bırakılıyor...

Sermaye devleti suçlarını aklıyor!

Geçtiğimiz hafta kamuoyuna malolmuş bir dizi davanın duruşması gerçekleşti. Bu davalar birçok ortak noktayı içlerinde barındırıyordu. Davaların tümünde yargılananlar devlet tarafından işlenen cinayet ve katliamların tetikçileriydiler.

Önce, Susurluk'ta birlikte devletin çeteleşmesine karşı gelişen tepkileri bir süre için dindirmek amacı güdülerek tutuklanan çeteciler salıverildi. Devlet adına kirli iş ve katliamlar düzenleyen çete mensuplarının serbest bırakılmaları gerçekte sürpriz olmadı. Bunu tahmin edebilmek için kristal kürelere veya medyum olmaya gerek yoktu. Kimin kimi yargıladığı konusunda bir bakışa sahip olmak yeterliydi.

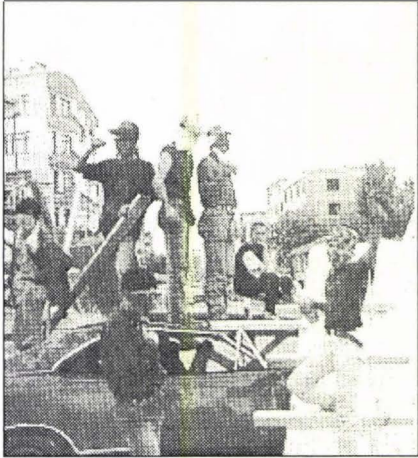
Devlet içinde ve devlet adına yüzlerce cinayet işleyen ve bir dizi kirli olaya adı karışan çete mensupları ve çetebaşları halen devletin üst kademelerinde "görev"lerini icra ediyorlar. Göstermelik olarak tutuklanan tetikçiler bile serbest bırakılırken, Manisa'lı liseli gençler işkence altında alındığı belgelenmiş ifadelerle dayanılarak onlarca yıl hapis cezasına çarptırılarak zindanlara konuldular. Devletin şerefli çetecileri kirli işlerine gönül rahatlığı ile devam ederlerken, yıllarca kaldığı cezaevinden bir süre önce çıkmış olan Eşber YAĞMURDERELİ'nin bir mitingde yaptığı konuşma nedeniyle aldığı yirmi iki yıllık cezası onaylanmıştır. Tüm bunlar devletin niteliğini sergilediği gibi, güya bağımsız yargı sisteminin de kimin yararına işlediğini ve varoluş amacını yeterince ortaya koymaktadır.

Sermaye devletinin kendi "şerefli" evlatlarını yargıladığı/yargılamak zorunda kaldığı davalarda ortak bazı taktikler kullanılıyor. Sanıkların davada olmamaları, davaların il il dolaştırılması, basına kapalı olarak gerçekleştirilmesi bunlardan bazılarıdır. Geçtiğimiz hafta İstanbul'da düzenlenen ve 16 yaşında bir lise öğrencisi olan İrfan AĞDAŞ'ın Kurtuluş Gazetesi dağıtımı yaparken polis tarafından vurularak katledilmesiyle ilgili olan dava yine böyle taktik bir karara sahne oldu. Mahkeme Heyeti tarafından, başka birçok örnekte yaşandığı gibi, güvenlik gerekçesiyle davanın başka bir ilde görüleceği kararı alındı. Yine hafta başındaki bir başka mahkemede yargılamaları devam eden, İstanbul Üniversitesi öğrencileri İYÖ-DER'li Uğur KILIÇ ve Şengül YILDIRIM'ın yargısız infaz sonucu katledilmelerinden sanık polislerin yalnızca birinin katıldığı duruşmada basın mensupları içeriye alınmadı.

Devrimcilerin, haklarını arayan işçi ve emekçilerin, öğrencilerin yargılandığı davalarda oldukça hızlı işleyen hukuk sistemi '93 yılından beri bu davayı sonuçlandırmıyor.

Metin Göktepe Davası'nda tahliye

1996 yılının ilk günlerinde gözaltında polislerce dövülerek öldürülen Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe'nin katillerinin yargılandığı davaya da geçtiğimiz gün Afyon Adliyesi'nde devam edildi. Bilindiği gibi bir önceki duruşmaya tutuklulardan çoğu sudan sebeplerle katılmamışlardı. Son duruşmada katil polislerden dördü serbest



bırakıldı. Sanık polisler Metin Göktepe'nin öldürülmesiyle ilgilerinin olmadığını söylediler. Savunma avukatlarının tüm itirazlarına rağmen Metin Göktepe'nin çalıştığı gazetenin sol örgütlerce finanse edildiği ve tanıkların sol örgütlerle ilişkili oldukları türünden demagojilere göz yumuldu. Davanın seyri sonunda Metin Göktepe'nin ve onun öldürülmesine şahitlik eden tanıkların "yasadışı

örgüt üyesi olmak", müdahil avukatların ve davayı takip edenlerin "yasadışı örgüte yardım yataklık" suçlarından ceza almaları durumunda hiç şaşırılmamak gerekir.

Tanıklar bu şekilde suçlamalarla hedef gösteriledursun serbest bırakılmalarına karar verilen sanık polisler cezaevi kapısında bandolarla karşılandı. Cezaevi kapısından çıkan katillerin ilk işleri kendilerini karşılamaya gelen dostlarıyla kadeh tokuşturmak oldu. Kapıda kendileri için kesilen kurbanın kanını alınlarına sürdükten sonra cezaevi önünden "En Büyük Türkiye" sloganları, Türk bayrakları ve bol Mercedes'li bol BMW'li bir konvoyla ayrıldılar.

Gazi Katliamı Davası ve katillerin dokunulmazlığı

Türkiye turuna çıkarılmış davalardan biri de Gazi Katliamı davası. 12 Mart 1995 tarihinde başlayan Gazi Mahallesi olaylarında 22 kişiyi öldürmekten sorumlu tutulan polislerin yargılandığı dava 2.5 yıl sonra nihayet gündeme geldi. Karadeniz turuna çıkartılan davanın Trabzon'da görülen duruşması için Gazi Mahallesi Halk Komitesi tarafından yapılan çağrı ve çalışmayla 8 otobüs dolusu insan Trabzon'a gitti. Yol boyunca defalarca engellenen kitle, mahkeme öncesi şehitlerin fotoğraflarını taşıyarak adliye önünde bir protesto gösterisi yaptı. Duruşma öncesi Gazi şehitlerinden Sezgin ENGİN'in babası Mahmut ENGİN, kendisine yöneltilen vatan hainliği suçlamasına itiraz ettiği için sanık "vatansever" polislerin avukatı tarafından saldırıya maruz kaldı. Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi tarafından görülen davanın sonunda duruşmaya gelmeyen polislerden sekizi hakkında gıyabi tutuklama kararı alındı. Kalan on iki katilin dava sürerken ellerini kollarını sallayarak aramızda dolaşmalarında bir sakınca görülmedi. Ayrıca müdahil avukatların isteği üzerine davanın İstanbul'a yakın bir yerde görülmeye devam edilmesi ve dönemin yetkililerinin tanık olarak dinlenmesinin bir sonraki duruşmada ele alınması karara bağlandı.

Yalnızca geçtiğimiz birkaç günde yaşanan duruşmalar, düzenin yargı sisteminin iğrenç niteliğini yeterince sergilemektedir. Bu ülkede milletvekilleri gibi katliamlarda rol almış polislerin de dokunulmazlıkları vardır. Başta Çatlı olmak üzere bu katil "devlet adına kurşun sıkın" herkes gibi kahraman ilan edilmişlerdir.

Tüm insanlık düşmanlarının her türlü dokunulmazlığını kaldıracak olan sınıf işçi sınıfıdır. Sermaye iktidarının külleri arasından yükselecek olan işçi sınıfının sosyalist iktidarı, katliamların, işkencelerin, zulmün için tek yoldur.

Tabutluk saldırısı bu kez de sökmeyecek! Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!

Tarih 20 Mayıs 1996.

Cezaevlerindeki devrimci tutsaklar sermaye devletinin teslim alma ve imha politikasına karşı süresiz açlık grevi başlatıyorlar. Devrimci onur ve ölümsüzlüğe uğurlanan 12 şehitle diz çöktürülüyor devlete.

Bugün ise zamanın Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın 6-8-10 Mayıs genelgeleri ile başlattığı saldırı yine gündemde. Bu defa katil sermaye devletinin Adalet Bakanlığı'nı Oltan Sungurlu yapıyor. Oyun aynı, figüranları farklı. Adalet Bakanı 14 Temmuz'da genelge ile karar altına aldığı tabutluk sistemini (hücre tipi cezaevi) 10 maddelik yeni bir genelge ile hayata geçirmeye çalışıyor. Artık her yeni gün, devrimci tutsaklara dönük yeni bir saldırı anlamına geliyor:

İskenderun'dan Konya Cezaevi'ne gönderilen tutsaklar hücrelere konulmayı kabul etmeyince saldırıya uğradı. 5 tutsak ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Bunun üzerine 3 günlük açlık grevi başladı.

Çankırı cezaevinde bir süre önce yapımı başlayan hücreler ile ilgili araştırma yapmak üzere Çankırı'ya giden SES Genel Merkez, Ankara Şube ve ÖDP Cezaevleri komisyonu ile TIYAD'lı ailelerden oluşan heyet cezaevi savcısının şu açıklamasıyla karşılaştı: "14 Temmuz genelgesinin bütün cezaevlerinde olduğu gibi Çankırı Cezaevi'nde de uygulanacak, bu kesin bir talimat. Çocuklarımız karşı koyabilir, geçmiştekinden daha fazla kan dökülebilir. Ancak her koşul altında bu genelge hayata geçirilecek".

Malatya Cezaevi'nde ise, Elazığ Cezaevi'ndeki faşist uygulamalarıyla bilinen birinci müdür İbrahim Aksoy'un atanmasıyla birlikte sistematik saldırılar daha da arttı. Özalde Malatya Cezaevi'ndeki faşist baskı ve uygulamalara, genelde tabutluk saldırısına karşı 14 PKK tutsağının başlatmış olduğu süresiz dönüşümsüz açlık grevi 25. gününe ulaşırken, 2 EKİM tutsağının başlattığı süresiz dönüşümsüz açlık grevi 19. gününde. Diğer devrimci tutsaklar ise dönüşümlü destek açlık grevine başlamış durumda. Şu anda açlık grevindeki tutuklulardan PKK davasından Necati Çelik'te görme bozukluğu, Serdar Çetiner'de mide bulantısı, baş dönmesi ve diğer tutuklularda rahatsızlıklar başlamıştır. EKİM tutsaklarından Bekir Balyemez, geçen yılki zindan direnişlerinde bir Ölümler Orucu direnişçisiydi. Doktorlar, o zamandan kalan rahatsızlıklar tam düzelmeden girilen yeni bir açlık grevinin ciddi tahribatlar doğurabileceğini vurguluyorlar. Ancak burada da birinci müdür İbrahim Aksoy'un kan kusan açıklamalarıyla karşılaşıyoruz: "Burayı ikinci bir Diyarbakır yapmadan gitmeyeceğim. En az yedi ölü vereceksiniz burada."

Yer Bursa Özel Tip Cezaevi. İdarenin keyfi hak gaspları ve saldırıları daha da artmış bulunuyor. Bir süre önce hafta sonu aile görüşlerini kaldırma girişiminde bulunan Cezaevi yönetimi, tutsakların sergilediği tutumdan dolayı geri

atmak zorunda kaldı. Şimdi de hücre sisteminin dayatıldığı tutsaklara provokasyon amaçlı saldırılar tertiplenmeye başladı. 3 Eylül günü İHD Cezaevi Komisyonu temsilcisi Hıdır Gültepe, hiçbir gerekçe gösterilmeksizin ziyaret çıkışında askerler tarafından dövülerek gözaltına alındı. Nilüfer Jandarma Karakolu'nda bir gün tutulduktan sonra Adli Tıp'tan dört günlük işgörmez raporu aldı. Yine Bursa cezaevinde ciddi sağlık sorunlarına rağmen bir çok tutsağın tedavisi engellenerek ölüme terk edilmektedir.

Yer Ceyhan Cezaevi. Ceyhan zindanındaki tutsaklar bedel ödeyerek kazandıkları hakların cezaevi idaresi tarafından keyfi bir tarzda gaspedilmesi ve inşaatı sürmekte olan hücre tipi cezaevi çalışmalarını protesto etmek için bir süreden beri sürdürdükleri eylemlerini 5 Eylül günü görüşe kıymayarak devam ettirdiler. Çocuklarının görüşe çıkmadığını duyan aileler de, cezaevi önünde görüşe girmeyerek, tutsakların içerideki eylemlerine destek verdiler. Eylem boyunca "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!", "Tabutluklara izin vermedik vermeyeceğiz!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

Hak gasplarının yaşandığı ve saldırıların yoğunlaştığı daha pek çok cezaevi sıralamak mümkün. Ama bu kadarı bile devletin devrimci tutsaklar üzerindeki uyguladığı faşist zulmü ve terörü göstermek için yeterli.

Sermaye devleti 10 maddelik yeni genelgeyle bir çok insanlık dışı uygulamayı hayata geçirmeye çalışıyor. Hücre tipi uygulaması bir yana genelgenin her maddesinden adeta kan damlıyor. Yapılmak istenen şey çok açıktır. Sermaye devleti, her defasında tutsakların direniş duvarına çarparak kırılan sindirme ve teslim alma operasyonunu sinsice hayata geçirmek sevdasında. Tabutluk saldırısına zemin hazırlamak için çoktan gerekli hukuksal ve pratik düzenlemelere başlamış bulunuyor. Elbette ki, hak ettiği yanıt yine devrimci tutsaklardan alacaktır: DİZ ÇÖKEREK YAŞAMAKTANSA, AYAKTA ÖLMEK YEĞDİR!

Ancak devrimci tutsakların da vurguladığı gibi, onlar içeride ise biz de dışarıdayız. Sermayenin terör rejimi altında tümüyle ezilmek istemiyorsak bu iğrenç saldırı ve uygulamalar karşısında sessiz kalamayız. Devrimci tutsaklar, işçi sınıfının ve ezilen emekçilerin onurudur. Zira onlar, emeğin özgürlüğü ve insanın kurtuluşu için yükselttikleri mücadelede tutsak edildiler. Her türlü işkenceye ve insanlık dışı uygulamaya göğüs gererek bizim davamızı savundular/savunuyorlar. Bugün onları savunma sırası bizdedir. "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!" şiarıyla ve "Tabutluk uygulamasına hayır!", "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!" talepleriyle sesimizi yükseltmeli, eylem alanlarına çıkmalıyız! Bir kez daha sermaye devletine diz çöktürmeliyiz!

Madenci'den Özelleştirmeye Karşı Eylem

16 Eylül günü TTK Armutçuk müessesesine bağlı Alacaagzi maden ocağında çalışan 300 kadar işçi, ocaklarının özelleştirilmesini protesto ederek ocak çıkışından sendika şubesine kadar yürüdüler. İşçiler "Cesedimiz çiğnenmeden bu ocaklara özel sektör giremez. TTK yönetimi 600 bin ton kömür rezervi olduğunu söylüyor. Buranın gerçek kömür rezervi 3 milyon ton civarında. Biz aldatmacalara gelmeyeceğiz. Biz kölelik düzeni istemiyoruz. Sendikacılar neden sesiz kalıyor?" diyerek devlete ve özelleştirmelere sesiz kalan sendikacılara tepkilerini gösterdiler.

Sermaye devleti yapısal krizine çözüm olarak yürüttüğü özelleştirme saldırısını yıllardır bir bütün halde uygulamakta. Bu saldırı, sendika bürokrasisinin ihaneti sayesinde ve devrimci önderlik boşluğu koşullarında büyük ölçüde sorunsuzca hayata geçirildi. Ancak işçi sınıfı için bir yıkım anlamına gelen özelleştirme saldırısı, tabanda belirli bir mücadele potansiyeli de biriktirdi. Ve bu birikim zaman zaman kendini açığa vurmaktadır. Zonguldak yerelinde bu tüm boyutlarıyla yaşandı, yaşıyor. Özelleştirme saldırısı ocaklarda en yoğun biçimde yaşıyor.

Özel ocaklarda türlü dayatmayı kabul ederek çalışan işçi sayısı onbin civarındadır. TTK'da ise üç-dört sene öncesinde 40 bini bulan işçi sayısı bugün 20 bine düşmüş durumdadır. Sermaye devleti burada GMİS'le kolkola bu saldırıları hayata geçirmiş ve herhangi engelle de karşılaşmamıştır. Ancak sermayenin topyekün saldırısı karşısında da kavga tohumlarını biriktirmiş durumdadır. Bu durum Armutçuk'ta çalışan işçiler üzerinden kendini açığa çıkarmış oldu.

Refahiyol döneminde ihaleye çıkarılan Alacaagzi kömür ocağının Anasol-D hükümetiyle satış işlemleri tamamlandı. Bu durum açık ve net bir şekilde bize sermaye politikalarının sürekliliğini ve sermayenin bunu uygulamadaki kararlılığını göstermektedir. Yapılan satış protokolüne göre, yeni işveren halen çalışan 300 kadar işçiyi işten çıkarıp yerine kendi istediği işçiyi alabilecek. Özelleştirme sonucunda işten atılmaları protokole bağlanan maden işçileri ise bu duruma sesiz kalmadılar. Bu durum aynı zamanda MGK hükümetine tam destek veren sendika bürokratlarının sınıfı kontrol altında tutma sınırlarını göstermektedir. Çünkü işçiler sermaye devletinin saldırılarını protesto ederken, ilk elden sendika bürokratlarına da yönelmektedirler. GMİS son saldırı karşısında göstermelik birkaç açıklama yaparak hava boşaltma çabaları da boşa çıkmış durumdadır.

Özelleştirme saldırısına karşı bu tür tepkiler zaman zaman kendini ifade etse de, bu tepkiler birleşik/örgütlü bir tarzda kendini ortaya koyamadığı durumda yerel tepkiler olarak kalıyor ve sermayenin kuşatması karşısında geri çekiliyor.

Yapılması gereken özelleştirmeye karşı, sermayeyi ve sendika bürokrasisini karşısına alacak taban örgütlerini yaratabilmektir. Çünkü birleşik bir mücadelenin yolu sınıf enerjisini, inisiyatifini ortaya koyabilecek örgütlenmelerin yaratılabilmesinden geçmektedir. Bu anlayışla tüm öncü işçileri özelleştirmeye karşı biraraya gelmeye ve mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

S.Y.K.B/Zonguldak

DİSK Genel Kurulu'ndan notlar

*DISK 10. Olağan Genel Kurulu geçtiğimiz günlerde (12-13-14 Eylül) Dedeman Otel'i'nde yapıldı.

Neden Dedeman Otel'i? Bu soruyu sendika ağa ve bürokratlarına sorduğunuzda, "Nerede yapıldığının ne önemi var, önemli olan içeriği, demokratikliği" diyeceklerdir. Şatafatlı sendika binalarına çöreklenip, işçilerin sendikalara gelmesinden bile rahatsız olan sendika ağa ve bürokratları; işçiye kapalı, düzen partileri ve sermaye temsilcilerine açık bir genel kurulu da midelerini daha iyi doldurup, hiç rahatsız edilmeyecekleri bir ortamda (Dedeman'da) yapmayı tercih edeceklerdi. Bu olayın bir yönü.

Diğer taraftan ise; işçi direnişlerine hiçbir ekonomik kaynak ayrılmazken Dedeman Otel'i'ndeki genel kurul için milyarlar savurganca harcanmıştır. Örneğin; halen devam eden DİSK/Nakliyat-İş'te örgütlü Albayrak işçilerinin bütün ekonomik sıkıntıları bilinmesine rağmen Albayrak direnişine en ufak bir maddi katkı yapılmamıştır. Maddi katkıyı bir kenara bırakalım. DİSK ağaları, kendi konfederasyonlarına bağlı bir sendikanın yürüttüğü direnişe hiçbir ilgi göstermemiştir.

*Genel Kurul'un ilk gününde konuk sıfatıyla konuşma yapanların büyük bir çoğunluğu DİSK'in bugünkü çizgisine önemli bir eleştiri getirmedi. Özellikle sermaye düzenini temsilen orada bulunan CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, İP Genel Başkan Yardımcısı Hıdır Hokka ve Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral, adeta Rıdvan Budak'la beraber hazırladıkları senaryoyu oynuyorlardı. "Demokratik" genel kurulda, sadece Deniz Baykal alakasız birçok konuda 1.5 saate yakın konuştu. DSP ve CHP milletverileri, ANAP İstanbul İl Başkanı, Çalışma Bakanı ve diğer bürokratlar ise düzen cephesinin tamamlayıcı figüranlarıydı. ÖDP Genel Başkanı Ufuk Aras ve HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak da sınıf mücadelesinde tutukları reformist yerden kaynaklı olarak bugünkü DİSK'e yönelik ciddi eleştiriler getirmedi. SİP Genel Başkanı Aydemir Güler'e ise söz verilmedi. Bu birara tartışmaya yol açırsa da üzeri kapatıldı.

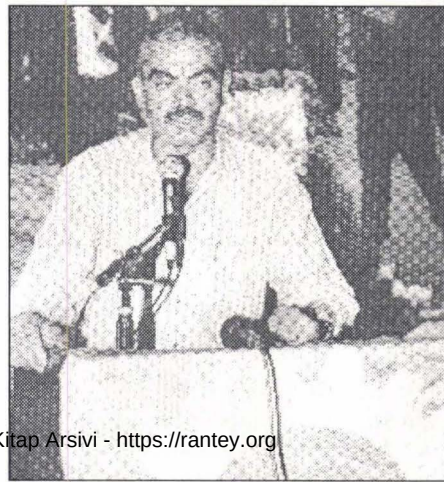
*Konuk konuşmacılar içerisinde, DİSK'in MGK ve Ekonomik Sosyal Konsey'le ilişkisini açıkça eleştiren ve ESK'den derhal çekilmesini gerektiğini söyleyen KESK Genel Başkanı Siyami Erdem oldu. Rıdvan Budak bu eleştirilerden rahatsız olarak, Siyami Erdem'in saygı çerçevesini aştığını söyledi. Genel Kurul boyunca Rıdvan Budak her söylenene cevap verme ve söz kesme tahammülsüzlüğünü sürdürdü fakat Genel Kurul Yönetimi'nce hiç üyeleri Rıdvan Budak konuşmalarında

hep büyük bir pişkinlikle demagoji yaptı. Ne yapıldıysa demokrasi için yapıldığını iddia etti.

*Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu'nun Ekonomik Sosyal Konsey ve patronlarla işbirliği üzerine yaptığı sert eleştiriler, Rıdvan Budak'ın tahammülsüzlüğünü iyice artırdı. Salona zor bela girebilen sınırlı sayıdaki Albayrak işçisinin Nakliyat-İş Başkanını desteklemesi üzerine bile kısa bir tartışma çıktı. Anlaşılan Rıdvan Budak'ın patronlarla süslü masalarda yemek yerken yüzü hiç kızarmıyor ama bu hainliğe yönelik en küçük bir eleştiride tahammülsüzleşiyor...

*Genel Kurul'da devrimci bir iddia ile ortaya çıkan birden fazla adaya rağmen, Rıdvan Budak ve ekibi, yine büyük bir oy çoğunluğuyla Genel Başkanlık ve Yönetim Kurulu'nu aldılar. Ve bunun önemli bir basınç altında kalmadan yapabildiler. Peki bu kadar olumsuzluklara rağmen bu başarıyı nasıl sağlıyor bu hainler? Geleneksel devrimci hareket proleter sosyalizmi kavrayamadığı, sınıf içerisindeki varlığını popülist önyargılarıyla sürdürdüğü oranda benzeri yenilgilerle daha çok karşılaşacaktır. Eğer sınıf mücadelesini ideolojik temelde doğru kavrayamazsanız sınıfı istediğiniz kadar organik bağınız olsun. O dinamikleri harekete geçiremez, iktidar perspektifiyle donatamazsınız. Bu somutta sınıf içerisindeki mücadeleyi; oradan ilişki çıkarmak, sendikada yer tutmak derecesine indirger. Bu ufaksızlık, sınıf mücadelesinin ileriye yönelik başarısından çok, dar-grupçu çıkarları savunma sonucunu doğurur. Sendika bürokrasisini yıkmak için mücadelenin temeli, işçi sınıfının devrimci dinamiğine güvende ve onu harekete geçirebilme yeteneğindedir.

Rıdvan Budak ve ekibinin bu kolay başarısının bir diğer etkeni de, bunların MGK sendikacılığının ve ESK ihanetlerinin teşhirini ve sınıf içerisinde propagandasının bugüne kadar yeterince yapılmayıdır. Fakat DİSK içerisinde MGK sendikacılığını, ESK'i içine sindiremeyen bir taban vardır aslında. Şimdi önemli olan bu tabanı harekete geçirecek, sınıf mücadelesinin yöntemlerini üretmektir.



TIBSET direnişçilerine
jandarma saldırısı ve gözaltı
sökmüyor...

Yıldırımayacaklar!

TIBSET işçilerinin direnişi ardı ardına saldırıya uğruyor. Direnişin 37. ve 39. günlerinde jandarma, eylemci işçileri dağıtmaya çalıştı. Bunun nedenlerinin başında, direnişçi işçilerin fabrikada üretimin sürmesini engellemek için kapı önünde gerçekleştirdikleri oturma eylemi gelmektedir.

İşveren taşeron işçi çalıştırarak bir yandan direnişi kırmaya, işçilerin moralini bozmaya çalışıyor. Diğer yandan ise vasıfsız-egitimsiz taşeron işçilerinin ürettiği kalitesiz malzemelerle halk sağlığını tehdit ediyor.

TIBSET işçilerinin haklarını alana dek mücadelede kararlı olduklarını gösteren direngen tavrı sermayedarı çileden çıkarıyor. Direnişçilerin taşeron işçileri fabrikaya sokmama kararlılığı 9 ve 11 Eylül'de üstüste gerçekleşen jandarma saldırılarıyla kınılmaya çalışıldı. Jandarma önce gelip grevdeki işçilere oturma eyleminin yasal olmadığını söylemiş, ardından ise dağılmazlarsa zor kullanacakları tehditini savurmuştur. Fakat kazanmanın tek yolunun direnmekten, mücadele bayrağını daha da yükseltmekten ve gerekirse bedel ödemekten geçtiğini bilen işçiler tüm bunlara rağmen geri adım atmamıştır. Saldırıya geçen düzenin kolluk güçleri işçileri şiddet kullanarak gözaltına almıştır. Sabah savcılıktan bırakılan işçiler tekrar oturma eylemine devam etmiş ve bunun sonucu tekrar gözaltına alınmışlardır. Direniş yerinde konuştuğumuz işçiler, bundan sonraki süreçte de örgütlenme haklarını alıncaya kadar greve devam etme kararlılığını sürdüreceklerini vurgulamışlardır.

TIBSET işçileri, bu direnişte kaybetmenin yalnızca kendileri açısından değil, tüm işçi sınıfı için bir kayıp olacağını farkındalar. Tam da bu nedenle kavgaya daha bir hırsla sarılıyorlar ve diğer sınıf kardeşlerinin desteğini yanında görmek istiyorlar. TIBSET direnişinin akibetinin bölgede daha önce yaşanan ve yalnız ve desteksiz kalan Güzel Tekstil ve Perfeksi direnişi gibi olmasını istemiyorlar. Bu konuda kendi üzerlerine düşen sorumlulukların farkındalar. Ama aynı zamanda TIBSET'te örgütlenme hakkını söke söke almaları koşullarında, bu başarının yankısını tüm bir sanayi bölgesinde bulacağını biliyorlar. Esenyurt, Haramidere ve Kıracköy'de yeni kurulan sanayi bölgelerinde mücadelelerinin yolaçıcı olacağına, buradaki işçi kardeşlerine zengin deneyimler kazandıracaklarına inanıyorlar. TIBSET direnişçilerinin ifade ettiği bu gerçekler TIBSET direnişinde sınıfla dayanışma görevini daha da yakıcı kılıyor.

Sermayenin topyekün saldırıya geçtiği bu dönemde, işçi sınıfı da mücadelesini birleştirmeli, eylem gücünü ortaklamalıdır. Sermaye; jandarması, polisiyle, devleti, hukuku ve medyasıyla örgütlü bir şekilde hareket etmektedir. Öyleyse işçi sınıfı da sermaye karşısında örgütlenmesini bilmeli, kendi bağımsız çıkarları için birleşmeli, sınıf davasını savunan sınıf devrimcileri ile elele vermelidirler. Özellikle öncü, sınıf bilinçli işçiler yerel direnişlere gerçek bir desteğin, yasak savma türünden ziyaretlerle gerçekleşmeyeceğini kavramalı, sorumluluklarına sarılmalı ve aktif, eylemli bir dayanışma için mücadele bayrağını kaldırılmasına önyak olmalıdır.

TIBSET İşçisi Yanlız Değildir!
Yaşasın Sınıf Dayanışması!

TÖZTAŞ İşçisi Yanlız Değildir

Dizginsiz sömürü koşullarının yaşandığı ve örgütsüzlüğün en üst düzeyde olduğu tekstil iş kolunda birbiri ardına mevzi direnişler yaşanıyor. Bu direnişlerden en sonuncusu TÖZTAŞ direnişidir. TÖZTAŞ Edirne'nin Lalapaşa ilçesinde kurulmuş bir tekstil fabrikasıdır. TÖZTAŞ direnişi, tekstil işçileri açısından oldukça anlamlı ve örnek alınması gereken bir direniş ve mücadele deneyimidir.

Tekstil işkolunda, İstanbul'da yükselen ekonomik ve sendikal mücadele tekstil patronlarını ürkütünce, ucuz işgücüne dayanan ihracat politikaları sonucu Trakya ve Anadolu'da son üç yılda ciddi bir patlama yaşanmış durumdadır. Trakya, Çorlu, Lüleburgaz, Çerkezköy, Edirne ve ilçelerinde birçok İstanbul kökenli kapitalist işletme ortaya çıkmıştır. Buralarda sömürü çarkları inanılmaz koşullarda, küfür ve hakaretle, zorla işletilmektedir. İşçiler ise çoğunlukla bölge köylerde yaşayan gençlerden oluşmaktadır. Çalışma yaşamı onlar açısından yeni bir yaşam biçimidir.

TÖZTAŞ da, 150 işçinin çalıştığı, merkezi İstanbul'da olan bir işletmedir. Sektörde yaşanan sorunların dışında, patronun uyguladığı vahşi sömürü politikaları adeta insanları örgütlenmeye zorlamıştır. Nedir TÖZTAŞ işçisinin yaşadığı sorunlar? TÖZTAŞ patronu pervasız ve saldırgan. Küfür ve hakaretlerin önü alınamamış, bayan işçiler her türlü hakarete maruz kalmıştır. Çalışma saatleri sabah saat 08.30, akşam saat 18.30'dur. Ancak, TÖZTAŞ işçisi kağıt üzerinde 10 saat çalışıyor görünse de, her akşam 18.30'da kart bastırılıp zorunlu mesaiye tabi tutulmaktadır. Dahası, mesailer ödenmemekte ya da yaşa göre tahmini paralar verilmektedir. Konuştuğumuz bir işçinin verdiği örnek çok açıktır. 60 saat mesaiye ödenen para 1.000.000'dur. İşyerinde işçiler yaptıkları işe göre değil, yaşına göre para almaktadır. Makinacılar 9.000.000, ayakçılar 7 ile 8 milyon gibi ücretlere çalıştırılabilir. Bu da yetmez TÖZTAŞ kapitalistine. Bu kölelik ücretlerine bile keyfi kesintiler uygular. Pervasızlığın son örneği olarak da, işçilerin yasal hakları olan bordroları ellerine verilmemektedir. Çünkü bordrolarda asgari ücret aldıkları görülmektedir.

TÖZTAŞ işçisi, birlikte olmaları gerektiğinin farkına vararak örgütlenme arayışına girmişler ve bölgede örgütlenme yürüten DİSK Tekstil sendikasına üyelik için başvurmuşlardır. 150 kişilik fabrikada 138 üyeye ulaşılmış.

TÖZTAŞ kapitalisti ise bu örgütlenme karşısında işten atma silahına sarıldı. TÖZTAŞ işçi ise, patronun bu saldırısına direniş ile cevap verdi. 138 işçi, 45 gündür direnişler. İşçilerin direnişteki tutumları sınıflar mücadelesinin bugünkü durumu açısından anlamlıdır. Jandarmanın fabrika önünde barikat kurması ve Edirne TEM polislerinin sürekli bir denetimi işçileri yıldırmamıştır.

Edirne DİSK Tekstil Şubesi ise İstanbul'daki şubelere göre ileri bir tutum içerisinde. Direniş aktif destek sunmaktadır. Sendika, çevre köylerde gezerek TÖZTAŞ patronunun grev ve direniş kırıcı yeni işçi almasını önlemeye çaba sarf etmektedir. Direniş yerinde işçilere 1 hafta boyunca seminerler vermeleri, moral destek ziyaretleri örgütlemeleri diğer bir olumluluktur. Ancak, sendika direnişçi işçilere maddi açıdan destek sunmamaktadır. Oysa sendikaların temel işlevlerinden biri de budur. Dahası DİSK Tekstil gibi kasaları işçi aidatları ile dolu bir sendika için olanaksızlıklardan söz etmek te mümkün değildir. Dedeman Otelinde milyarlarca lira harcayarak kongre yapanlar, bir işçi direnişine 45 gündür bir lira dahi aktarmamış durumdadır. Gerek direnişçi işçiler, gerekse Edirne DİSK Tekstil Şubesi sendika merkezini bu konuda zorlamalı ve teşhir etmelidir.

TÖZTAŞ işçisi direnmeye ve kazanmaya kararlı durumdadır. Onlarla dayanışmayı yükseltmek ve kavgalarına omuz vermek tüm işçilerin görevidir. Çünkü TÖZTAŞ işçisinin kazanımı işçi sınıfının kazanımı olacaktır.

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

Bursa Metro Gross Market'te Saldırı 11 işçi Polis Zoruyla Dışarı Atıldı

Türkiye Metro Gross Market'lerde 3 aydır süren TİS süreci greve doğru evrilirken, işverenin saldırıları da başladı. Bursa şubesi, 15 Eylül günü, 2'si temsilci olmak üzere 11 işçiyi "zorunlu" izne ayırdı. İznin tebliği ardından marketin restoranına geçen işçiler, Metro güvenlik görevlisi tarafından ve polis desteğiyle atıldılar. Bu olaydan birkaç gün sonra da, işyeri temsilcisi Ali Gizen, güvenlik görevlisinin saldırısına uğradı.

İşverenin bu saldırılar için bahanesi, işçilerin pazar günü mesaiden sonra Metro'dan alışveriş yapması. Herkes aynı anda alışveriş yapınca kasalar kilitleniyormuş(!) Metro işvereni için işçinin aldığı ücreti, yine işyerinde bırakmasında elbette hiçbir sakınca yok. Fakat bu toplu yapıldığı ve tıkanan TİS sürecine rasladığı zaman "suç" oluyor. Yani işçi hiçbir şeyi, alışverişi bile birlikte yapmamalı. Birlikte yapılan her hareket eylem oluyor ve işveren açısından suç teşkil ediyor.

Bu gelişmeler üzerine, pazartesi sabahı Metro bahçesinin de dışına çıkarılan işçiler, günü şehir dışında ve her türlü ihtiyacı karşılanmaktan uzak bir boş arazide geçirerek, direniş başlattılar. Salı günü yeniden işyerinin önünde beklemeye başladılar. Aynı gün, örgütlü oldukları Tez Koop İş sendikasının Bursa şubesinin önünde, Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların da desteğiyle bir basın açıklaması yaparak saldırıyı kamuoyuna açıkladılar.

Açıklama öncesi işveren temsilcisiyle görüşen sendika yetkilisi, olumlu hiçbir sonuç alamadıklarını duyurdu. Böylece konunun çözümü önümüzdeki hafta başında daha üst düzey (İstanbul Merkez'den) bir işveren temsilcisiyle yapılacak görüşmeye kaldı. Direnişçilere evlerine gitmeleri ve beklemeleri söylendi.

Bursa Metro'da Çalışma Koşulları

İşçi sınıfı içinde, Metro türünden uluslararası şirketlerde çalışma koşullarının, ücretlerin vb. daha iyi, daha düzenli olduğu yolunda bir düşünce hakimdir. Bunun doğru yanları olmakla birlikte, Bursa Metro örneğinde de görüleceği gibi buralarda da durum farklı değildir. Çünkü, uluslararası tekeller geri ülkelerin hatırı için değil, tam da buralardaki ucuz işgücünü kullanarak daha fazla kar elde etme çabındadır. Görüştüğümüz işçiler,



"Metro'da çalıştığımızı söyleyince, 'Ooo iyi iyi!' yanıtını alıyoruz. Herkes burada ücretlerin 40-50 milyon olduğunu sanıyor. Oysa bizde de asgari ücret hakimdir." diyordu. Fakat buradaki durum, diğer anlatılanlar gözönüne alındığında asgarinin de altında bir uygulamayı göstermekte.

Pek çok yerde olduğu gibi Bursa Metro'da da part-time çalışma uygulanıyor. İşverenin verdiği ilanlara eklendiği asgari ücret maddesi gençleri yanıltıyor. Hem az çalışacağını, hem asgari ücret alacağını sanıyorlar. Ya da az az çalıştığı için "asgari" yani az alacağını. Oysa bunun anlamı yasal çalışma süresinin asgari ücrete tabi olduğu, ne kadar çalışırsa, ücretini asgari ücret üzerinden alacağıdır. Böylece, çalışma saatlerine göre 6 milyona düşen ücretlere bir ay talim eden gençler, durumu gördükten sonra işten ayrılıyorlar. Gidenin yerine ise aynı yanılsamaya takılan gençler geliyor ve bu böyle sürüp gidiyor.

Böylesine azgın bir sömürünün genç kurbanlarının başka bölümü ise çıraklar. Evet!... Çıraklık sadece tamirhanelerde tüketilen çocuklar için değil, büyük tekellerin sömürü çarkları içinde uygun durumlar yaratıyor. Bursa Metro, tam gün ve ayda 6 milyona onlarca genci çırak yasası denen bu sömürü yasasına dayanarak çalıştırabiliyor.

Sistem, 8 saatlik yasal çalışma süresinin çiğnenmesine, iş gününün fiilen 10-12 saate çıkarılmasına, taşeronlaştırma, yoğun-esnek üretim vb. ne göz yumuyor. Zemin hazırlıyor. Sayısı kabartılan işsizler ordusunun çoğunluğunu gençler oluşturuyor. Düzenin hazırladığı bu dikensiz gül bahçesinde de, kapitalistler istedikleri gibi at oynatabilmektedirler.

Özel mülkiyetçi kapitalist sınıfın devletin görevi özel mülkiyeti korumaktır. Mahkeme

duvarındaki "Adalet Mülkün Temelidir" sözü, bunun en yalın anlatımı oluyor. Yasalar bunun için ve buna uygun düzenleniyor. Fakat her sistemde yasaların kendi içinde bir mantığı bulunur. Bu mantığa göre ticarethane elbette bir özel mülktür ve devletin koruması altındadır. Fakat gene aynı mantık marketten alışveriş yapılması ve lokantada yemek yenilmesini gerektirir. Bununla ilgili, vatandaşta çifte standart uygulayan bir yasal düzenleme yoktur ve olamaz. Yani Bursa Metro işçisinin Bursa'nın halka açık alışveriş merkezinden de, Restoranından da çıkarılması yasaların en kaba ihlali olmadan mümkün değildir. Bursa polisi burada da, işverene hizmetini, görevini yürüttüğü devletin yasalarının çiğneyerek yerine getirmiştir.

Devletin polisi, devletin yasalarını tanınamakta, fakat bu konuda, onu uyaran bir mahkeme de kullanılmaktadır. Polis kendini yasaların da üstünde, en üst devlet kurumu olarak görmekte, böyle davranmaktadır. Bu, GİNTİM işçisinin toplu gözaltısında da, Soğanlı Deri işçisinin direnişinde de böyle olmuştur. Ve Bursa işçisi, bu saldırılara karşı birleşik bir hareket geliştirinceye kadar böyle olmaya da devam edecektir. Sıra kendimize gelmeden, başka fabrikalardaki sınıf kardeşlerimize bir saldırı söz konusu olduğunda onlarla dayanışmayı örgütlememiz gerekiyor. Bunu gerçekleştirebildiğimiz zaman kazanımlar elde edebileceğiz. Saldırıları karşısında işçi sınıfı tek yumruk gibi durmayı başarmak zorundadır.

**Kahrohsun Sermaye Diktatörlüğü!
Yaşasın İşçilerin Birliği!**

S.Y.K.B./Bursa

“Her sınıf kendisi için iktidar olur!”

SES üyesi Mahmut Konuk ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

S.Y.K.B.: Kamu çalışanları hareketinin ivmesinin düştüğü son dönemlerde, kamu çalışanlarına dönük sürgün ve soruşturmalar yoğunlaştı. Bir sürgün cezası da yaşayan biri olarak, bu konudaki düşüncelerinizi aktarabilirmisiniz?

M.K.: Sürgün aslında öteden beri, ezenlerin ezilenlere uyguladığı baskı ve sindirme yöntemlerinden biri. Eski Roma’da ve eski Yunan’da çoğu zaman ölüme alternatif, ölümden sonra en etkili yöntem olmuştur. Şimdi kamu çalışanlarını sindirmek için de bir araç olarak kullanılmaktadır.

Türkiye’de hep şu sahtekarlığa soyunuluyor. “Kamu hizmeti için diğer illerde de ihtiyaç var. Biz ihtiyaç nedeniyle atama yetkimizi kullanıyoruz. Bu sürgün değildir” deniliyor. Bu doğru değil. Hiçbir yasada yer almamasına rağmen, böyle bir cezalandırma yöntemi meşrulaştırılmaktadır.

Artık eskisi gibi bu durumun açılan davada iptali de söz konusu olmuyor. Tersine, mahkeme, idareye hangi gerekçeler sunmuş olduğunu soruyor. “Falanca eylemde öncülük etmiş, bildiri dağıtmış. Filanca yerde sendikal faaliyette bulunmuş” vb. gerekçeler gösteriliyor. Mahkeme de bunun üzerinden karar veriyor. Yargı-yürütme ayrımı ortadan kalkıyor. Yargı kararı yürütmeye göre biçimlenmeye başlıyor. Bu tümüyle sürgün uygulamasıdır. Hedeflenen ise ezilenlerin örgütlenmesini ortadan kaldırmak, dağıtmak, parçalamak; insanları moral bozukluğuna uğratmak; örgütlenen insanları, aktif mücadeleciler insanları mücadele alanlarından uzaklaştırmak, kitleyle bağlarını koparmak; kitleye de gözdağı vermek.

Özü itibarıyla bu, sendikalar örgütlülüğe de müdahale anlamına geliyor. Örneğin bir işyerindeki aktif bir temsilciyi işveren o işyerinden uzaklaştırdığı zaman, o işyerindeki temsilcilik işlevini yapmaz hale geliyor. Bu ne anlama geliyor? Bu, fiilen o örgütün devlet tarafından, işveren tarafından belirlenmesi anlamına geliyor. Devletin istemediği kişiler uzaklaştırılıyor, onun yerine başkaları geliyor. Devlet eliyle, yani işveren eliyle sendikal örgütlülük şekillenmiş oluyor. Şube veya genel yönetimleri için de aynı durum söz konusu. Bulundukları doğal ortamdan uzaklaştırıldıklarında oradaki işlevlerini yerine getiremiyorlar. Ya da eksik kalıyorlar en azından. Büyük bir çaba harcarsa dahi en azından çevrelerinden yalıtılıyorlar, soyutlanıyorlar, tehlikeli kişi konumuna düşürülüyorlar. Gittikleri yerde de baskı gördükleri için sendikal örgütlülük içine girmeleri

zorlaştırılıyor. Başka insanlarla bağ kurmaları zorlaştırılıyor. En fazla insanlar şöyle düşünüyor; “Haklıdır, söylediği şeyler doğrudur. Yapmak gerekir, ama işte bu tehlikelerle yüzyüze kalıyor. O bunu göze almış, biz göze alamayız. Böyle bir gerçeklikle yüzyüze kalıyoruz. Kamu çalışanları sendikalarının da sürgün saldırısının anlamını ve önemini kavramada yeterli olduklarını düşünmüyorum. Sürgünlere karşı eylemliliklerin en üst boyuta yükseldiği dönemde dahi, KESK açısından saldırıyı bu çerçevede kavramak ne yazık ki mümkün olmadı. Genellikle “Sürgünler durdurulsun” talebinden öteye gidilemedi. O dönem bu sınırlı mücadelenin etkisiyle bir takım sürgünler durduruldu belki ama, sürgün silahı hala devletin elinde duruyor. Ve bu çok güçlü bir biçimde kullanılıyor. Geçen yıl sadece SES’in kurulmasından bir ay sonra başlayan ve üç buçuk ay süren dönemde, SSK ve Sağlık Bakanlığı’nda yaşanan sürgün sayısı 1000’in üzerindeydi. Bu sayının içerisinde birden fazla sürgünü yaşayan memurlar da vardır. Topyekün bir karşı koyuş gerekir. Bunun için de bir de halkın buna tepki göstermesi gerekiyor. Egemenler halktan aldıkları yetkiyi kullanışlarını iddia ediyorlar. Halka hizmet vermek için yaptıklarını söylüyorlar. Sürgün politikasını, halka verilen hizmette bir yarar sağlamadığını halkın görmesi gerekiyor. Sadece emekçilerin buna tepki vermesi yetmiyor. İşçilerin perspektifinin de net olması gerekiyor. Yani bir bütün olarak buna karşı kararlı olmak gerekiyor. Atama yetkisini sınırlandıracak, mevcut yasal düzenlemeleri bertaraf edecek bir eylemlik içine girilmesi gerekiyor. Örneğin, yargılama sürecine müdahale edilmesi gerekiyor, mevcut yargı sisteminin değiştirilmesine yönelik bir çaba harcanması gerekiyor. Devlet, alıyor ve gönderiyor bir kenara. Siz yargıdan olumlu bir sonuç alsanız dahi, bu bile beş altı ay içerisinde sonuçlanır. Bundan sonra göreve dönseniz bile, döndüğünüz gün sizi tekrar sürgüne gönderebiliyorlar. Bu süreci tamamen geri çevirmek, yani isteği dışında görev yeri değiştirilenlerin dava açtığı andan itibaren “yürütmeyi durdurma”, kararının verilmesi gerekir. İhtiyaç dışındaki hiçbir atamayı kabul etmemek gerekiyor. Şu sendikal örgütlenmede bulunmuş, bildiri dağıtmış vb. gibi nedenlerle insanların görev yeri değişikliği yapılması vb.lerinin yargı süreçlerinden çıkartılması gerekiyor. Bir işyerinde gerçekten ihtiyaç duyulup duyulmadığını ve o ihtiyacın gönderilen kişiyle karşılanıp karşılanamayacağı kararını vermekte, gönderileceği ve gideceği işlerindeki çalışanlar tarafından oluşturulan bir komite tarafından belirlenmesi gerekiyor.

Aksi halde keyfilik devam eder.

S.Y.K.B.: MGK ve TÜSİAD tarafından işçi ve emekçilere saldırı mekanizması olarak oluşturulan ESK’i nasıl değerlendiriyorsunuz? Buna bağlı olarak işçi konfederasyonlarının tutumu açıktır, KESK’in tutumu hakkında neler söyleyebilirsiniz?

M.K.: Aslında sermaye ve sermaye devletin oluşturduğu bütün kurumlara başından kuşkulu bakmak gerekiyor. Bu bir önyargı değildir. Her sınıf kendisi için iktidar olur ve kendisi için iktidar aygıtlarını oluşturur. Bu gerçekliği dikkate aldığımızda, ESK sermaye tarafından oluşturulmuş bir kurumdur. Sermaye temsilcilerinin çoğunlukta olduğu, işçi ve emekçi temsilcilerinin azınlıkta olduğu ve onların da düzenle bağdaşan kesimlerinin alındığı; sermayenin çıkarlarını koruyan ama buna emekçilerin de rızası varmış gibi gösterilen bir araca ihtiyaç duyuyorlar. ESK böyle bir işlevi görüyor. Yani sermaye için karar alıp, bu kararların emekçilerin de yararına olduğu yanıltılmasını yaratmak istiyorlar. Dünyanın hiçbir yerinde emekçilerin çoğunlukta olduğu bir ekonomik-sosyal konsey yoktur. Buralardan çıkacak karar genellikle çoğunluğun, yani sermayenin ideologlarının ve uzmanlarının kararları olduğundan birkaç tane işçi temsilcisi göstermelik olarak alınıyor. Topluma da, politik olarak herkes rıza göstermiş gibi benimsetmeye çalışıyorlar. Bu bir sahtekarlıktır. Bu sahtekarlığa önce ideolojik olarak karşı çıkmak gerekiyor. KESK’in ekonomik-sosyal konseye girmeyi reddetmesi olumludur. Ancak bu KESK içindeki taban inisiyatifinin bir yansımasıdır diyebiliriz. Bu kararın bir teşhir kampanyasıyla, yani ESK’e karşı bir kampanya ile yürütülmemesi bir eksiklik. Baştan beri bunun yapılması gerekiyordu. KESK’in devrimci bir nitelikte oraya gittiğini varsaysak dahi, bu, sonucu değiştirmeyecektir. Çünkü orada sermayenin temsilcileri arasında KESK temsilcisi azınlıkta kalacaktır. Hadi Türk-İş, DİSK ve Hak-İş temsilcilerinin de sınıf çıkarlarını savunduğunu varsaysak dahi 30’a yakın kişiden oluşan bu kurulda dört kişilik bir grup olacak. İşçi sendikaları konfederasyon yöneticilerinin sınıfın değil, genel kurmay generallerinin politikalarının savunucusu olduğu, onların yanında yürüdüğü; egemenlerin eteğinde politika yaptığı, işçi sınıfına yabancılaştığı daha doğrusu işçi sınıfı mücadelesinde barikat haline geldiği ayrıca bilinen bir gerçek.

İşçi ve emekçilerin bu saldırılar karşısında nasıl bir

mücadele hattı izlemesi gerekir?

M.K.: İşçi ve emekçiler bu saldırılara topyekün karşı koyuşu örgütlemelidirler. Bunda yine sisteme muhalif bütün kesimlerin birleşik mücadelesini öngörmelidirler. Yalnızca ekonomik mücadeleyle sınırlı olmayan, toplumsal muhalefetin bütün bileşenlerini ilgilendiren sorunları ve sorunun taraflarını da kapsayan bir çerçeve oluşturulmalıdır. Düzene karşı muhalefet birleşik mücadele olarak yürütülmelidir. Kürt halkının özgürlük mücadelesini; kadınların eşitlik mücadelesini; diğer ezilen kesimlerin, örneğin, inançları nedeniyle horlanan, ezilen Alevilerin sorunlarını; Rumların, Ermenilerin, diğer ezilen azınlıkların; hatta birçok sosyalistin “bunlara da ne oluyor yani” dediği erkekçi yaklaşımları bir kenara atarak hayat kadınlarını, eşcinselleri (ki onların üzerinde muazzam bir kapitalist sömürü var ve toplumun dışına itilen, toplumun tortusu olarak görülen, bu ideolojik ortam içinde de adeta düşman gibi gösterilen bu kesimleri) de kucaklamalı. Bunların mücadelesini de gözardı etmemeli. Sisteme karşı muhalefetin unsurları olarak da değerlendirmeli. Birleşik mücadeleyi örgütlemeli ve kendi mücadele araçlarını oluşturmalarıdır. Parlamenter mücadeleyle Türkiye’de birşeyler değiştirileceğine inanmıyorum. Açık siyasal mücadele ile emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarının dillendirmesi ve sistemin teşhir edilmesi önemli olmakla beraber, parlamentoda çoğunluğu sağlayarak emekçilerin çıkarları doğrultusunda bir sistemin kurulabileceğine inanmıyorum. Ölü devlet aygıtını ele geçirerek, bu devlet aygıtının emekçiler ve ezilenler için kullanılabileceğine inanmıyorum. Kendi iktidarını oluşturmak hedefiyle, iktidar perspektifiyle yola çıkmalı ve bugünden onun aygıtlarını kurmalıdır. Ayrıca, kendi kurdukları örgütlerinde yöneten-yönetilen ayrımını yeniden vareden; bürokrasiyi yeniden üreten, mevcut sistemin kopyası olan bir tarzdan uzak durmak ta çok büyük bir önem taşır. Çünkü tarih, kendine yabancılaşan, ideallerine yabancılaşan, mevcut sisteme benzeyen devrimci hareketlerin örnekleriyle dolu. Tümüyle yabancılaşan, kapitalizme geri dönen sosyalist deneyimler önümüzde açıkça duruyor. Kapitalizme ve sömürgeciliğe entegre olan ulusal kurtuluş hareketleri önümüzde duruyor. Mevcut sisteme benzeyen yapıyı kurmak değil derdimiz. İşçi ve emekçilerin sosyalist iktidarının oluşturulması sırasında bu tür gelişmeler hem taban inisiyatifi ile, hem de ideolojik mücadele ile karşı durmalıyız.

S.Y.K.B./Ankara

“İşçilerin Birliği! Halkların Kardeşliği!” gezisi yapıldı Her şey işçi sınıfının ihtilalci partisi için!

Kızıl Bayrak, Tekstil İşçileri Bülteni ve Metal işçileri Bülteni'nin ortaklaşa düzenledikleri “İşçilerin Birliği! Halkların Kardeşliği!” gezisi 14 Eylül Pazar günü gerçekleşti. Başta tekstil ve metal işkolundan olmak üzere, değişik sektörlerden işçi ve emekçiler bu gezide bir araya geldi.

Sermayenin işçi ve emekçilere dönük dizginsiz saldırılarının artarak sürdüğü bu dönemde, işçi ve emekçiler sorunlarını tartışmak, çözüm yolları üretebilmek ve sınıf dayanışmasını yükseltebilmek için geziye katıldılar.

Gezimizin ön çalışması sürmekte olan mevzi direnişlerle dayanışmayı ön plana çıkaracak şekilde, bir politik kampanya tarzında örgütlenmişti. Tekstil İşçileri Bülteni ve Metal İşçileri Bülteni de, gezi öncesi kendi alanlarındaki çalışmaları kapsamına geziyi almış durumdaydılar.

Gezi çalışmasını geleneksel hareketin gezi tarzından farklı olarak, sınıf hareketine müdahalemizin bir aracı olarak ele aldık. Geziyi salt bir iç örgütlenme aracı ya da güç gösterisi vesilesi olarak değil, sınıf hareketinin güncel ihtiyaçlarına denk düşecek tarzda kurguladık. Ön çalışmalarından, programın oluşturulmasına dek bu bakışı hayata geçirmeye çalıştık.

Gezimizin temel şiarı olan “İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği!” çerçevesinde, iki temel gündem belirlenmiş durumdaydı. Birincisi; sınıfa dönük güncel saldırılar. Özelleştirme, ESK, eşel mobil, esnek üretim biçimleri vb. saldırı programları ve bunlara karşı mücadele biçimleri ele alındı. İkinci temel gündem Kürt ulusal hareketi ve sermayenin sömürgeci zulmü oldu. “Kürt halkına özgürlük! Eşitlik, gönüllü birlik!” şiarı çerçevesinde sınıf tavrını geziye hakim kıldık.

Bu temel gündemleri kesen ve bugün sınıf ve kitle hareketinin somut ve yakıcı ihtiyacı durumundaki komünist işçi partisinin inşa süreci de gezinin doğal gündemlerindendi.

Ciddiyetsizlik ve sorumsuzluk mu? Bozgunculuk mu?

Gezi günü yaşanan en ciddi olumsuzluk, gezi programının akışında temel bir belirleyen durumdaki ses düzeneğinin getirilmeyişi oldu. Gezi hazırlığımız çerçevesinde, günler öncesinden konuşarak anlaştığımız halde, ses düzeneğini bize ulaştırmayan Stran Kültür Merkezi ise bu olumsuzluğun sorumlusu durumundadır.

Sözde “sosyalist” hatta “devrimci” olmak iddiası taşıyan bir siyasal çevrenin çizgisinde olduğu bilinen Stran Kültür Merkezi'nin bu davranışı, politik hazımsızlık ve bozgunculuk değilse

eğer, en hafifinden ciddiyetsizlik ve sorumsuzluk olarak adlandırılmalıdır. Siyasal bir hareketin politik bir etkinliği karşısında gösterdikleri bu davranış, sadece Stran Kültür Merkezi'nin teknik sorumsuzluğunun değil, bugün Demokratik Barış Partisi çatısı altında kendisini ifade eden bu sözde sosyalistlerin politik ciddiyetsizliklerinin kanıtı durumundadır.

Devrimci coşku ve politik bir atmosfer

Gezi başlangıcında ses düzeneğinin getirilmeyişinden kaynaklı iki saati bulan bir aksama yaşandı. Yeni bir ses düzeneğinin bulunması ve alana getirilmesine kadar asıl program başlatılamadı. Bu süre içerisinde ise, henüz çalışmalarına yeni başlamış olan Kavel Müzik Grubu kitleye bir dinleti sundu. Kavel Müzik Grubu'nun dinletisinin ardından hazırlanan ortak yemek yenildi.

Gezi programına aslolarak yeni ses düzeneği geldiğinde başlanabildi. Gezinin anlamı ve içeriği üzerine yapılan kısa bir açılış konuşmasının ardından, Vardiya Müzik Grubu bir dinleti sundu. Vardiya Müzik Grubu'nun ardından, bir grup tekstil ve metal işçisinin hazırlamış olduğu şiir dinletisi sunuldu. Bretch, Nazım Hikmet, Neruda gibi devrimci sanatçıların şiirleri okundu.

Programın akışına gezi alanında hazırlanan bir takım etkinlikler de dahil edildi. Bunların arasında en dikkat çekici olanlar ise iki doğaçlama tiyatro gösterisi oldu. Her ikisi de gezi yerinde düşünülen ve kurgulanan gösterilerden ilki, sömürgeci savaşın kirli yüzünü ve Kürt halkının onurlu direncini anlatıyordu. Bu doğaçlamayı, Sefaköy ve Ümraniye'den geziye katılan bir grup Kürt işçi ve emekçi hazırlamıştı. İkincisi ise Riva Tekstil'den gezimize katılmış olan bir grup işçinin hazırladıkları oyundu. Kendi fabrikalarında yaşanan yoğun sömürüyü ve patronun pervasız tavırlarını anlatan doğaçlama “Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!” sloganı ile sona erdi.

Gezinin ana gövdesini ve asıl gündemini oluşturan forum kısmına ise saat 16.00 civarında geçildi. Forum sınıfa dönük sermaye saldırıları ekseninde hazırlanmıştı. Serbest kürsü yöntemi ile hayata geçirilen foruma, bir Kızıl Bayrak çalışanının konuşması ile başlandı. Sermaye sınıfının işçi ve emekçilere dönük saldırı programlarını konu alan konuşma, birlik ve mücadele çağrısı ile sona erdi.

İlk konuşmanın ardından bir çok işçi ve emekçi söz alarak sınıf sorunlarına

ve mücadelesine ilişkin görüşlerini aktardı. ESK, eşel mobil, sefalet ücreti, sendika bürokrasisi, zamlar, asgari ücret, özelleştirmeler vb. bir çok konu ele alındı. Sınıf hareketinin ihtiyaçları ve mücadelesi tartışıldı. Mevzi direnişler ve sınıf dayanışmasının önemi üzerinde duruldu. Bunun yanı sıra sınıfın tabanda filizlenen mücadele dinamiklerine ve örgütlenme arayışına dikkat çekildi.

Forum sırasında söz alan yoldaş, kısaca konuşulan sorunları toparladıktan sonra mücadelenin en yakıcı ve somut ihtiyacına komünist işçi partisine değindi. Komünist hareketin bu sorun çerçevesinde geldiği aşamaya dikkat çeken yoldaş, konuşmasının sonunda işçi ve emekçileri komünist işçi partisinin bayrağı altına çağırdı.

Forumun sonunda, forum ve gezi çerçevesinde oluşan bu işçi platformunu ifade eden ve gezi sonrasında da bu birlikteliği devam ettirebilecek somut biçimler içeren bir deklarasyon hazırlama önerisi yaptık. Bu deklarasyonu hazırlamak için foruma katılan iki Cevizli tekstil işçisi, bir metal işçisi, bir Kızıl Bayrak çalışanı bir komite oluşturdular. Bu komitenin hazırladığı ve gezi sonunda kürsüden okunan deklarasyonu alta yayınlıyoruz. Bu çerçevede sürmekte olan işçi direnişlerine dayanışma ziyaretlerinin örgütlenmesi de gezinin sonuçları arasında yer aldı.

Forum sonrası sahneye, gezimize Kayseri'den katılan ve bir süre önce EMEP reformizminden devrimci bir kopuş yaşayan Ozan Abbas çıktı. Sazı ve sözüyle coşkusunu gezimize kattı.

Ozan Abbas'ın ardından Koma Çiya sahneye geldi. Koma Çiya, Kürtçe ezgileriyle ve halay parçaları ile kitlenin coşkusunu doruğa yükseltti. Koma Çiya'nın dinletisinin ardından gezi sona erdi.

Sık sık sloganlarla kesilen geziye Özgür Halk, Özgür Gelecek, Partizan Sesi okurları da mesajlar verdiler. Bu mesajların yanı sıra, bir grup Ekim'ci komünist tutsağın gezimize gönderdiği mesaj büyük coşku ile karşılandı.

Gezi programı boyunca “Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği!”, “Kürt Halkına Özgürlük! Eşitlik, Gönüllü Birlik!”, “Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!” vb. sloganlar atıldı.

Bir takım eksiklik ve zayıflıklarına rağmen, coşkulu ve politik bir atmosferde geçen “İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği” gezisi bize motivasyon ve güç katmasının yanı sıra, yeni görevler ve sorumluluklar yüklemiş durumdadır. Forum sonrası hazırlanan deklarasyon çerçevesinde düşünülen sınıf dayanışmaları etkinliklerinin organizasyonu bir yana, işçi sınıfının birleşik/politik/militan mücadelesinin yakıcı görevlerinin altı bu gezide bir kez daha çizilmiş durumdadır. Tüm olanaklarımız ve gücümüzle bu görevleri omuzlamak, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek için hazırız.

**Her Şey İşçi Sınıfının
İhtilalci Partisi için!**

Biz “İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği” gezisine katılan bir grup işçi ve emekçi olarak;

Onlarca atelyeden, onlarca fabrikadan kalktık, biraraya geldik. Sorunlarımız aynı. Aynı sömürü çarkları arasında eziliyoruz. Kölelik koşullarında, sefalet ücretine emeğimizi satarak yaşıyoruz.

Biz bir sınıfın, işçi sınıfının neferleriyiz. Emeği ile üreten, tüm zenginlikleri ve güzellikleri yaratan bizleriz. Ama bu zenginlik ve güzellikler arasında açlık ve ölüm sınırında, baskı ve zulüm altında yaşayan yine bizleriz.

Bizim açlığımız ve sefaletimiz ise başka bir sınıfın zenginliği ve sefahatı anlamına geliyor. Sömüren ve ezen bir sınıfın. Bu sınıf sermaye sınıfıdır.

Sermaye sınıfının gücü örgütlülüğünden geliyor. Devleti, partileri, polisi, ordusu, medyası ile örgütlü bir şekilde kanımızı içmeye, emeğimizi sömürmeye devam ediyorlar.

Biz ise büyük ölçüde örgütsüz ve dağınık bir şekilde duruyoruz. İşte zayıflığımızda burada yaşıyoruz. Sınıf çıkarlarımız için bir araya gelip mücadele etmediğimiz oranda hep kaybediyoruz. Öte yandan biz örgütlenip sesimizi yükseltmediğimiz sürece birileri bizim adımıza çıkıp konuşma, dahası bizi sermaye sınıfına peşkeş çekme gücü buluyorlar.

Artık yeter diyoruz! Sermayenin tüm saldırılarına karşı örgütlenelim ve mücadeleyi yükseltelim diyoruz. Her fabrikadan, her atelyeden tüm işçi kardeşlerimiz bir araya gelelim, sermaye düzenine karşı kavga bayraklarımızı açalım.

Bir ilk adım olarak, bugün kavgayı yükseltmiş olan TIBSET, Albayrak, Reslan ve sürmekte olan diğer direniş yerlerindeki sınıf kardeşlerimiz ile dayanışmayı yükseltelim.

**Yaşasın İşçilerin Birliği!
Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!**

İki olay iki tutum

İşçi sınıfı devrimciliği ile kuyrukçuluğun pratiği

80'li yılların ikinci yarısından bu yana işçi sınıfı içindeki çalışmaya özel bir ağırlık vermek gerektiği, devrimci ve komünist olmak iddiasındaki tüm grupların sahip olduğu bir söylemdir. Bunun iki istisnası var. Küçük-burjuva devrimci demokratik kimlikle özdeşleşmiş ve bu nedenle hiç bir kompleks taşımayan DHKP-C, bu istisnanın ilkidir. İkincisi ise Türkiye'nin nesnel gerçeklerini göremeyecek kadar zaman tüneline kalmış köylü devrimcileridir. Ki sözünü ettiğimiz bu gruplar bile, şu ya da bu nedenle, işçi sınıfı içindeki çalışmanın öneminden artık daha fazla söz eder oldular.

Elbette, devrimci ya da sosyalist olma iddiasındaki grupların, sınıf çalışmasının tayin edici önemine vurgu yapmaları, asli çalışmalarını sınıf zeminine kaydardıkları anlamına gelmiyor. Bu kaba tutarsızlıkların nedenlerine burada girecek değiliz. Bu, hareketimiz tarafından yeterli açıklıkla döne döne irdelenmiş bir sorundur. Asıl konumuz olan, sınıf çalışmasının önemine vurgu yapan, fakat aynı zamanda bunu bir iç tutarlılıkla, sınıf içinde ısrara dayalı faaliyet yürüten iki temel akımın sınıf çalışmasındaki pratik tutumlarına, iki olay nezdinde iki farklı tutumun ideolojik, siyasal ve sınıfsal mantığı üzerinde durmak istiyoruz.

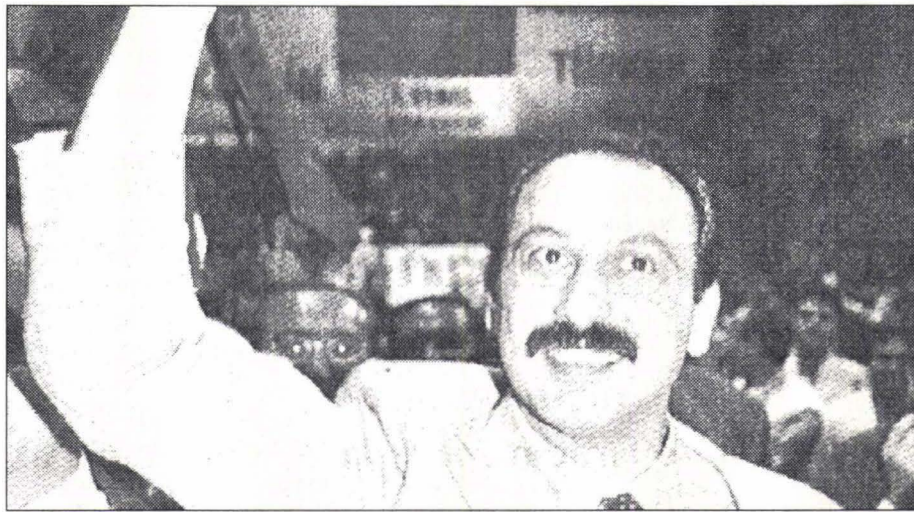
Bilindiği üzere EMEP, sınıf içindeki çalışmasıyla hep övünür, sınıfın ana gövdesiyle birleştiği iddiasıyla böbürlenir ve dışındaki sol grupları "sınıf dışılık"la, "sınıflı bölmeye çalışmak"la, "bozguncu ve başıbozukluk"la itham eder. Devrimci grup ve çevrelerin ideolojik ve sınıfsal zaaflarından gelen tutumlarını, düzenin ideolojik saldırı cephesinden aldığı argümanlara dayanak yaparak kullanan EMEP çevresi, bu aynı şeyi örtük biçimde proleter sınıf devrimcisi bir harekete karşı, *Ekim*'e karşı, onun çabalarını etkisiz kılmak için de kullanıyor.

Durum EMEP çevresi ve gazetesinin sunduğu gibi midir? *Ekim*, EMEP çevresinin sunduğu gibi küçük-burjuva devrimci grupların işçi sınıfının çıkarlarını gözetmeyen, grupçu, 'sol'-sektör bir pratiğin içinde midir? EMEP çevresi gerçekte işçi sınıfının birleşik devrimci eylemini örgütlemeye çalışan bir akım mıdır?

Bu sorulara açık ve anlaşılır cevaplar bulabilmek için tek gerçek ölçüt siyasal pratiktir. Bir partinin ya da siyasal akımın gerçek kimliğinin test edileceği gerçek alan, partilerin söylediklerinden çok, yaptıklarıdır. Sözünü ettiğimiz iki olay şahsında alınan iki farklı tutum, *Ekim* ile EMEP'in işçi sınıfının devrimci çıkarları karşısındaki konumlarına, bu konumların gerçek karşılıkları olan pratiklerinden yansıyanlara da ışık tutmaktadır.

Geçmeden belirtelim ki ne olaylar rastlantısaldır, ne de alınan tutumlar. İki olaya ilişkin alınan iki farklı tutum, billurlaşmış iki farklı çizginin pratik yansımalarıdır yalnızca.

Olaylardan ilkinin toplam süreci ve sonuçları *Ekim*'in 176. sayısında "*Parsat Piston Deneyimi ve Dersleri*" başlıklı



yazıda anlatılıyor. Biz bu yazının konumuzla ilgili bölümünden aktarıyoruz.

"3 ay kadar süren toplantılar sonunda... çalışma tümüyle açığa çıkmıştı. Bize kalan temsilci adaylarını belirleyip seçime blok liste ile katılmaktı. Çalışma boyunca önderliği yapan üç isim otomatik olarak listeye girdi. Diğer aday için eleme yapıldı ve liste oluştu."

"İşveren açıktan saldırı yerine, adamlarını devreye sokarak alttan çalışmaya başladı. Adaylarımız hakkında karalama kampanyası başlattı. Bütün adaylarımıza birden saldırmıyorlar; sırayla kampanya yürütüyorlardı. İlk saldırı EMEP'li olan aday üzerinden geldi. Bu arkadaşın siyasi düşüncesi, etnik kimliği vb. kullanılmaya çalışıldı."

"Bu saldırı bizim aramızda da bazı tartışmalara yolaçtı. Çalışmaya zarar gelmesini, kaybetmemeyi engellemek için arkadaşın çekilmesini isteyenler oldu... Böyle bir adımın patron karşısında bir adım geri çekilmek olacağını, bunu görünce ikinci saldırıya girişeceğini ve sonunun gelmeyeceğini belirttik. Elbette... çeşitli durumlarda geri adımlar da atılabileceğini, ancak öncelikle bütün imkanların kullanılması gerektiğini... ifade ettik."

"(Ardından) EMEP ilçe binasında toplantı yapılmasını kullanmaya çalıştılar. Ancak bir ay kadar süren bu karalama kampanyası onların (işverenin ve yandaşlarının) aleyhine sonuç verdi. Seçimlerde adaylarımızın en düşüğü 252 oy alırken, onlar (işverenin adayları) 70-80 civarında oy alabildiler". (Ekim, sayı:176, 1 Eylül '97)

Aktarmayı sorunun mahiyeti ve sürecin anlaşılabilmesi kaygısıyla uzun tuttuk. Kendiliğinden anlaşılacağı üzere sınıf devrimcileri ilgili olayda haklı ve doğru bir siyasal tutum almışlardır. EMEP, işçi hareketi önünde yeni bir reformist barikat işlevi gören kuyrukçu bir akımdır. Normal koşullar içinde EMEP'li bir adayın sahiplenilmesi, desteklenmesi düşünülemez. Fakat örneğimizde patron EMEP'li aday şahsında devrimci girişimi açmaza almaya, işçilerin geri bilincine seslenerek, işçileri bölerek, statükosunu korumaya çalışıyor. EMEP'li aday şahsında ve EMEP ilçe binasında toplantı yapılmış olmasını kullanarak işçileri boşa çıkarmaya, işçilerin mücadele

azmini kırmaya, haklarına sahip çıkmalarının önünü almaya çalışıyor. Patronu ilgilendiren EMEP'in reformist-kuyrukçu çizgisi değil burada. Patron, EMEP şahsında işçilerin geri önyargılarına seslenerek güçlerini bölmeye çalışıyor. Yani işçi sınıfının geri bilincinden kendi hesabına yararlanmaya çalışıyor. Böylelikle işçilere de siz politika yapamazsınız demeye getiriyor.

Sözkonusu olay kendi içinde elbette çok büyük önem taşıyor. Fakat komünistlerin politik konum ve pratik tutumları bakımından çarpıcı bir örnektir. Grupçuluk ve faydacılık bugüne dek komünistlerden uzak bir düşünce ve davranış oldu. Doğası gereği daima da böyle olacak. Modern burjuva toplumunda mücadele eden bir hareketiz. Tüm olaylara ve süreçlere yaklaşımımızı belirleyen, emek ve sermaye arasındaki temel ve uzlaşmaz çelişkidir.

EMEP, reformist-kuyrukçu bir akım olarak, sınıf çalışmasının önündeki en ciddi engellerden biridir. Komünist hareketin işçi sınıfı içerisinde sol cepheden tek ciddi siyasal rakibi bugün için EMEP'tir. EMEP de bunun farkındadır ve bu nedenle komünistlere düşmanlıkta sınır tanımamaktadır. Fakat, komünistler bugüne kadar soruna salt EMEP'le ilişkileri üzerinden değil, emek ile sermaye, işçi sınıfı ile burjuvazi, düzen ile devrim çatışması üzerinden baktılar. Tutumlarını belirleyen hareket noktası olarak bunu aldılar. Komünistlerin Parsat Piston'da, patronun EMEP'li şahsında başlattığı saldırıya karşı aktif bir tavır alarak, saldırının püskürtülmesinde belirleyici rol oynamalarının mantığı da buradadır.

Komünistlerin bu tutumu ne tekildir ne de bir rastlantı. Parsat Piston burada yalnızca bir örnektir. Buna Kağıthane Belediyesi'nden Gebze'ye, Adana Çukobirlik'ten Ankara AŞTİ direnişine, İzmir DYO'dan Bursa GİNTM'e, Küçük Çekmece, BEYBİ, Mutlu Akü, Polisan, Albayrak, İpragaz vb.'ne kadar sayısız başka örnek verilebilir. İşçi mücadelelerinin yaşandığı tüm mevzilerde karşılaşılan bu aynı tutumdur. Hemen tümünde de müdahalemizi etkisizleştirmeye çalışan, devrimci çabamızı karalayan, işçilerin geri bilincine seslenen sözümona solcu karşıya geldik. Bu düşmanca tutumların sayısız zararını da

gördük. Fakat asıl halkayı hiç bir zaman bırakmadık. Sermaye düzeni ve iktidarına karşı daima işçi sınıfının devrimci çıkarlarını, işçilerin devrimci eylemde birliğini gözettik.

İşçi sınıfı çalışmasında ve sınıf hareketine devrimci müdahale alanında yetersizliklerimiz elbette oldu. Bunların bir kısmı tümüyle nesnel olgulara dayanıyordu. Fakat öznel alandaki yetersizliklerimizi açık yüreklilikle ortaya koymakla yetinmedik, kararlıca üzerine de yürüdük. Süreçlerimizi az çok bilen, basınıımızı izleyen herkes bunu rahatlıkla farketmiştir.

Tüm bunlar neyi gösteriyor? Öncelikle hareketimizin işçi sınıfının devrimci davasına bağlılığını, sınıfın devrimci birliğine verdiği önemi gösteriyor. Marksist-leninist bir ideolojik mantığı, bu temelde şekillenerek pratiğe yansıyan sınıf bilincini tutum olarak gösteriyor. Ve de bir siyasal hareket olarak tüm bunları bir kültüre dönüştürdüğümüzü gösteriyor. Bu komünist işçi partisinin doğumunu müjdeleyen temel önemde olgulardan biridir. Zira bu bir mücadele anlayışı ve değerler sisteminin ifadesidir.

İkinci olayın kahrmanı EMEP ve onun hizmetindeki günlük gazetedir. İstanbul Maltepe-Cevizli'de EMEP'in konfeksiyon işçileri üzerinden düzenlediği geziyi EMEK gazetesi 25 Ağustos'ta haber yaptı. EMEP, muhtemeldir ki önden taraftarlarına yüzlerce, belki binlerce işçinin katılacağı bir gezi yapacağını duyurdu. Ne ki bu şişme balon gezi günü patlıyor. Katılım oranı tam bir fiyaskoyu gösteriyor. Bu nedenle olsa gerek, her zaman katlayarak verdiği katılım sayısından bu kez söz bile etmiyor. Üstüne üstlük bir de gezide inisiyatif kaybetme durumuyla karşı karşıya kalmaları hüsrana uğradıklarını gösteriyor. Hüsranlı anlatan sözlerin devamını 25 Ağustos '97 tarihli gazetelerinden aktaralım: *"... hem sınıf dışı 'solculuğun' gezi komitesinde yer alan bazı insanlara kadar etkili olabilmesi ve hem de siyasi kaygılar için değil yaşadığı ekonomik çıkmaza bir çözüm bulabilmek umuduyla geziye katılan işçilerin önünde siyasi şova yönelik davranışların sergilenmesi olumsuz bir etki yarattı..."*

Başansızlık hırçınılaştırıyor. Devrime ve devrimciliğe düşman duyguları harekete geçiriyor. Fiyasko, "sınıf dışı solculuk" demagojisiyle dışına fatura edilmeye çalışılıyor. Haberin devamı ilginç olduğu kadar da eğlendirici: *"Geziye katılan iki işçinin görüşleri şöyle"* denilerek bir değerlendirme sunulmuş oluyor.

Nihat: *"Zafer işaretleri yanlış. Orada her görüşten insan vardı. Çoğu solcuydu ama ben sağcıyım. Sadece 'sorunlarımızı nasıl çözebiliriz?' sorusuna cevap bulabilmek ve bu geziyi düzenleyen arkadaşları desteklemek amacıyla geldim..."*

Murat: *"Bazı şeylerin dışında gezi güzeldi... zafer işaretleri yapılmasını ve kürçe şarkıların söylenmesini yanlış buluyorum. Ben de bozkurt işareti yapabildim ama yapmadım. Eğer biz*

aynı sınıftansak herkes birbirini anlayabilmeli..."

Yalancılık ve çarpıtmada burjuva medyaya taş çıkartacak denli mesafe aldığını bildiğimiz bu gazete, sözkonusu olay nezdinde de aynı tutumu gösteriyor. Gerçeklerin bir kısmını gizliyor. Ötekilerini de çarpıtıyor. Böylece, kaba tahrifatla, geri ve gerici eğilimleri dillendirerek hezimetini gizleyebileceğini sanıyor.

Devlet basını devrimci grupların adından söz etmemek için "anarşist",

"terörist", "bölücü" ve "vatan haini"

tanımlamalarını kullanıyor. EMEP ise bu aynı şeyi "sınıf dışı solculuk",

"bölücülük",

"başbozukluk"

argümanlarıyla yapıyor. Sözkonusu

olayda EMEK'in sözünü ettiği "sınıf dışı solcular" Tekstil

İşçileri Bülteni

üzerinden geziye

katılan sınıf

devrimcileridir. Peki

sözü edilen "siyasal

şov" nedir, ne

yapılmıştır? Bundan

hiç söz edilmiyor, bu

özenle gizleniyor. Olup

biteni anlatmak yerine, demagojik

söylemlerle şaibe yaratma yoluna

gidiyorlar. Yazmaktan özenle

kaçındıklarını biz söyleyelim. Ne

yapılmıştır? Tekstil İşçileri Bülteni

dağıtılmıştır. Kürtçe şarkı söylenmiştir.

Zafer işareti yapılmıştır. Ve bir de

direnışteki Reslan ve Albayrak işçileriyle

dayanışma amacıyla dayanışma satılmaya

çalışılmıştır. Öteki şeyler karşısında

homurdanmayla yetinen EMEP'liler,

çakmak satışına ise müdahale ederek

engellemişlerdir.

Peki direnişteki işçilere maddi

destek amacıyla çakmak satımına EMEP

niye karşı çıkar? Söze geldiğinde sınıfın

birliği, bütünlüğü, kardeşliği üzerine

onca laf eden bu çevre, iş eyleme

geldiğinde neden gericileşiyor? Sınıfın

birliği ve eylemli dayanışmasının

karşısına niçin dikiliyorlar? Sınıf

devrimcilerinin faaliyetine düşmanlık

bunun bir nedenidir. Söz konusu olan

EMEP gibi kuyrukçu bir akım olunca bu

anlaşılır bir durumdur. Daha da önemli

bir başka nedeni ise EMEP'in devrimci

sınıf çizgisi ve çıkarlarını gözetmekten

uzak, burjuva liberal sağcı çizgisidir.

Sınıf dışılık ve sınıfın çıkarlarına uzaklık

budur. Sınıf dayanışması maksadıyla

çakmak satımının, Kürtçe şarkı

söylemenin, zafer işareti yapmanın "sınıf

dışılık"la ne ilgisi var?

Gerçek şudur: EMEP, işçi sınıfı

içindeki devrimci faaliyetten rahatsızdır.

Küçük-burjuva reformizmi sınıfa

devrimci bilinç taşıma, sınıfta devrimci

tutum ve duyguları geliştirme çabasının

düşmanıdır. Çünkü işçi sınıfı içindeki

devrimci faaliyet, reformizmin ve

kuyrukçuluğun ölüm canıdır. Tüm

faaliyetini geri bilincin örgütlenmesi

üzerine oturtan EMEP, devrimci bir

kanaldan gelişen bir siyasal rakipten,

sınıf devrimcilerinden korkuyor.

Kendiliğinden hareketin verili durumunu,

istemlerini, eğilimlerini esas alanların,

kendiliğinden bilinç önünde yere

kapaklananların kaçınmayacakları bir

konumdur bu. Olay ne tekindir, ne de

raslantı. Yapılan EMEP'in ideolojik

çizgisi ve politik konumunun doğasına son derece uygundur. İdeoloji, politika ve sınıf bakışının pratik ile mantıksal bir uyumu vardır burada.

EMEK gazetesinin bize bildirdiğine göre işçi Murat "zafer işareti yapılmasını ve Kürtçe şarkıların söylenmesini yanlış buluyor". Olabilir! Bozkurt işareti yapmayı düşünen birinin böyle söylemesinde şaşılacak bir durum yoktur. Sermaye iktidarı, maalesef, Türk kökenli işçi ve emekçilerin bir kısmını ırkçı-şoven duygularla zehirlemesini başarmış

durumunda. Türk burjuvazisinin karakteristik özelliklerinden biri de ırkçılıktır. Bu ırkçılığa işçi ya da emekçi de olsa belli bir kesimi alet etmesi, onları ırkçı-şoven duygularla doldurması burjuvazi için bir başarıdır. Peki EMEP, burjuvaziye ait olan bu başarının sonuçlarına niye alet oluyor? Bundan ne medet umuyor?

"Bayrak inmez, Ezan susmaz, Vatan bölünmez" sözlerinde ifadesini bulan çağdışı gericilik cehalet sayesinde işçi de olsa

insanların beyinlerini yıkayarak esir edebiliyor. İşçi Murat'ta bu esareti yaşayanlardan biridir yalnızca. Üzüntü, acı ve utanç verici bir durum olmakla birlikte, ezilen ve sömürülen yığınlar gerçeğinin bir parçasıdır bu. Peki solcu, ilerici, işçi sınıfından yana olduğunu iddia eden bir gazete, bu gericiliği veri alarak komünistlere saldırmaktan ne yarar umuyor? ırkçılığı-şovenizmi dillendirerek kime hizmet ettiğini sanıyor? Bozkurtlar'ın yankısını dillendirip kamuoyuna sunmakta bu denli atak davranan bu devrimci mücadele kaçınılması, hiç değilse ilerici bir konumu koruyup işçi Murat şahsında dile gelen gericiliğe bir çift söz söyleme gücü bulamıyorlar mı? Sözelimi işçi Murat'a bak kardeşim, Kıbrıs'taki 200 bin

Türk'ün haklarını savunduğunu söylüyorsun; Bulgaristan'da yaşayan Türklerin üzerindeki baskıya karşı güya hassasiyet gösteriyorsun; Kafkas Türklerinin haklarından söz ediyorsun. Peki bu aynı hassasiyeti 20 milyonluk kardeş bir halk için neden göstermezsin? Kürt ulusunun kendi ulusal kimliğine sahip çıkması, kendi ana dilinde konuşması da son derece doğal ve meşru bir hak değil mi? Kürtlerin kendi haklarını kullanmasının sana ne zararı var? Halkların kardeşliğinin işçilere bir zararı olabilir mi? Bu kirli ve vahşi sömürgeci savaşta bir işçi olarak senin bir çıkarın olabilir mi? Gençcek insanlar katlediliyor. Kürdistan cehenneme çevrildi. Bu 13 yıldır böyle. İşçi ve emekçilerin çocukları mezbahalık koyun misali sömürgeci savaşa gönderiliyor. Sen hiç burjuvaların çocuklarını savaşa gönderdiğini gördün mü? "Mehmetçik" diye savaşa gönderilen gençlerden kiminin cenazesi gönderiliyor, kimi sakat kalıyor, kimi de manyaklaştırılarak insanı yaşamı bitiriliyor. Bütün bunlar ne adına oluyor? Daha fazla ücret mi alıyorsun? İşten atmalar duruyor mu? Parasız eğitim ve sağlık hizmetleri yaygınlaştırılıyor mu? Ailen, çocukların, kardeşlerin daha rahat ve huzurlu bir yaşama kavuşuyor? Zamlar duruyor, enflasyon

azalıyor, vergi oranları düşürülüyor mu? Kürtlerin üzerindeki zulüm sana esaretin daha da koyulaşması olarak dönüyor mu? Bu zulüm ve esaretin sorumluları bizi yönetenler, memleketi soyup soğana çevirenler, eli kanlı çeteler, uyuşturucu taciri insanlık düşmanları değil mi? Sana insanı bir yaşamı fazla gören, eğitimsiz, kültürsüz bırakan, senin sefaletin pahasına lüks ve şatafat içinde yaşayan burjuva sınıf ve hizmetkarlarıyla bir sınıfsal çıkar birliğin olabilir mi? vb.vb. Sahi, bu sahte işçi dostları, hazır bir işçiyle diyalog kurmuşken bunu, ilericiğin bir gereği olan bu soruları sorarak, işçiye bir parça düşündürmeye sevk eden, bu soruları niye sormazlar? Sebep gayet açık. Çünkü onların beyinleri de esirdir. Yürekləri ta 12 Eylül'den beri korkunun cenderesindedir. Bu öylesine bir cenderedir ki, her devrimci çıkış onlara 12.Eylül'ü hatılatıyor. Bu korkunun esareti altında her türlü ilerici değeri çiğnemekten kurtulamıyorlar. Buna bir de komünist harekete düşmanlık eklenince dipsiz bir kuyuya dalmaktan kurtulamıyorlar.

Kürtçe şarkı söylemekten ilericiler, devrimciler, sosyalistler ve işçi sınıfı bir rahatsızlık duymaz. Bu rahatsızlığı sömürgecilik, şovenizm, iflah olmaz gericilik duyar. Kürtçe şarkılardan rahatsız olan belli bir işçi kesiminin olduğu biliniyor. Fakat bu aynı işçiler düzen partilerinin esiri, faşist partilerin oy deposu, burjuva ideolojisinin koyu karanlığı altında esarete yaşıyorlar.

İlericiler devrimciler ve sosyalistler bu esarete teslim olmaz. Onlar her fırsatta esaret altındaki işçilere gerçekleri anlatarak, doğru yolu göstererek yardımcı olurlar. Bunu yapmayan demokrat ya da ilerici bile değildir. Bunu yapmayan devrimci ya da sosyalist hiç değildir. Bunu yapmayan işçi sınıfından yana olma iddiası tam bir ikiye bölünluktur.

Zafer işareti yapılmasından, zilgıt çekilmesinden, direnişteki işçilerle dayanışma için çakmak satımından, devrimci yayın dağıtımından rahatsız olan ya azılı bir devrim düşmanıdır, ya da ruhunu burjuvaziye teslim etmiş bir köle. Bu rahatsızlığı teori düzeyine çıkarıp savunuların işçi sınıfının çıkarlarını savunmayla bir ilgileri olamaz.

EMEP, işçi sınıfı içinde burjuva ideolojisine köleliğin siyasal bir temsilcisi haline gelmiştir. Sınıf örgütlerinin tepesini sendikal çeteler tutmuş. EMEP ise aynı platform üzerinden tabanı tutmaya çalışıyor. Bu öylesine bir gericiliktir ki, her fırsatta devrimcilğe kin kusuyor. Her devrimci girişimden rahatsız oluyor. 70'li yıllarda bir parçası olduğu devrimci demokrasinin sınıf içindeki kusurlarını tam bir istismar alanına çeviriyor. Devletin devrimcileri işçi sınıfından yalıtma çabasına soldan tam destek veriyor.

"Yaşasın halkların kardeşliği!" diye slogan atan işçilere müdahale ederek susturuyor. Bu sizin işiniz değil, işinize partilerin "politika işçilere göre değil"

söyleminden ne farkı var bunun?

Devrimci yayınların ve propaganda araçlarının işçilere dağıtılmasını engellemek istiyor. Devletin yasakçılığından ne farkı var bunun?

TEN işçilerinin direnişinde "politika yapıyorsunuz" diyerek işçileri bölmeye girişen, ardından da ilerici ve devrimci işçilerden oluşan sendikalaşma komitesine alternatif olarak MHP etkisindeki işçilerle alternatif komite kurmaya girişen EMEP'liler değil mi? Böylelerinin sınıfın çıkarlarını savunmayla bir ilgileri olabilir mi?

Beybi'de sendikalaşmaya karşı çıkan, işçiler tarafından tecrit edilince de şeflerin odalarından çıkmayan EMEP'lilerin, işçi sınıfının davasıyla bir ilgileri olabilir mi?

Kürt halkının özgürlüğü savunulmadan, işçi sınıfının özgürlüğünü savunma iddiasının herhangi bir ciddiyeti olabilir mi?

Faşist devletin ve darbeci ordunun demokratlaştırılabileceğini program haline getirenler, işçi sınıfının çıkarlarının samimi takipçileri olabilirler mi? Böyleleri demokrat bile olamaz.

Bu kuyrukçu çevrenin az çok devrimci kazanımlarla sonuçlandırdıkları bir işçi direnişi ya da girişimi var mı? Bu sorumuza karşılık muhakkak ki Antep-Ünaldı'yı örnek göstererek cevap vereceklerdir. Ünaldı'da EMEP'in bir başarısı varsa o da kendiliğinden yükselen bir işçi eyleminin kazanımlarını götürüp sendikal cendereye

sıkıştırmaktır. Yani bir kez daha o uğursuz rollerini oynamalarıdır. Bu paslanmış kirli silahı kullanmak size fazlasıyla yakışıyor. Fakat bilmelisiniz ki yalan ve demagojiye dayalı karalama çabalarınız, burjuvazinin cephaneliğinden alarak tadilatından geçirerek kullandığınız argümanlarınız, kısaca sahip olduğunuz silahlar çakar almaz vaziyettir. Etkisi işçi sınıfının bölünmüşlüğü, geri bilinci, devrimci örgütlülük ve önderlik

boşluğu koşullarında, devlet terörünün de yardımıyla olabiliyor ancak. Bu da sizin zavallılığınızı gösterir yalnızca. Tüm bu kirli silahların tümüyle etkisiz kalacağı günler de gelecektir.

İşçiler adına konuşmayı pek seven bu baylar, sağcı olduklarını açık seçik beyan eden iki işçi üzerinden komünistlerin "sınıf dışı solcu" olduklarını güya kanıtlamış oluyorlar. Ölçünün bu biçimine ne denebilir ki? Bu kuyrukçuluk bile değil, düpedüz demagojiye dayalı bir gericiliktir.

EMEK gazetesinde sözü edilen iki sağcı işçi gerçekten o geziye katıldı mı? O iki işçi yazılan sözleri gerçekten söyledi mi? Bunu bilemeyiz. Fakat gerçek olsa bile bu neyi değiştirir ki?

Bozkurt işareti yapmayı düşünen birinin duyguları üzerinden devrimcileri yargılamaya kalkışmak! Daha fazla söze gerek yok. Bu utanç EMEP'lilere yeter.

Samimi devrimciler, işçiler ve emekçiler bu utancı paylaşmamalı, paylaşamaz.



Kongrede asıl dikkat çekici olan, önceden ilan edilenden ("... *EMEP'in kongresinde, ülkede ve dünyada sınıf kavgası, işçi hareketi, emekçilerin mücadelesi, sorunları ve ihtiyaçlarının tartışılacağını söyleyen Tüzel, kongrede önlerine yeni hedef ve görevler koyacaklarını belirtti.*") *Emek*, 14 Eylül '97) farklı olarak, gündemin bir siyasal partinin kongresi ile uzaktan yakından ilgisi olmamasıydı. Değil

kuran, kendi alanının ötesine sınıf hareketinin çeşitli sorun ve görevlerinin toplamına bakan, bunun üzerinden görüş ve deneyimler aktaran bir tutum ya da perspektif yoktu bu konuşmaların genelinde. İşçi delegelerden sadece biri (İzmir delegesi genç bir Ambar işçisi) sendikal sorun ve görevlerle bazı siyasal sorun ve görevleri (Kürt sorunu, barış sorunu vb.) birlikte işleyen bir çerçevede konuştu.

İddia edilen aksine, işçilerin ve özellikle sanayi işçilerinin çeşitli işkolu ve işyerleri üzerinden kongreye belirgin bir katılım yoktu. Katılımcı kitlenin (yaklaşık 3 bin kadar) ağırlığını EMEP'li kamu emekçileri, Anadolu'nun çeşitli kent ve kasabalarından gelen eski parti kitlesi ve öğrenci gençlik güçleri oluşturuyordu. İşçi katılımı içinde ise ağırlık çeşitli bölgelerden tekstil (Ünaldı ve Merter başta olmak üzere) ve ambar işçilerindendi. Parti faaliyetinin değerlendirildiği kısa konuşmada gençlik güçlerinin 60'ın üzerinde sanayi sitesinde örgütlendiği iddia ediliyordu. Ama bir-iki istisna dışında kongrede sözkonusu sanayi siteleri birimleri üzerinden bir genç işçi katılımı gözlenmiyordu.

Konuşma yapan ve çoğunlukla kısa süre önce partiye katıldığını belirten delege işçiler, EMEP'in diğer partilerden farkını; *"EMEP bizim sendikal mücadelemize destek veriyor, bizim ekonomik taleplerimizi savunuyor, düzen partileri ise bunu yapmıyor"*, çerçevesinde koydular. Soma maden işçisi delegenin konuşmasından özetlersek; *"Ben EMEP'i şöyle anlıyorum: EMEP uzak ve anlaşılmaz şeylerin değil, güncel ve sıradan taleplerin partisidir; sağcı ya da solcu değildir; ben iş, ekmek ve hürriyet istiyorum, EMEP de bunları savunuyor, EMEP'e bu yüzden katıldım"*... Bu sözler EMEP yönetiminin eski "TDKP'li işçi" tipolojisine alternatif olarak yaratmayı hedeflediği yeni "EMEP'li işçi" tipolojisinin bakış açısını çok iyi özetliyordu.

Kitlenin kimi eğilimleri

Kongreyi izleyen kitlenin geneli kendi doğal eğilimlerini dışı vurduğunda, partinin illegal konumunu ve devrimci niteliğini henüz bütünüyle yitirmediği döneminin sloganlarına özellikle sahip çıkıyordu. Bu tür sloganlar daha kitlesel, daha militan ve coşkulu bir şekilde atılıyordu. Örneğin kongrenin henüz başlangıcında "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" şiarı kitlenin kendi inisiyatifleriyle atıldı ve salonda dalga dalga yayıldı. Ve beklenildiği gibi parti yönetimi buna kaba bir müdahalede bulundu. Parti görevlilerinin belirlediği sloganların dışına çıkılmaması ve onların megafonlarla attırılacakları sloganlara katılınması yönünde anonslar yapıldı. "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" şiarını buna rağmen kitle tarafından yer yer

yaygın olarak atılmaya devam edildi. Divanın müdahalesi özellikle bu şiar için çok belirgindi. Ama yanısıra "Faşizme ölüm halka hürriyet!", "Kahrolsun faşist diktatörlük!", "Erdal, İmran, Kenan yoldaşlar yaşıyor, parti savaşıyor!", "Parti bayrağı, daha daha yukarı!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Kürdistan özgürlük, kahrolsun faşist diktatörlük!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" vb. (Bunların hiçbirisi parti görevlileri tarafından atılmadı, bunlar kongrenin çizgi dışı sloganlarıydı). Kitlenin kendi inisiyatifleriyle yaygın olarak attığı şiarlar, kitle ile divan ya da yönetim arasında bir uyumsuzluğu ortaya koyuyordu. Dahası trajik bir durumdu yaşanan. Bütünüyle tasfiye edilen, ama varmış gibi gösterilen TDKP bu yalanlara inanan kitleyi hala heyecanlandırıyordu. Yönetim ise bir yandan bu yalanları reformist konumu perdelemenin bir dayanağı olarak kullanmaya devam ediyor, diğer yandan, bu yalanların kitlede yarattığı ruh halini de bertaraf edilmesi gereken bir engel olarak görüyor. Devrimci sloganlar başlar başlamaz parti görevlileri derhal megafonla attırdıkları, "İş, ekmek, özgürlük!", "3 S", "İşçiler partiye, parti iktidara!" "Bağımsız, demokratik Türkiye" vb. sloganları ile devreye giriyorlardı. Bu durum geçmişin devrimci etkisinin bütün izlerini kazıma ve böylece düzen içi yolda daha hızlı adımlarla ilerleme politikasının doğal bir sonucuuydu.

Öncesinde *Emek* gazetesinde ve kongrede yapılan kimi konuşmalarda da vurgulandığı gibi EMEP artık "ne sağcı ne de solcu" bir partiydi, o "işçilerin" (!) partisidi ve bu türden devrimci ya da sınıf dışı (!) solculuğun şiarları onun geleneksel devrimci imajıyla değerlendirilmesine, böylece hedef kitlelerin partiden uzak durmasına neden oluyordu! EMEP'in yeni çizgi ve yeni imajın talepleri ve şiarları, hangi siyasi eğilimden olursa olsun işçileri ürkütmemeli, korkutmamalıydı! Yani kitlelerin kolayca sahipleneceği türden popüler (doğrusu liberal reformist) talep ve şiarlar olmalıydı.

Reformist konumun derinleşmesi ve yönünün belirginleşmesi

TDKP'nin yeni liberal reformist konumu ve platformu, daha legal parti kurulmadan önceki dönemde komünist hareket tarafından ortaya konulmuştu. EMEP kongresinde bu açıdan yeni olan, düzen içi konumun küçük-burjuva milliyetçiliği ("İkinci Kuvayi Milliye") çizgisinde belirginleştirileceği yönündeki kimi göstergeler oldu. Tabi bunlar genel konuşmalar içinde, alttan alta, kıyıdan köşeden ifade edildi. Kongrede siyasal değerlendirme veya tartışma platformu mevcut olmadığından açıktan ortaya konmadı. Bu bir yönüyle de, yeni çizgiyi parti kitlesinin bütünüyle sindirmesini sağlayan bir unsurdu. "yeni işçi" tipolojisi ağırlık kazanana

kadar geçecek süreçte, parti yönetiminin oportünist manevralar yapma imkanını elde tutması demekti.

Ama zaten "demokratik Türkiye" platformu, benimsenen küçük-burjuva reformist çizginin nerelere varabileceğinin yeterli bir ifadesiydi. Kongrede Levent Tüzel ile Sunay Akın'ın yaptığı konuşma bu açıdan da muhatabına gerekli mesajı ulaştırıyordu. "Vatan" söylemleri; Gümrük Birliği vb. ikili anlaşmalara karşı çıkmadan "vatan toprakları" için ölenlerin (burada kastedilen tabi ki Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ve önderliği değil, Kurtuluş savaşı ve kuvayı milliye) anısına saygı gösterilemeyeceği vurguları; özelleştirmeye karşı çıkışın, ulusal sanayinin temel direklerinin yıkılmak istenmesi ve stratejik sektörlerin ele geçirilerek ulusal güvenliğin tehlikeye düşmesi vb. üzerinden temellendirilmesi vb...

Kongrede saygı duruşunun anonsu da "ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde ölenler" tanımlaması ile yapıldı. (*Emek* gazetesi ise saygı duruşunun "devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler" anonsuyla yapıldığını yazdı.) Ve bu, "Uğur Mumcu, Musa Anter ve Metin Göktepe" isimleri üzerinden adlandırıldı. Anına sırasında slogan atılmaması ve marş söylenmemesi yönünde anons yapıldı. Kitle buna rağmen yer yer slogan ("Devrim şehitleri ölümsüzdür!") attı ve güneşe gidenlerin türküsünü haykırdı.

Kürt sorunu EMEP Kongresinin gündeminde yok!

Düzen içi konumun küçük-burjuva milliyetçiliği yönünde derinleştirilmesi, EMEP'in Kürt sorunu ve Kürt ulusal mücadelesine ilişkin politikasını da giderek şovenist yönleri daha fazla okşayan bir batağa doğru derinleştireceğini gösteriyor. Kongrenin çağrısında "bağımsız, demokratik Türkiye" platformunun Kürt sorunu ile ilgili kısmında "Halkların kardeşliği temelinde bir barışın sağlanması" tek talep olarak yer alıyor, Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük taleplerine ilişkin tek bir söz dahi edilmiyordu. "Halkların kardeşliği" EMEP'in istediği barışın başlıca koşulu (!) olarak sunuluyordu. Yani EMEP, "bağımsız demokratik Türkiye" hedefine bağladığı barışı, Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük taleplerinin kabul edilmesi vb. üzerinden değil, "Halkların kardeşliği" üzerinden temelleniyordu. Bu iki kardeşten birinin ulusal eşitlik ve özgürlükten yoksun olduğunu ve bizzat bunu kazanmak için nice bedeller ödemek pahasına mücadele ettiği EMEP'in sorunu değildi. Bu yalnızca, kendine sol ya da demokrat diyen bir partinin gidebileceği en geri, en şoven, en inkarcı konuma doğru hızla yol almak olarak nitelendirilebilir. TDKP'nin Kürt ulusal kurtuluş savaşını emperyalizme karşı bağımsızlığın

kazanılmasını sağlayan mücadele olarak selamlayan söylemler Levent Tüzel ve Sunay Akın'ın konuşmalarında bolca yer alırken, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ve Kürt halkının taleplerinden pek söz edilmedi. Levent Tüzel'in konuşmasında "Kürt ulusal mücadelesinin kuyruğuna takılan sol gruplara" dikkat çekmesi ve Kürt sorununa ilişkin görevlerin bir diğer yönünün de emperyalistlerin hesaplarına karşı mücadele etmek olduğunu vurgulaması boşuna değildi. Kürt sorununda emperyalist hesapları boşa çıkarmayı "görevlerin bir yönü" olarak üstlerine vazife görenlerin "görevlerinin diğer yönü" Türk devletinin sömürgeci egemenliğine açıkça karşı çıkmak ve Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük taleplerini kayıtsız şartsız savunmak değildi! Sadece kirli savaşın mevcut biçim ve aygıtlarına karşı çıkıyorlar, muğlak bir barış söylemi ile JİTEM, Özel Tim, koruculuğun dağıtılması, OHAL'in kaldırılması vb. talepleri ifade etmekle yetiniyorlardı.

"Demokratik Türkiye", talepler, şiarlar...

Kongredeki pankartlarda ya da atılan şiarlarda anti-tekel, anti faşist, anti emperyalist, anti şovenist hedef ve görev belirten herhangi bir talep ya da slogana yer verilmemişti. Aynı liberal siyasal mantık, kongreye çağrı yazısında "Bağımsız Demokratik Bir Türkiye"nin ne olduğu tanımlanırken de kendisini gösteriyordu. Sıralanan talepler sermaye iktidarı bir yana, kurulu düzenin temel güç ve kurumlarını dahi hedef almıyordu. Dahası anti-tekel, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist hedef, görev ve taleplerle dahi bağlantısı kurulmuyordu. Hangi iktidarı, hangi güçleri, hangi kesimleri hedef alarak nasıl kazanılacağı bile belli olmayan birtakım kısmi ekonomik-demokratik talepler manzumesi sıralanıyor, sonra da altına "kısacası bağımsız demokratik Türkiye için" liberal ibaresi ekleniyordu. Sonuç olarak "bağımsız demokratik Türkiye"nin kime karşı mücadeleyle hangi yoldan kurulacağını anlamak mümkün değildi.

Kongrede yapılan konuşmalarda "bağımsız demokratik Türkiye" "halkın tüm kesimleri için iş, ekmek, eşitlik, özgürlük sorunlarını, ülkenin iktisadi sanayi sorunlarını çözüme kavuşturan" öylesine "ideal" bir düzen olarak tarif ediliyordu ki, buna inananların "öyleyse sosyalizme ne gerek var" diye düşünmesi işten bile değildi. Bu EMEP'in sosyalizmi sadece belirsiz bir geleceğe ertelemekle kalmayıp işin lafzında da defterinden yavaş yavaş silmeye başladığını gösteriyordu.

Kongrede dikkat çeken bir başka nokta devrim ya da sosyalizm sözcüklerinin geçtiği hiçbir pankart ve şiarın yer almamasıydı. Sosyalizm şiarını atma izni sadece gençlik

(Devamı Sayfa 27'de)

Program sorunları üzerine konferanslar: Anti-Türkiye'nin modern ta “devr

Devletçilik Türkiye kapitalizminin gelişmesi ve Türk burjuvazisinin palazlanması sürecinin zorunlu bir geçici evresi olmuştur. Zorunluluğu o günün dünya konjonktürü (1929 Bunalımı ve yeni bir emperyalist dünya savaşı hazırlıkları) yaratmıştı. Emperyalist sermayenin yapmadığını, henüz iktisadi açıdan güçsüz, yeterli sermaye birikiminden yoksun Türk burjuvazisinin ise yapamadığını, devlet eliyle merkezileştirilen sermayeyi kullanan devlet yapmıştır. Türkiye kapitalizminin ilk önemli sanayi atılımı devlet eliyle gerçekleştirilmiştir. Bunun “bize özgü” olan hiçbir yanı yoktur. Ya da “bize özgü” olan yalnızca komşu Sovyetler Birliği'nin cömert kredilerinden yararlanmak ve onun “5 yıllık plan” uygulamasını sanayi alanında taklit etmekten ibarettir.

'60'lı yıllarda YÖN'cü aydın hareketi tarafından temsil edilen neo-kemalistler başta olmak üzere dönemin tüm burjuva sosyalist akımlarının kullandığı temel argümanlardan biri, “Atatürk'ün tam bağımsızlık ilkesi”ydi. Türk milli kurtuluş savaşına ilişkin olarak ortaya koyduğumuz olgusal gerçekler, ortada böyle bir ilke bulunmadığını, daha doğrusu buna ilişkin olarak zaman zaman yapılan vurguların bir söylemden öteye geçemediğini göstermektedir. Tefeci-ticaret burjuvazisine dayanan, başından itibaren feodal toprak sahipliği ile ittifak içinde olan, İstanbul'da üstlenmiş Türk kökenli komprador burjuvaziyle de savaşın hemen ertesinde İzmir İktisat Kongresi'nin sembolize ettiği platformda bütünleşen bir siyasal akımın ilkesi “tam bağımsızlık” değil, yalnızca devlet bağımsızlığı olabilirdi. Sayılan toplumsal güçlere dayanan ve alt sınıfların her türlü sosyal hareketliliğini ve siyasal oluşumlarını anında ezen bir siyasal hareketin emperyalizme karşı tutumunun sınırları ancak bu olabilirdi. Daha savaş süreci içinde işgal sorunu ve kapitülasyonlarda ifadesini bulan bir kölece bağımlılığın ötesinde her sorunda emperyalizmle uzlaşan bir siyasal hareketi kemalist hareket.

Devlet bağımsızlığını kazanan ve iktidarın dümenine oturan Türk burjuvazisi hızlı bir palazlanma hırslı içindeydi. Bunun emperyalist sermaye, onun tekniği ve yatırımları olmadıkça kolay olmayacağını da daha baştan çok iyi biliyordu. İzmir İktisat Kongresi şahsında bu beyan edilmiş, tek koşul olarak da Türk

devletinin siyasal-hukuksal düzenine tabi olmak gösterilmişti. Ki zaten siyasal bağımsızlık ya da devlet bağımsızlığı denilen şey her zaman bunda ifadesini bulmaktadır. Daha Lozan'dan bile önce meclis tarafından imzalanan fakat sonuçsuz kalan “Chester imtiyazı”nın koşulları ile Lozan'ı izleyen yıllarda emperyalist sermaye ile açık-gizli ortaklıklar biçimindeki ticari faaliyetin kapsamı, kemalistlerin “iktisadi bağımsızlık” laflarının basit bir demagojiden öte bir anlam taşımadığını, ya da yalnızca kapitülasyonların kaldırılması ve gümrük bağımsızlığının kazanılmasından ibaret bir anlam taşıdığını göstermektedir.

Kemalistler mevcut yabancı sermayeye, çeşitli yabancı şirketlerin varlığına hiçbir biçimde dokunmadıkları gibi, siyasal nüfuz çerçevesinde dağıttıkları ticari tekellerle de yalnızca açgözlü Türk burjuvazisine değil, yabancı şirketlere de büyük vurgun alanları yarattılar. Örneğin '20'li yılların en “milli” iktisat politikası güya yeni demiryolu yapımları, yani “şimendifer siyaseti” oldu. Fakat ilkin bu, “Chester imtiyazı”nın da gösterdiği gibi milli bir tercihten değil, fakat bir zorunluluktan doğdu. Musul petrolü dışında kalınca, emperyalist sermaye bu alana yatırım yapmayı yeterince kârlı bulmadı. İkinci ve daha önemli olarak ise, bizzat devletin bu demiryolu yapımı uygulaması mütaahhitlik hizmetleri yoluyla işbirliği halindeki yerli ve yabancı şirketler için büyük bir vurgun alanı olabildi. Emperyalist şirketler 1920'li yıllarda, bazı akademisyenlerin ifadesiyle “milli bir kostüm” giyerek, yani Türk tüccarları ve bizzat kemalist politikacılarla hileli şirket ortaklıklarına girilerek, “milli ekonomi”ye verilen teşvik tedbirlerinden de en iyi biçimde yararlandılar.

Özetle milli kurtuluş savaşının hemen ertesinde, yani Türk burjuvazisinin milli duygu ve hassasiyetinin en güçlü olabileceği bir evrede, iktisadi alanda emperyalizme karşı tutumu, uzlaşmadan işbirliğine hızlı bir geçiş eğiliminden başka bir şey değildir. Denebilir ki bundan geri duran, kapitülasyonlar döneminin aşırı ayrıcalıklarına alışmış bulunan, bunsuz girişimleri o gün için yeterince kârlı bulmayan ya da ancak aşırı kâr gördüğü ölçüde davete uyan emperyalist sermayenin kendisi olmuştur.

'60'lı yıllara egemen burjuva sosyalizminin ikinci önemli çarpıtması 1930'ların devletçiliğine ilişkindir. '30'lu yılların bu geçici politikası üzerine zamanında Kadrocu akım koca bir teori de inşa etmiş olduğu için, denebilir ki bu çarpıtmayı kolaylaştıran hazır bir teorik miras da vardı elde. Devletçi uygulamaların teorisini yapan ve bir süre için bizzat dönemin başbakanı İsmet İnönü tarafından himaye edilen Kadrocu akıma göre devletçilik bir “milli kalkınma yöntemi”ydi. Ne kapitalist ne de sosyalist, fakat “bize özgü” bir “üçüncü yol”du. Milli kurtuluş savaşıyla bağımsızlık davasının siyasal yönü kazanılmıştı; şimdi de devletçilik yoluyla aynı davanın iktisadi cephesi kazanılıyordu. Bu fikirler '60'lı yılların burjuva sosyalizmine egemen “kapitalist olmayan yol” çizgisine çok iyi oturuyor, onun için esin kaynağı oluşturuyor, bir yerli tarihsel dayanak işlevi görüyordu. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Gerçekte ise devletçilik ne bilinçli olarak seçilmiş bir “milli kalkınma yolu”ydu, ne de “bize özgü”ydü. Bunu bugün artık '60'lı yıllarda aynı fikirleri savunmuş olanlar da dahil bir çok araştırmacı ve akademisyen yaptıkları ayrıntılı incelemelerle açıkça ortaya koyuyorlar. Devletçilik Türkiye kapitalizminin gelişmesi ve Türk burjuvazisinin palazlanması sürecinin zorunlu bir geçici evresi olmuştur. Zorunluluğu o günün dünya konjonktürü (1929 Bunalımı ve yeni bir emperyalist dünya savaşı hazırlıkları) yaratmıştı. Emperyalist sermayenin yapmadığını, henüz iktisadi açıdan güçsüz, yeterli sermaye birikiminden yoksun Türk burjuvazisinin ise yapamadığını, devlet eliyle merkezileştirilen sermayeyi kullanan devlet yapmıştır. Türkiye kapitalizminin ilk önemli sanayi atılımı devlet eliyle gerçekleştirilmiştir. Bunun “bize özgü” olan hiçbir yanı yoktur. Ya da “bize özgü” olan yalnızca komşu Sovyetler Birliği'nin cömert kredilerinden yararlanmak ve onun “5 yıllık plan” uygulamasını sanayi alanında taklit etmekten ibarettir. Bunun ötesinde, devlet yatırımlarına dayalı bir ilk sanayileşme girişimi, aynı dönemde ve aynı dünya konjonktüründe, siyasal bağımsızlığa sahip bir dizi başka ülkede de yaşanmıştır. Özellikle de Arjantin, Brezilya, Meksika, Şili gibi Latin Amerika ülkelerinde.

Devletçi uygulamaların hiçbir biçimde ülke içinde emperyalist iktisadi ve mali etkinliklere yönelmediğini belirtmek özellikle önemlidir. Dahası bir kısım yatırımlar bizzat emperyalist kredilerle gerçekleştirilmiştir. Çeşitli emperyalist devletler bu tür kredileri sadece meta ihracını artırmanın bir olanağı değil, fakat aynı zamanda siyasal nüfuz gibi doğrudan bir amaç için vermişlerdir. '30'lu yıllar Türkiye üzerinde emperyalist nüfuzun arttığı bir dönemdir. Şu farkla ki, kendi arasında bölünmüş ve sonu savaşa varacak sert bir nüfuz mücadelesi yaşayan emperyalist dünya tablosu, Türk devletinin manevra kabiliyetini artıran bir faktördü.

Bu döneme ilişkin olarak bir başka temel nokta ise, devletçi uygulamaların Türk burjuvazisinin palazlanmasında yeni bir evre olduğudur. Bu yalnızca kapitalizme daha gelişmiş bir temel sağlamak, iç pazarı büyütmek yoluyla da olmamıştır. Daha da önemli ve somut olanı, bu dönem devletle iş yapmanın burjuvazi için en kârlı sermaye birikimi yollarından biri olmasıdır. Devlet ihaleleri, devlete mal satma, devletten maliyet fiyatına, hatta daha da ucuza girdi alma vb. yollar burjuvazi için en kolay semirme alanlarıydı.

Arada burjuvazi için büyük bir sömürü ve vurgun dönemi olan ikinci emperyalist savaş yılları var. Savaşa girilmediği halde çalışan sınıflar için yaşam koşullarının görülmedik bir biçimde kötüleşmesi anlamına gelen bu aynı dönem, acentacı-komisyoncu, vurguncu, istifçi Türk burjuvazisi ile onun iktidar ortağı yarı-feodal toprak sahiplerinin yeni bir semirme dönemi oldu ve onları savaş sonrasında dünyaya açılmaya hazırladı. Burada dünyaya açılma, Türkiye'nin kapılarını artık yalnızca iktisadi ve mali yönden değil, siyasal ve askeri her açıdan emperyalist dünyaya, somutta savaş sonrasının emperyalist dünya jandarması ABD'ye açma anlamına geliyor. '60'lı

-emperyalizm/bağımsızlık sorunu-12

arihi ışığında ralınan miras” sorunu

(Devam)

yılların beylik tezine göre bu bir “karşı-devrim” ile oldu. “Karşı-devrim”den kasıt ise 1950 yılında DP’nin iktidar olmasıydı. Oysa emperyalist dünyaya bu sınırsız açılmanın tüm koşulları ve tüm temel adımları savaşın hemen ertesinden itibaren, yani CHP döneminde atılmıştı. DP iktidarı savaş sonrası politikayı sürdürmekten ve elbetteki gelişen ilişkilere bağlı olarak yeni boyutlara vardırırmaktan başka bir şey yapmış olmaı.

İkinci emperyalist savaşın bitimi, Türk devletinin dış ilişkilerinde yeni bir dönemi işaretler. Artık emperyalistler arası dengelere oynama ve çelişkilerden belli ölçülerde yararlanma dönemi geride kalmıştır. Emperyalist dünyanın bir iç bölünme ve kutuplaşma içinde olduğu savaş öncesi dönem ve savaş dönemi bunu olanaklı kılıyordu. Savaşın bitimi ABD’yi dünyanın tartışmasız hegemonik gücü yaptı ve Türk burjuvazisi bu güce kölece bağlanmada herhangi bir zorluk yaşamadı. Yine savaş öncesi dönemde emperyalist dünyanın iç bölünmeleri ve kendi içindeki çekişmeleri, Türk devletine emperyalistler ile Sovyetler Birliği arasındaki çelişkilerden de yararlanma olanağı vermektedir. Savaşın bitimi bunu da sona erdirdi ve artık emperyalist dünyanın Sovyetler Birliği’ne karşı ileri karakolu olma dönemi başladı. Çok geçmeden NATO’ya giriş buna yeni bir boyut kazandı. Bilindiği gibi Amerikan zırhlıları savaşın hemen ertesinde Türkiye’yi ziyaret etmiş, ABD ile iktisadi ve siyasi antlaşmaların yanısıra ilk ikili askeri antlaşmalar da daha CHP iktidarı döneminde imzalanmıştı. 1949’da kurulan NATO’ya giriş başvurusu da aynı yıl içinde, CHP iktidarı döneminde yapılmıştı. Tüm bu ayrıntılar yerine özetle söylemek gerekir ki, emperyalist dünyayla, onun patronu ABD ile iktisadi, siyasi, askeri, diplomatik alanda tam kaynaşmak, onun bölge jandarması rolünü üstlenmek doğrultusundaki politika ve girişimler savaşın hemen sonrasında, kemalist mirasın ve çizginin doğrudan taşıyıcısı olan CHP döneminde, Türk milli kurtuluş savaşının ve kemalist rejimin “ikinci adamı” İsmet İnönü döneminde yaşandı.

Bu ortada bir “karşı-devrim” değil, fakat Türk burjuvazisinin gelişim çizgisinin yarattığı bir sonuç olduğunu gösteriyor. Bir kopma değil, fakat her açıdan bir süreklilik olduğunu gösteriyor. Süreklilik içindeki politik değişimi yaratan ise bizzat Türk burjuvazisinin kendi iktisadi-toplumsal gelişim seyri ile dünya dengelerinde ve emperyalist dünyanın kendi iç ilişkilerinde ortaya çıkan yeni durumdur. Türk burjuvazisinin emperyalizmle yeni bir temel üzerinde bütünleşecek kadar palazlanması olgusu ile dünya güç dengelerindeki değişimin yarattığı yeni koşullar birarada, izlenen yeni politikanın iç ve dış temellerini oluşturur.

Sonrasını biliyoruz. Sonrası borçlar, krediler ve doğrudan yatırımlar yoluyla Türkiye’ye akan

Türk milli kurtuluş hareketi ile onun siyasal ifadesi kemalizm burada tarihsel esin kaynağı olarak, Kadrocu akımın “milli kalkınma yolu” teorisi ise ideolojik miras olarak işlev gördü.
Bu orta sınıf aydın hareketi, alt sınıfların, işçi sınıfının, kent küçük-burjuvazisinin, kırsal küçük-üreticilerin, yurtsever bilinci ve duyarlılığı gelişen öğrenci gençliğin emperyalist sömürü ve yağmaya tepkisinden yararlanmaya çalışıyor, fakat asıl olarak “asker-sivil zümre”ye, somutta bir askeri darbeye bel bağlıyordu.

emperyalist sermaye, Türkiye’de hızlanan bir kapitalist gelişme, Türk burjuvazisinin ise artık salt acentacılık-komisyonculukla yetinmeyerek, ‘20’li, ‘30’lu ve ‘40’lı yıllarda bu yolla sağladığı sermaye birikimini emperyalist tekellerle ortak yatırımlara yönelmesidir. Sonrası emperyalist egemenlik ve sömürünün borç, kredi vb. mekanizmaların yanısıra artık bu yeni iktisadi temeller üzerinde gelişip kökleşmesidir. Sonrası Türkiye’nin hızlı ve yaygın bir kapitalist gelişme sürecine girmesi ve bunun emperyalizme çok yönlü bağımlılık ilişkilerinin pekişmesiyle aynı anlama gelmesidir.

İşte ‘60’lı yıllar, bu sürece ilk ciddi sosyal-siyasal tepkilerin kendini gösterdiği bir tarih kesiti olmak özelliğine sahiptir. Bu tepkinin mahiyetini ve aldığı ideolojik siyasal biçimleri doğru anlayabilmek için, bu aynı zaman kesitinin aynı zamanda birçok açıdan bir geçiş süreci olduğunu da gözönünde bulundurmak gerekir.

Emperyalist tekellerle işbirliği içinde sanayi yatırımlarına girilen burjuvazinin bu temel üzerinde sağladığı hızlı sermaye birikiminin aldığı yeni biçimler açısından bir geçiş süreci... Tarımdaki hızlı kapitalist gelişme, bunun yarı-feodal toprak ağalığında yarattığı burjuva dönüşüm ve köylülük içinde hızlandırdığı farklılaşma açısından bir geçiş süreci... Geleneksel orta burjuvazinin bir yandan tasfiyesi, öte yandan gelişmekte olan kapitalizme uygun düşen dönüşümü açısından bir geçiş süreci... Tüm bunların toplam bir ifadesi olarak, kentte ve kırdaki kapitalizmin tam egemenliği, modern sınıflaşmanın oturması, toplumun sermaye ve ücretli emek ekseninde kutuplaşması açısından bir geçiş süreci...

Bir de aynı dönemin uluslararası koşulları var. Bunun konumuz açısından önemli olan unsurları ise kısaca şöyle. Genel planda dünyada güçlü bir anti-emperyalist halk hareketleri dalgası var. Dünya ölçüsünde bir dalgaya dönüşen milli kurtuluş savaşlarının ‘50’li ve ‘60’lı yıllardaki büyük gücü, bunun ürünü olarak klasik sömürgecilğin çöküşü var. Ya bu milli kurtuluş savaşlarının ürünü olarak, ya da özellikle Ortadoğu’da askeri darbelerin bir sonucu olarak, çeşitli ülkelerde oluşmuş milliyetçi burjuva iktidarlar ve onların “milli kalkınma” arayışı var. Tam bununla örtüşmesine de bunu kesen yanları da olan bir “bağımsızlık hareketi” var. Ve nihayet bir milliyetçi

burjuva arayışlara Sovyetler Birliği’nin verdiği iktisadi, siyasal ve askeri destek ile, bu desteğin ideolojik gerekçelendirilmesi olan “kapitalist olmayan yol” var. O günün uluslararası ortamının bu unsurlarının emperyalizmden bağımsız bir “milli kalkınma” özlemi ve arayışı içerisinde olan orta sınıf aydınları için bir güç ve cesaret kaynağı olduğu açıktır. İçerde emperyalizme kölece bağımlılığı pekiştiren ve ülke kaynaklarını emperyalist sömürüye daha geniş ölçekte açan bir hızlı

kapitalist gelişme ve dışarda dünya ölçüsünde, ezilen halkların ve ulusların emperyalizme karşı mücadeleler dalgası, bunun bazı ülkeler ve rejimler şahsında aldığı burjuva milliyetçi biçimler. ‘60’lı yıllarda emperyalizme karşı sesini yükselten orta sınıf aydınlarının ilerici hareketini besleyen tarihsel zemin bu oldu. Türk milli kurtuluş hareketi ile onun siyasal ifadesi kemalizm burada tarihsel esin kaynağı olarak, Kadrocu akımın “milli kalkınma yolu” teorisi ise ideolojik miras olarak işlev gördü. Bu orta sınıf aydın hareketi, alt sınıfların, işçi sınıfının, kent küçük-burjuvazisinin, kırsal küçük-üreticilerin, yurtsever bilinci ve duyarlılığı gelişen öğrenci gençliğin emperyalist sömürü ve yağmaya tepkisinden yararlanmaya çalışıyor, fakat asıl olarak “asker-sivil zümre”ye, somutta bir askeri darbeye bel bağlıyordu. 27 Mayıs darbesi onu bu konuda cesaretlendirmiş, orduda kemalist geleneklerin, “kuvayı millie ruhu”nun canlandığına, “ikinci milli kurtuluş savaşı”nın vurucu gücünün ancak ordu olabileceğine olan inancını pekiştirmişti. Sonraki olaylar, devlet iktidarının belkemiğini oluşturan ordunun, bu aynı dönemde iktidarın çıplak hakimi bulunan tekeli sermayenin tam hizmetinde ve onun vurucu gücü olduğunu, ancak böyle olabileceğini, aynı şekilde, bu ordunun emperyalizmin egemenliğinin ve bölgedeki hakimiyetinin en temel dayanağı olduğunu gösterdi.

Bizi burada asıl ilgilendiren orta sınıf aydınlarının “mili kalkınma” doğrultusundaki geçici hayalleri değil, bunun ideolojik formülasyonu ve bunun geleneksel sol hareket üzerinde bugüne dek süren derin etkisi olduğuna göre, artık buna geçebiliriz. Daha önce de hatırlatıldığı gibi, bu konuda, *Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm* kitabının bundan 7-8 yıl önce ortaya koyduğu ayrıntılı dökümün belli pasajlarını buradan yinelemekle yetineceğiz.

**Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm’den
“devralınan miras” üzerine:**

“Lideri Doğan Avcıoğlu’nun sözleriyle, Yön Hareketi’nin temel davası, *‘Atatürk’ün belirttiği üzere, çağdaş uygarlık seviyesine hızla ulaşmaktır. Bu hedefe götürün başlıca yol ise, hızlı iktisadi kalkınmadır.*’ Oysa *‘komprador, tefeci, ağa ve yabancı tekel ittifakına dayanan bir kalkınma*’, hiç de gerçek bir

“Birinci milli kurtuluş savaşı”nın açtığı yol Türkiye toplumunda kapitalizmin egemenliğini hazırladı ve bu sınıfları dönüştürdü. Emperyalist egemenlik bugün artık bu kapitalist temellere oturuyor. Türkiye’nin emperyalist kölelikten kurtulması, “birinci milli kurtuluş savaşı”nın eksik bıraktığı şeyi, yani siyasi bağımsızlığı iktisadi ve mali tam bağımsızlıkla birleştirmesi, ancak Türk burjuvazisinin, onun kapitalist sınıf egemenliğinin yıkılması ile, yani sosyal muhtevaya oturan bir kurtuluş mücadelesiyle, yani uluslararası sermaye cephesini yararak dışına kılmayı olanaklı kılacak bir proleter devrim ile mümkündür. Gerisi ‘60’lı yılların orta sınıf aydınlarının günümüzün küçük-burjuva yarı-aydınlarına miras olarak bıraktığı boş hayallerden, burjuva demokratik önyargılardan başka bir şey değildir.

Ekim Gençliği

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi

1 EKİM'DEN İTİBAREN 15 GÜNLÜK

Parti için bir adım daha!..

Komünistler 1995 yılı başında "Atılımlar ve Parti Yılı"nı ilan ettiler. Bu değerlendirme bizim için birkaç açıdan günceldir. Birincisi, komünistler 1994 yılını dönemeç olarak ilan etmişler, ama "Atılımlar ve Parti Yılı" çerçevesinde geçen yılın bilançosunu çıkartırken açık yüreklilikle dönemecin gerçek anlamda dönülemediğini tespit etmişlerdi. Bir önceki yılın hedeflerine gerçek anlamda ulaşmayan bir çalışmanın daha da ileri hedefler belirlemesi şaşırtıcı gelebilir. Değildir.

Komünistler hedeflerini ülkede yürüten sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarından bağımsız tanımlayamazlardı. Bu çerçevede 1990'ların Türkiye'si, ayağa kalkmış yiğit bir Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ile ekonomik-demokratik eksenli yürüten bir sınıf ve kitle hareketinin yaygınlığını yaşıyordu. Fakat devrimci önderlik alınındaki boşluk sınıf ve kitle hareketinin adım atamamasına yol açıyordu. Biz bunu siyasal süreçlerde tıkanma olarak tanımladık. Bir yüzü geleceğe dönük olan sınıf mücadelesi bir yüzünü de geçmişe çevirmişti. Siyasal süreçlerdeki bu kilitlemenin çözülmesi, yalnızca siyasal değil toplum düzeyinde de bir çürüme tehlikesi demektir.

Komünistler bu tablonun karşısında kazanamadıkları bir yılın bilançosunun hemen ardından daha ileri bir hedefi, partiyi koydular. Bu değerlendirme bizim için belli yönleriyle günceldir. Öncelikle Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin son iki yılının özeti şudur. Bir yanda Türk sömürgeciliğinin kirli savaşına karşı dağda, köyde, kentte feda kuşakları yaratan bir direniş... PKK'nin bir yönelimiyle Kürt gençlerinden intihar eylemcilerinin doğmasının toplumsal bir anlamı vardır. Bu, Kürt gençliği başta olmak üzere Kürt emekçilerindeki mücadele isteğinin açık bir göstergesidir. Türkiye metropollerindeki son Newroz eylemleri de göstermiştir ki, "cephe gerisi"ndeki Kürt emekçi kitleleri diri, mücadeleciler ve devrimci bir coşkunun taşıyıcısıdır. Yani Kürt halkı barış için devrimci bir savaş taraftarıdır. Üstelik bütün açılımlarını "siyasal çözüm" altında düzen içi bir barışa endeksleyebilen, emperyalizm ve sömürgeci gericilik karşısında diz çökmeyen ama tereddütler yaşayan bir devrimci önderlik gerçekliğine rağmen. Siz bu kadar "siyasi çözüm"den bahsedin, Kürt

halkı yine de dağa gerilla, kente feda eylemcileri olarak aksın. Siz metropollerin Kürt emekçilerine seçimlerde reformistlerle muğlak bir emek-barış-özgürlük blokları kurun, o halk ve o gençlik yine de "Vur gerilla vur, Kürtistan'ı kur!"u tercih etsin. Kürt emekçi halkı ve onun yiğit gençliği en ileri derecede teşvik edilmese de "Berxwaden Jiyane" ve "Barış Devrimle!" diyor. Kuşkusuz tablo bu kadar düz değil. Bir yandan Kürt kitleleri de nesnel olarak savaştan yoruluyor. Ve PKK, tereddütlerine ve pragmatik taktik açılımlarına, metropollerde reformistlerle yakınlaşmasına rağmen, onur kırıcı bir teslimiyeti reddediyor.

Sınıf hareketi de 1995'den bu yana çelişkili ve karmaşık süreçler geçirdi. 1989 Bahar eylemleri ve 1991 Zonguldak yürüyüşünden beri sermaye saldırısı karşısında genelde savunmacı olamayan bir sessizlik yaşadı. Tek tek mevzi direnişlere sıkışan sınıf hareketi 1995 Ekim ayındaki kitlesel grev ve Ankara mitingine gidişle, sınıfın genelinin öfkesinin hiç de potansiyel olmadığını gösterdi. Ankara'ya gidişte defalarca polisle çatışan işçiler, miting alanına "Barikatları aşıya geldik!" sloganlarıyla girdiler. Divriği maden işçileri gibi devrimci çalışmanın hemen hiç bulunmadığı kortejler mitinge üstünü aratmadan, polis barikatını yararak girdiler. Yine de sınıfın öfkesini ve eylemini denetim altına almakta zorlanmadı sermaye iktidarı. TİS'leri satışa getirerek, siyasal süreci 1995 Aralık seçimleri ile beklenti içine sokarak, sınıf kontrol edildi. 1996'yı ciddi bir sessizlikle geçiren sınıf hareketi, 1997'de de, Susurluk zorlaması birkaç merkezi miting dışında, temel bir ağırlık koyamadı.

Yine de değişen ve gelişen öğeler var. Öncü sektörlerde-taşrada, özelleştirme gibi düzenin esneyemeyeceği bir alanda, kitlesel-militan tepkiler veren maden ve enerji işkolu işçilerinin hareketliliğinden söz ediyoruz. Çayırhan gibi, özelleştirme heyetinin araçlarının yakıldığı, sendikaların basıldığı örnekler yeni bir sayfayı işaretliyor.

Fakat sınıf cephesindeki geriliği açıklayabilecek temel faktörlerden biri devrimci önderlik sorunudur. Bir parça mücadeleciler önderlik altında bile Tuzla Deri'de işçiler politik güvensizlik ortamında direnişlerine sahip çıkabiliyor, Nakliyat-

İş ve Tümtis, Gintem, Kartursaş, Albayrak, AŞTİ, Retrans gibi işgal ve direnişler sınıfın değişik kesimlerinin mücadeleye açık ve istekli olduğunu gösteriyor. Antep-Ünaldı'da 20 bin dokuma işçisinin bir aylık zaferle biten direnişi ise, her bir işçi sitesinin taşıdığı mücadele dinamiklerini ortaya koyuyor. Tablo uzatılabilir. Tüm bunlar işçi sınıfının mücadeleciler bir önderliğe/partiye yanıt verme potansiyellerinin göstergesidir.

1995 Mart'ında Gazi Halk Direnişi varoşlarda toplanan kent yoksullarının, 1980 sonrasında, yalan ve vaatlerle, terörle, şovenizm ve dinsel gericilikle düzene bağlanamadığının ve bağlanamayacağını ispatı oldu. Gazi'de emekçi öfkesi devrimci önderlikle buluştu. 1980 sonrasında "bu halk için ölünmez" lafları, ölümü göze alan insanlar, çeşitli emekçi kesimlerden Türk-Kürt, Alevi-Sünni, kadın-erkek onbinler karşısında tuzla buz oldu. Demek ki devrim masal kitaplarının bir öyküsü değilmiş. Demek ki, kapitalistlerin "bir gün gelecek kesecekler"le anlattığı gerçeklermiş. Barikatlar, molotoflar sadece 1800'lerin, 1900'lerin değil, kapitalizm yıkılana kadar her çağın ihtiyacıymış. Ve ensonu "devrim bir harikaymış". Gazi'de olanlar bunların hepsini söz olmaktan çıkardı, onları yaşayan gerçekler kıldı.

Ama sınıfın devrimci eylemine dayanmayan bir çıkışın hızla gerilemesi kadar doğal bir şey yoktur. Toplumun ve kitle hareketinin motor gücü dururken, hiçbir güc toplumu gerçek anlamda ve kapsamda harekete geçiremez. Gazi sonrası varoş hareketinin temel sonucu budur. Varoş hareketi bir süre süreklilik gösterse, barikatlar yer yer yeniden belirse de, asıl sonuç bu dinamğin varoş gençliğine inmesi ve onun devrimci hareketi bir dönem beslemesi oldu.

Öğrenci gençliğin 1995-96'da yaşadığı eylemlilikle de benzer bir ikili yan taşıdı. Bir yanda en öğrenci gençlikçi abartılı teorilerin bile alandan çekildiği, pratikte bu kesimi düzenin uysal bir parçası saymaya başlayıp küçümsediği bir evrede, o yenden ayağa kalktı. Taksim'den Kızılay'a meydanları zaptetti. Diktatörlüğün yasak meydanları özgürleşti. Ferman yakılıp atılmış oldu. 1980 sonrasında "yapılmaz" denilenleri yapıldı, öğrenci üniversitelerini işgal etti.

Diktatörlüğün her türlü terörü gençliğin bu iki kesimi üzerinde denendi. Varoşlar, güpegündüz insanların vurulduğu, kaybetmelerin yaşandığı, ama devrimci direncin sökülemediği yerler oldu. Öğrenci gençlik, bütün kitle hareketine ibret olsun diye hukuk terörünün temel saldırı aracı olarak kullanıldığı bir devlet tutumuyla karşılaştı. Meclis'e "Harçlara Hayır!" diye pankart asanlar, Türk-İş'in mitingine katılanlar, Manisa'daki liseliler yüzlerce yıllık hapis cezaları aldılar. Burjuvazi gençliğin devrimci eylemcilerini "ölüm ya da ihanet" ile sınıyor. Biz ihanet karşısında hep ölüm güzellmeleri yapacağız.

Bir indirgemeciliğe düşmemeye çalışarak şunu yine de söyleyebiliriz. Sınıf hareketi hariç hemen tüm mücadele dinamiklerinde gençliğin belirgin bir ağırlığı var. Dolayısıyla bu politik tablo gençliğin devrimci dinamikleri ile kitle hareketinin devrimci dinamikleri arası bir içiçeliği, güçlü bir birlikteliği anlatıyor. Bunun devrimin güncel ve yakıcı olduğu bir coğrafyada böyle olmasının bir doğallığı var. Eğer Türkiye emekçi sınıfları genç bir ağırlığa sahipse, eğer Türkiye bir devrim toprağıysa, eğer devrim aynı zamanda toplumun en genç emekçi kesimlerinin muazzam enerjisi ise, tam da bu noktada devrimci önderlik boşluğunun doldurulması büyük bir önem taşıyor. İşçi sınıfı fına komünist işçi partisinin devrimci önderliği ve diğer emekçi kesimlere, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine, ihtilali sınıf hareketinin devrimci önderliği.

Bu güncel tablo komünist gençliğe, kendi alanının özgül ve öznel sorumluluklarını unutmaksızın, iddiasını ve muazzam devrimci enerjisi, inisiyatifini, cesaretini ve fedakarlığını PARTİ İÇİN seferber etmesini gerektirir.

Komünist gençlik, dışındaki biçimsel komsomol inşacıardan kendisini ayırmalı, içindeki gençlik örgütlenmesini öne alan eğilimlerden uzak durmalıdır. Partiyi önceleyen bir komsomol olamaz. Bütün devrimci deneyimler ancak devrimin geri aşamalarında parçanın öne çıktığını, bütünün geri kaldığını gösteriyor. Yanıbaşımızdaki Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi gerçeği de bunu ispatlıyor. Komünist gençliğin her adımı öncelikle PARTİ İÇİN olmalıdır.

Bu sorun çerçevesinde "Atılımlar ve

Sınıfa devrimci müdahalenin sorunları

Bugün sınıf hareketinin en temel zaaflarından biri bedel ödemeyi göze alan bir mücadele gücü gösterememesidir. Bunun nedenlerinden biri geçmişin sınıf deneyimlerinin kendisine aktarılması ise, diğeri de genç işçi kuşağının deneyimsiz olması ve burjuvazi tarafından sınıf kimliğine



yabancılaştırılmış olmasındır. Genç işçi kuşağını, bazen yaşlılardan ayırmak mümkün olmuyor. Toplumumuzda yaşanan genel kapitalist çürüme, ezilenleri de kendisiyle birlikte çürütüyor. Kapitalist toplumsal çürümenin işçi sınıfını da etkisi altına aldığını görmeliyiz. Edilgenlik, aldırmaçlık, yakınlık, dedikodu, yalan, iftira, samimiysizlik, korkaklık ve yozlaşmış davranış biçimleri yaşadığımız toplumun kimi göstergeleridir. İşçi sınıfı da bu çürümeden nasibini alıyor. Vücudu işçi ama kafası küçük burjuva olanların sayısı hiç de az değil örneğin! Ahlaki yönden çürümüş bir toplumda, işçileri bundan muhaf tutabilir miyiz? Burjuvazinin işçileri, emekçileri kendi hegemonyasında tutabilmesi için birçok aracı var. Ekonomik gücünü elde tutmasını siyasal iktidar gibi bir hegemonya ve hükmetme aracı tamamlıyor. İdeolojik saldırıyı kültürel yoksunluk ve yozlaştırma tamamlıyor. Kadercilik, riyakarlık, sahtecilik, bencillik ve bireycilik aptallaştırmayla bir arada dayatılıyor topluma.

Genç bir işçi kuşağı var bugün. Genç olmanın getirdiği enerjiyi içki sofralarında, kahvehanelerde tüketen bir işçi kuşağı. Hiç mücadele yaşamamış, en ufak bir haksızlık karşısında bile bahaneçilik yapan bir kuşak. Kendiliğinden hareketin bile ölü adımlarla yürüdüğü yolda, "maalesef" bu adımları hızlandırmak, onun en sıradan taleplerini bile karşılama uğraşı bize düşüyor. Bugün fabrikalarda yaşanan en temel problem "öncü" yokluğudur. Verili durumdaki öncüler kararsız, ikircikli, atıl, kendisine güvenmeyen, başkaları için kendini yakmaya değer bulmayan bir öncü kesimi... Komünistlerin fabrikalara girdiğinden öncülüğü rahatça ele geçirmesinde bu durumun etkisi vardır. "Nasıl olsa biri var; biz biraz daha geride duralım" diye düşünüyorlar. Öncüler mücadelenin başında değil, tam da içerisinde pişmeye, kararsızlıkları kırılmaya başlıyor. Bize düşen görev de bu mücadelede adım atılabilmek. Bir işçi, "sen atıldın, bir başkasını sokun" diyebiliyorsa, mücadele etmesi gerekenin kendisi değil, kendisi için uğraşacak başkaları olduğunu düşünüyor demektir. Elini taşın altına koymak istemiyor demektir. Bu örnekler bir fabrika için değildir. Sınıfın ve toplumun, istisnalar hariç, genel halini gösteriyor.

Somut pratiği yaşamakla, soyutlama arasında her zaman bir fark vardır. Temel sorun bugün, işçilerin sendikal bir arayış içinde mi, politik bir arayış içinde mi olduğu değildir. Doktora tepki vermeyen bir hastayla karşı karşıyayız. Bugün görevimiz işçileri **hangi talep uğruna olursa olsun mücadeleleye çekmektir**. Sınıfın hiçbir sorunu bize yabancı olmamalı. Elbette sınıfın ekonomik, sendikal ihtiyaçlarını kendi içinde amaç edinecek değildir. Fakat "kııntı değil, dünyayı istiyoruz" şiarı, sınıfın verili durumunu hiçe saydığımız koşullarda boş bir söz kalıbıdır. Sınıfın ihtiyaçlarını ve verili durumunu hiçe sayarak yapılacak olan bir sözümona sosyalist propagandanın devrimci açıdan bir işlevi olmaz. Her iki mücadele biçimi gereklidir. İkisini karşı karşıya getirmek gerekmiyor. Yıllardır genel sosyalist propagandayı ısrarla yerine getiren bir hareketiz. Bu uğraş boş bir uğraş değildi. Ama somutta sınıfın güncel talep ve istemlerine cevap veremediğimiz sürece bu propaganda da sacayağı işlevi görmüyor. Bir fabrikada işçiler en basit haklar uğruna mücadele edip bedel ödemeyi göze alamıyorsa, devrim ve sosyalizmi sınıf içinde istediğiniz kadar "güncelleşmek"ten söz edin. Hal böyleyken ve biz iradeyi ve uğraşı "zincirin kavranması gereken halkası"na yoğunlaştırmışken, Su Dönmez yoldaş basınımızda bunu, "*işçi sınıfının özgül sorunlarına çakılı kalmak*" diye eleştirme yoluna gidebiliyor. Anlaşıyor gibi değil. Hareketimiz yıllardır sınıfı siyaseten kazanmanın, güncel sorunlarıyla ilgilenmekten ayrı düşünilemeyeceğini ve bu nedenle siyasal sınıf çalışmasının pratik önemi üzerinde duruyor. 3. Genel Konferansımız bu sorunu özel ve ağırlıklı bir gündem haline getiriyor. İlgili Konferans metinleri ve tartışma tutanakları döne döne kavranacak halkaya işaret ediyor. Kaldı ki böyle "çakılı kalmak" gibi bir durum da söz konusu değildir. Zor olanı başarmak zorundayız. Deyim uygunsu ayrıntılar içerisinde "boğulmayı" göze almak durumundayız. Fabrikalara dönük komünist propagandada ısrar etmek mutlaka gerekiyor. Kürt sorunundan bir dizi soruna kadar propaganda siyasal teşhir yapmak ertelenemez bir görevdir.

İşçi sınıfının ekonomik ve demokratik talepleri vardır. Marksistler içerisinde, işçi sınıfının ekonomik ve

demokratik haklarını kazanması baş koşul değildir. Tersine, **bu haklar için vereceği mücadelenin kendisidir önemli olan**. Sonuçları ne olursa olsun. Demokrasi mücadelesine bakışımız bu olmalıdır. Demokratik hakların illa da kazanılması değil, kazanmak için işçi yığınlarının vereceği mücadele ve bu mücadelenin doğuracağı deneyim, bilinç ve sonuçtur aslolan. Bizim için sorun demokrasiyi kendi

içinde amaç haline getirmek değil, demokrasi okulunda savaşıarak siyasal iktidara yürüyen devrimci bir işçi hareketi yaratmaktır.

"Bugünün öncü işçisinin politik bir bilinci, hedefi yoktur. Yani 'dünyayı' istememektedir. Ekonomik, demokratik talepleri vardır. Yani 'kııntılar' peşindedir. Kuşkusuz bugün öncü işçiyi kııntıları elde etmenin, kalıcı hale getirmenin esas yolunun dünyayı, toplumsal kurtuluşu istemekten geçtiğini anlatmak mümkündür. Ancak ufkü 'kııntılarla' sınırlı olanın 'dünya' için savaşmayı göze almasını, bunun bedellerini ödemesini bekleyebilecek miyiz? Elbette ki hayır!"

Ben bu soruya başka bir soru ile cevap vermek istiyorum. İşçi sınıfı en sıradan "kııntı" diyebileceğimiz talepler için bile mücadele etmiyorsa ya da ürkek bedel ödemeyi göze almadan "mücadele" veriyorsa, dünyayı nasıl isteyecek? Eğer ağacı görmeden ormanı kavrayacak bir proletaryamız olsaydı sorun kalmazdı. Ama bu mümkün değil. Ufkü 'kııntılarla' sınırlı bir proletaryayla karşı karşıysak, buna önderlik etmek, devrim ve sosyalizm hedefine doğru yönelmek zorundayız.

Bırakın genel propaganda malzemesini, kendi somut sorunlarına yönelik materyalleri bile okumayan bir işçi kitlesi ile karşı karşıyayız. "*Eğitim faaliyeti*" ... "*Marksist-leninist örgütlenme stratejisini temel alan 'eğitim ve okuma grupları'*" ... "*Eğitim'den de güç alan bir hücreleşme*" türünden kendi içinde anlamlı ve doğru olan bu sözlerin, içinden geçtiğimiz şu dönemde en azından metal gibi işkollarında ayakları yere basmıyor.

İşçi sınıfının nesnel geriliğine rağmen, öznel müdahalede azami çaba göstermek temel sorumluluğumuzdur. Sınıf hareketinin genel hareketlilik açısından en düşük düzeyde seyrettiği bir dönemde bizim parti gündemimiz paradoks olarak görülebilir. Ama hiç de öyle değil. Dipten gelen tüm dalgalanmaların önderlik sorunlarını yerine getirebilecek güçlü bir partiye ihtiyacımız var. Ve partinin eşliğinde olduğumuz şu dönem, sınıf çalışmasına kilitlendiğimiz ve ısrarla bir çaba sergilediğimiz bir dönemde uzun soluklu yürüyüşün kazandıracağını unutmamalıyız.

Parti Yılı" değerlendirmesinin ikinci boyutuna geçebiliriz. Komünistlerin 1995 parti iddasını kaba bir iradecilik ve idealizm sayanlar olmuştur. Komünistler biçimsel bir parti adımı atmak isteselerdi, devrimci hareketten bir dizi alandaki kesin ve geri döndürülmez üstünlüklerine bakarak bu ilanı çoktan gerçekleştirebilirlerdi. Ama parti sınıf ve kitle hareketinin ihtiyacına devrimci yanıt verebilecek bir adım olduğundan, sorun sürecin hakkını verebilecek bir sınıf mücadelesine önderlik seviyesine çıkabilmektir. Parti yılı denilen sürecin esprisi bunun hakkını verme sorununda odaklandı. Gecikmişliğimiz her ne olursa olsun, komünistler partiyi biçimsel bir örgüte indirgeyip ilan etmekten kaçınmakla en doğru tercihi yaptılar. Buna karşın partiye aralarındaki mesafeyi küçümsemediler. Ona ulaşmayı basit bir-iki düzenleme ve politik netleşmeye indirgediler.

Sürecin bir atılımla değil de atılımlarla tamamlanması ihtiyacı bundan doğmuştur. Her alanda ve her adımda atılım ihtiyacı! Komünistlerin yakın dönem çeşitli atılımlarına gençlik cephesinden de bir dizi atılımla karşılık verme ihtiyacı bunun doğal bir sonucudur. Belli kesintilere uğrayan *Ekim Gençliği* Mart ayı ile birlikte yayınına yeniden başladı. Bu adımı yaz döneminde gençlik çalışmasının işçi-emekçi çalışması çerçevesinde dönüştürülmesi adımı izledi. Ve ensonu bugün 15 günlük bir *Ekim Gençliği* adımıyla yönelmiş bulunuyoruz. *Ekim Gençliği* 1 Ekim '97 tarihinden itibaren, dostta ve düşmanda "acaba yapabilirler mi?" tereddütlerini silen atılımlarımızın bu yeni halkasını başaracaktır.

Komünistler, Olağanüstü Konferans'ın hemen sonrasını 15 günlük MYO adımı ile kazandılar. Partiyeye olan mesafenin tüketilmesinde ise haftalık PYO atılımının kritik bir rolü vardır. *Ve Ekim Gençliği*'nin hemen her yenilenişi gençlik çalışmamızın-örgütümüzün yeni bir düzeyini doğurmuş ve ondan beslenmiştir. Dolayısıyla yayın faaliyetinin biçimsel olduğu ya da dergicilik çerçevesinde yapıldığı yerlerden farklı olarak, bizim yayınlarımız ile örgütsel durumumuz arasında hep birbirini besleyen bir doğrudan bağ vardır. Dolayısıyla, partileşme sürecine bağlanmış olsa da, 15 günlük *Ekim Gençliği* komsomola doğru atılmış önemli bir başlangıç adımıdır. Öğrenci gençlikle sınırlı, legal dergi çerçevesinde kendisini oluşturan bir sözde "komsomol"u değil, gerçek bir gençlik örgütünü, mücadele içinde, illegal temelde ve en ileri sınıfın gençliği çevresinde bir birliktelikle kurmak günün görevidir.

Ensonu EGK, işçi-emekçi gençlik merkezli bir yapıya dönüşerek, kendisini yeni bir kültür ve yeni bir gelenek olarak tanımlayan komünistlere işçi gençlik içinde ve komünist savaşım içerisinde yetişmiş bir yeni kuşak yaratacaktır. Bu Ekimci Genç Komünistler'in Ekim Devrimi ile bağlarının tarihsel değil güncel olduğunun ispatı olacaktır.

"Parti için bir adım daha!" bilinci ve ruhuyla 15 günlük *Ekim Gençliği* için tüm genç komünistler görev başına!..

Sınıf hareketi ve "öncü işçiler"

'84'ten itibaren kendiliğinden gelişen hareketin öne çıkardığı öncü işçi kuşağı, bünyesinde iki değişik öncü tipinin damgasını taşıyordu. İlki ve hareket içinde belirgin bir ağırlığı olan '80 öncesinde devrimci akımlar içinde yer almış ya da onlardan etkilenmiş, yenilgiden sonra yaşamlarını işçilikle sürdüren küçük burjuva kökenden gelenlerdi. İkincisi ve daha zayıf kalanı ise '80 öncesinin politik ortamında ve mücadele içinde yetişmiş, 12



Eylül'le ağır bir tahribata uğramış DISK geleneğinden gelen işçilerdi. DISK önderlerinin utanç verici tutumları bu ikinciler üzerinde yenilgi ruh halinin yanında moralmen de eziklik yaratmış, bu da doğal olarak harekete daha geriden ve zayıf katılmalarına yolaçmıştı. İlk kesim ise büyük bir bölümüyle devrimci çevrelere yöneltilen terörden fiziken zarar görmeyip elini sudan sabundan çekerek "normal yaşam"a işçileşerek devam edenlerden oluşuyordu. Bu kesim işçi hareketinin yeniden canlanmasıyla bir parça silkindi. Bu kesim küçük-burjuva devrimciliğinde politik bir süreç yaşamış olmanın avantajıyla kendiliğinden gelişen hareketin doğal olarak önüne geçti ve ona kendi özelliklerini yansıttı. İşçi hareketi '91'den itibaren kırılmaya uğradı. Hareketin önünü tutan kuşak ise sermayenin tensikat saldırısı sonucu ana gövdesiyle tasfiye edildi. Bu kuşak, iktisadi-sendikal, sosyal ve kısmi demokratik haklar çerçevesinde gelişen kendiliğinden bir işçi hareketinin öncüsü olmakla birlikte devrim ve sosyalizm fikrine açıklığıyla politik bir duyarlılık ve arayış içindeydi de. Devrim ve sosyalizm konusunda açık bir bilince sahip olmaması, olduğu kadarıyla da bulanık ve çarpık olması bu kuşağın niteliği konusunda açıklayıcı bir fikir olmakla birlikte, ileriye doğru bir arayış olarak bir dönem daha devam etti. Bu özellikle '89 sonrası dönemde daha belirgin bir şekilde göze çarpmaktaydı. '91'deki İstanbul İşçi Kurultayı girişimi ise bu eğilimin doğrudan bir ifadesiydi.

Yeni döneme ('91 sonrası) büyük oranda tasfiye olarak giren bu kuşaktan geride -sınıf içinde- kalanlar bugün yılmı durumdadırlar. Güncel -toplumsal sorunlar üzerinden bireysel olarak politikaya belli bir ilgi gösteriyor olmalarına rağmen, ne bunun mücadeleciler bir duruşla ne de sınıf hareketinin bugünkü seyri ve sorunları karşısında, öncü, ileri bir işçinin sorumluluğuyla davranabildiklerini görüyoruz. Tersine, ekonomik-sendikal temelde yürüten mücadeleye oldukça temkinli yaklaşıyor, yer yer bu mücadelenin dışında kalabiliyorlar. Örneğin bu kuşağın bugün sınıf içindeki temsilcileri, burjuva siyaset sahnesindeki değişimler ve çeşitli politik hareketlikler (1 Mayıs'lar, 2 Temmuz, Arnavutluk ya da Latin Amerika'daki savaşimler vb.)

üzerinden bir tartışmaya açık olabiliyorlar. Buna gösterdikleri belli bir ilgiye rağmen örgütlü mücadeleden de uzak duruyorlar. Yanısıra kendi fabrikalarındaki bir iş kazasına, sendikasızlığa veya sendikal örgütlenmeye de ilgisiz kalabiliyorlar. Bunun nedenlerinin başında düzenin yüreklerinde yarattığı korku ve yılmılık ruh hali geliyor. Komiteleşmeler üzerinden verilen sendikal-ekonomik mücadelede ve ilgileri, genç -yeni yetişen- kuşaktan daha geride ve düzenin yasal icazet sınırlarını aşmayan bir çizimde olabiliyor. Aslında bu kuşak sınıf mücadelesinin bir döneminin deneyimlerine sahip olması, sendikal bürokrasinin gerçek yüzünü iyi tanınması itibarıyla hareket içinde kritik bir yer tutuyor. Harekete geçtiği/geçirildiği ölçüde son derece olumlu katkıları da olacaktır.

'91 sonrasında kırılmaya uğrayan sınıf hareketi yerini ekonomik-sendikal haklara ve sendikal örgütlenmeye yönelik saldırılara karşı mücadele temelinde yürüten, genellikten/birleşiklikten uzak bir eylemliliğe bıraktı. Bu hareketin öne çıkardığı öncü kuşak ise farklı bir karakter yansıtmaktadır. Politik mücadeleye ilgi zayıftır. Ufku ekonomik-sendikal istemlerle sınırlıdır.

Daha çok sendikal örgütlenme için oluşturulan işyeri komitelerinde, yanısıra direniş komitelerinde yer almaya aday olan ve ilk etapta "doğal öncü" olmak dışında bir vasfı olmayan bu kuşak, bu komiteler üzerinden yürüten mücadeleler içinde şekillenmektedir. Ekonomik-sendikal ufku aşmayan bir mücadele olduğu ölçüde, şekilleniş sendikal bürokrasinin bir parçası olma eğilimini de beraberinde taşımaktadır. Dinamik bir özellik arzeden bu kuşak, bu şekillenme içinde, deneyimsizliği ve devrimci öncü müdahaleden yoksunluğu nedeniyle kolayca sendikal bürokrasinin cenderesine girebilmektedir. Fakat devrimci önderlik koşullarında ve yaşlı kuşaktan işçilerin sendikal bürokrasiye olan güvensizliklerinin bu kuşakta da yankı bulması durumunda bu eğilim kolayca bertaraf edilebilir. Bu, sendikalarda devrimci bir hava estirmenin imkanına dönüştürülebilir.

İşçi sınıfı, burjuva devrimci politik, ekonomik saldırılarıyla

sersemletilmiş bir haldedir. Uluslararası kampanyanın ve 12 Eylül sonrası toplumsal-siyasal gericiliğin etki ortamında, yüzünü devrim ve sosyalizm alternatifinden uzağa dönmüş durumdadır. '91 öncesi çıkışta devrimci-sosyalist politikaya eğilim duymasına rağmen, gelişmelerle bu eğilim epeyce zayıflamıştır. Günümüz Türkiye'sinde sınıf kitlelerinin genel bir sosyalizm propagandasına

tepki verdiğini söylemek mümkün değildir. Fakat henüz yerelliği aşamamış olsa da yaygınlaşma eğilimi taşıyan ekonomik-sendikal ve kısmi demokratik mücadele potansiyeline müdahale belli bir karşılık/yankı yaratabilmektedir. Kendi dar ekonomik sorunlarına dahi zor sahip çıkan bir sınıfa devrim ve sosyalizm fikrinin aşılması, ancak verili durumu gözönünde bulundurularak ve eğilimleri adım adım devrime kanalize edilerek başarılabilir.

Öncü kuşağın şekillenmesine müdahalede, politikleştirme çabasının yanında güçlü bir ekonomik-demokratik mücadele verildiği oranda bu kuşağın devrim ve sosyalizme ilgisi oluşturulabilir. Bu genel bir devrim ve sosyalizm propagandasının ya da tek tek fabrikalarda eğitim ve okuma grupları üzerinden devrime güç kazanma çabasının verilmesinin önemini azaltmıyor. Fakat bir şeyi beklemek değil de (sınıfın harekete geçmesini) sınıf hareketine siyasal müdahaleyse sorununuz, sınıf hareketini politikleştirmekse; mücadelenin momentumunu yakalayıp buna uygun müdahale etmek durumundayız.

Yer yer öznel müdahalelerle, yer yer de kendiliğinden gelişen ekonomik-sendikal mücadelenin öne çıkardığı ve belli bir yaygınlaşma, yaygınlaştıkları ölçüde de merkezileşme eğilimi taşıyan örgütlenmelere (işyeri, direniş, sendikalaşma vb. komiteleri, Ünalı, Cevizli, Merter, İMES örneklerindeki Kurultay Hazırlık ve Dernekleşme komiteleri vb.) öncülük etmek ve bunu politik müdahaleyi daha güçlü yapmanın imkanına çevirmek bu momenti yakaladığımız anlamına gelecektir. Bugünün öncü kuşağının heterojen bir yapıdan homojen bir yapıya evrilme sürecine müdahale etmek ancak bununla başarılabilir.

Bu imkan değerlendirildiğinde, evrilme sürecinde olumlu özelliklerin (birindeki ilgiyle diğerindeki mücadele dinamiğinin) kaynaştırılması başarılabilecektir. Bu durumda, sınıfın gerçek öncülerinden bahsedilebilecektir. Sınıf hareketiyle bilimsel sosyalizmin birleştirilmesinin zemini bu. Partinin sınıf içinde ete kemiğe bürünmesi süreci yani hücreleşme süreci bu zeminin yaratılması sürecidir de bir bakıma.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı 175 000 TL.
4. Devrimci Hareket Reformist Eğilim 400 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 450 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: ●. İyiler) 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Genişletilmiş 2. Baskısı Hazırlanıyor) 650 000 TL.
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kapanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
17. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
18. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
19. 20 Temmuz Derileri 175 000 TL.
20. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
22. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
25. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.

H. FIRAT

Demokratizmi Savunmanın Sınırları

EKSEN YAYINCILIK

A. Jiyan

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:177, 15 Eylül '97

**İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!**

Herşey parti için! Herşey parti kuruluş kongresi için!

Komünist hareketimiz, geleneksel sol hareketin ideolojik ve sınıfsal kimliğinin teşhisi, tahlili ve köklü bir eleştirisinin ürünü oldu. Türkiye'nin '60'lı yılları izleyen sosyal hareketliliği içinde doğup gelişen sol akımların, bu doğrultudaki tüm iddialarına rağmen, gerek teoride gerekse pratikte proletarya sosyalizmini temsil etmedikleri, küçük-burjuvazinin devrimci ya da reformist siyasal temsilcileri olmaktan ileriye gidemedikleri, marksist-leninist eleştiri içinde ortaya konuldu. '60'lı ve özellikle bu akımların ideolojik ve pratik planda gelişip serpilme dönemi olan '70'li yıllar, bu küçük-burjuva sınıf kimliğinin ideolojik ve pratik yönden sergilenmesi için zaten zengin bir olgusal malzeme sunmaktaydı. 12 Eylül yenilgisinin geleneksel hareketin tamamında yarattığı bunalım ise, bu kimliğin teşhisini ayrıca kolaylaştırmıştı. Komünist hareket değerlendirme ve eleştirilerini geleneksel hareketin bu olgunlaşma ve bunalım süreçleri üzerinden ortaya koymuştu.

Yenilgi sonrası bir yeniden toparlanma evresinde ortaya konulan bu değerlendirme ve eleştiriler, aynı zamanda, devrim ve sosyalizm davasında samimi olan çevrelere bir uyarı ve yardım niteliği taşıyor, böyle bir amaç bilinçli olarak gözetiliyordu. Bugün aradan on yıl geçmiştir. Bu yeni on yıllık dönem, geleneksel hareketin ideolojik ve pratik gerçekliğinin sınıfsal anlamı üzerine söylediğimiz herşeyi bütün açıklığı ile ayrıca doğrulamıştır. '70'li yıllardan bugüne kalan ve bugün sayıları bir hayli azalmış olan geleneksel örgütler, sürekli bir yapısal bunalım içinde, teorik ve pratik açıdan kısır birer küçük-burjuva akım olmaktan öte bir kimlik ve anlam ifade etmediklerini yeterli açıklıkta göstermişlerdir.

Komünistlerin geleneksel hareketin ideolojik ve örgütsel gerçeğinin sınıfsal anlamına ilişkin teşhisi ve eleştirisi, zamanında "inkarcılık", "tarihi kendisiyle başlatmak" türünden tepkilere konu edilmişti. Komünist hareketin yolaçıcı çıkışı, geçmişe karşı tutucu bir bağlılık içindeki çevrelerce duygusallık yüklü bu türden bir demagojiyle bloke edilmeye çalışılmıştı. Oysa bugünün sol hareket gerçekliği, komünistlerin yaptığının

yalnızca olguyu kendi gerçekliği içinde tanımlamaktan ibaret olduğunu göstermektedir. Biz zamanında, 1987'de ortaya çıktığımız ilk andan itibaren, bu gerçeklik bütün açıklığıyla tespit edilmeden ve onunla Marksizm-Leninizm dayalı köklü bir hesaplasmaya girilmeden, ileriye doğru tek bir ciddi adım atılamayacağını söylemiştik. İşte daha baştan bu doğrultuda yaptığımız uyarılara bir örnek: *"Bunalımı aşmak ve kalıcı bir toparlanmayı sağlamak, bunalıma yolaçan temel etkenleri doğru bir şekilde tespit etmek, çözümlemek ve anlamak ölçüsünde olanaklıdır. Devrimci hareketin büyük bir bölümü bu bakıstan yoksundur. Ayakta kalmış az sayıda kadroyu çok sınırlı bazı yeni güçlerle takviye ederek siyasal faaliyetin bazı kısa dönemli gereklerine yöneltmek çabasını bunalımdan çıkış ve toparlanma sananlar var. Kaba bir yanılgıdır bu ve köklü sorunları perdeleyerek bunalımı geçici süreler için külemeye hizmet eder yalnızca."* (Ekim, 1988)

On yıllık süreç, bugün teorik ve pratik bir kısırlık içinde bunalan akımlar şahsında bu öngörünün isabetliliğini sınıadı. Fakat biz aynı çerçevede bir başka iddia daha ileri sürmüştük. Geçmişte gerek teorik ve gerekse pratik planda olumlu ve devrimci ne varsa onu yaşatmanın, yeni bir düzeyde yeniden üretmenin biricik koşulunun da yine geçmişin kendisiyle köklü bir hesaplasmadan geçtiğini söylemiştik. Bizi "inkarcılık"la itham edenlere yanıtımız bu olmuştu. Bugün EKİM, onun temsil ettiği teorik ve pratik birikim, onun bugün gelip ulaştığı partili kimlik aşaması, bu iddianın kesin bir pratik kanıtlanmasıdır. Bizi "inkarcılık"la suçlayanlar ise, ya düzen içi platformlarda çürüyorlar ya da geçmişe sarılmanın kısırlığı içinde bunalıp duruyorlar. Daha da kötüsü, teorik ve pratik birçok açıdan geçmişteki konumlarının bile gerisine düşüyorlar.

Komünistler siyasal mücadele sahnesine yeni çıkmış her marksist-leninist akımın yapması gerekeni yaparak, tüm dikkatlerini partinin inşası sorunu üzerinde yoğunlaştırdılar. Teorik, politik ve örgütsel cephedeki görev ve hedeflerini bu çerçevede saptadılar. Hiçbir konjonktürel

dalgalanma, hiçbir dış basınç, hiçbir iç güçlük bu ana doğrultuyu ve buna uygun bir pratik yoğunlaşmayı engelleyemedi. Ortaya çıktığımız ilk yıllarda (ki bu bizim her türlü güç ve olanaktan yoksun olduğumuz bir dönemde) sınıf hareketinin yarattığı kısa süreli bir iyimser evre sayılmazsa, parti inşası için tükettiğimiz yıllar devrimci siyasal mücadele için en zor, en elverişsiz bir tarihsel dönemi işaretlemektedir. Buna rağmen ideolojik tutarlılığı, pratik kararlılığı ve parti inşasına kilitlenmiş bir ısrarı sürdürerek bugün artık partiyi resmen kuracak aşamaya gelmemizi, kendimiz için devrimci siyasal mücadelenin bir ilk temel sınavı sayıyoruz.

Geleneksel hareketin küçük-burjuva parti anlayışı ve pratiğinin çok yönlü bir eleştirisini yapan komünist hareketimiz, partiyi en başından itibaren sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci temellere dayalı örgütlü birliği olarak tanımladı. Bu aynı zamanda kendi parti inşa sürecimizin genel çerçevesini ve temel esaslarını veren bir tanımdı. En ileri devrimci teoriye, onun yaratıcı yeniden üretimine dayanmayan; nesnel konumuyla toplumdaki en devrimci sınıf içinde kendini varetmeye çalışmayan; burjuva düzene ve devlete karşı devrimci teorinin özüne ve devrimci sınıfın kimliğine uygun düşen bir ihtilalci örgütsel konumlanışı seçmeyen; tüm bunlara uygun bir mücadele anlayışı ve değerler sistemi üzerinde yükselmeyen hiçbir hareket, komünist sıfatını hak kazanamaz ve işçi sınıfının devrimci öncüsü olacak bir partiyi inşa edemezdi. Bunlar bizim yaşadığımız zorlu parti inşa sürecinin kıskançlıkla gözetilen esasları oldular. Süreci pratikte ne ölçüde başarıyla yaşadığımızdan, bu süreç içerisinde hangi yetersizliklere ve zaafılara düşmekten kendimizi kurtaramamış olmamızdan bağımsız olarak, yön ve hedef belirleyen bu esaslara açık bir bilinç ve sarsılmaz bir iradeyle hep bağlı kaldık. Zaafıları, yetersizlikleri, gecikmeleri elbette fazlasıyla yaşadık. Fakat bunları her zaman açıklıkla da ortaya koyduk, irdeledik, tahlil ettik ve acımasızca eleştirdik. Ve zaten bu sayededir ki, doğrultumuzu ve bu doğrultudaki ısrarımızı bütün bir süreç boyunca koruduk.

Bugün bilanço ortadadır. Dünyada

ve Türkiye'de her açıdan elverişsiz olan bir dönemde, geçmişle devrimci bir hesaplasmayı başaran, bunu ideolojik bir kimlik olarak özümseyen, ihtilalci bir örgütsel kimlikte somutlayan ve sınıf içinde ete-kemiğe büründürmeye çalışan bir hareket yaratılmıştır ve bu hareket bugün kendini parti olarak ilan edecek bir aşamaya gelmiştir. Başarı, ideolojik çizginin başarısıdır. Başarı, ulusal ve uluslararası ölçekte, tüm devrimci birikimi özümseyen, hatalı ve eskimiş olanla hesaplasmayı, fakat devrimci bir akımı ileriye taşıyacak tüm birikim ve kazanımları da özenle, titizlikle sahiplenilen tutumun başarısıdır. Bu sonuncu noktayı her zaman vurguladık ve burada bir kez daha özellikle vurguluyoruz. Komünist hareket Türkiye'nin yakın dönemdeki devrimci teorik ve pratik birikiminin olgunlaştırdığı zemin üzerinde, bu zeminden ileriye doğru bir sıçramanın ürünü olmuştur. Tüm temel değerlendirmelerimiz bu gerçeği her zaman açıklıkla dile getirmiştir.

Komünist hareketin teorik cephedeki başarısı bugün çok nettir. Marksizm-Leninizmin temel ilke ve esasları ile bilimsel yöntemine bağlılıkta büyük bir kararlılık gösterilmiş, fakat tam da bu tür bir bağlılığın gereği olarak, marksist-leninist teori toplumumuzun gerçeklerine ve günümüzün sorunlarına yaratıcı bir biçimde uygulanmıştır. Komünist hareketimizin kendine özgü ideolojik kimliği bu çabanın ürünü olmuştur. Bu kimlik her türlü tasfiyeci basınca karşı bir sinamadan geçmekle kalmamış, dahası bu basınçların göğüslenmesinde devrimci hareket için yol açıcı olmuştur. Kendi kimliğini geleneksel devrimci hareketin halkçı platformuyla hesaplasmayı içerisinde bulan hareketimiz, aynı zamanda, yeni dönemde devrimci saflarda boy veren her türlü reformist-liberal etkiye karşı mücadelenin de başını çekmiştir.

Teorik-ideolojik cephede şimdi yeni bir atılım süreci içindeyiz. Bugüne kadarki tüm ideolojik birikimimizi program sorunları çerçevesinde değerlendirerek, bu çaba içinde yeni bir düzeye çıkarmaya çalışıyoruz. Partiye yürüdüğümüz şu dönemin ideolojik cephedeki esas anlamı, bugüne kadarki birikimimizi program biçiminde somutlamak, bu çaba içinde

zenginleştirmektedir. Bu tür bir çaba, doğal olarak, program cephesinde geleneksel akımlarla yeni bir ideolojik hesaplaşmayı da içermektedir. Bu çeşitli program sorunları üzerinden yürütülecek bir çaba olmanın yanı sıra, önümüzdeki günlerde bizzat çeşitli programların gerçek mahiyetinin sergilenmesi biçimini de alacaktır.

Örgüt cephesi bir başka açık başarı alanıdır. Türkiye'de ve dünyada üstüste binen iki büyük yenilginin bunalıcı ortamında, tasfiyeciliğin kol gezdiği ve devrimcilikte en iddialı grupları bile şu veya bu biçimde etkisi altına aldığı bir özel tarihsel evrede, komünistler, ihtilalci örgüt fikrinde büyük bir katılık göstermekle kalmamışlar, onu pratikte gerçekleştirmede de büyük bir kararlılık göstermişlerdir. Bugün bu cephedeki bilanço da ortadadır. Komünist hareket kendi öz örgütsel kimliğini, birikimini, değerlerini, geleneklerini, tüm bunların temsilcisi ve taşıyıcısı olan kadrolarını yaratmayı başarmıştır. İç ve dış tüm karşı etkenlere rağmen, bunların dizginleyici ve saptırıcı etkileri göğüslenerek, her durumda zor fakat doğru olan tercih edilerek, bu açık başarıya ulaşılmıştır.

İhtilalci bir örgütsel temele, bu çerçevede illegal konum, biçim, araç ve yöntemlere ilişkin olarak gösterilen titizlik, öte yandan legalitenin, legal olanakların, araç ve yöntemlerin doğru bir biçimde kullanılmasıyla da birleştirilmiştir. Tam da bu sayededir ki, illegal örgütsel temel korunmuş, geliştirilmiş ve amaca uygun, esnek bir hareket kabiliyetine kavuşturulmuştur. İlegal temel ile legal biçimleri doğru ve başarılı bir biçimde birleştirmek, örgütsel alanın ve çalışma tarzının en zor sorunlarından biri, denebilir ki birincisidir. Komünist hareket geleneksel hareketin bu alandaki geçmiş başarısız pratiğinin derslerini en iyi biçimde değerlendirmeye çalışarak, bundan gerekli sonuçları çıkararak, bunu kendi pratiğinde gözetmiş, bu alanda kendi tarzını yaratmıştır. Komünistler bugün illegal örgütsel yapıyı temel alan ilkesel tutum ile legalitenin etkin bir kullanımı biçimindeki taktik tutumu başarılı bir biçimde birleştiriyorlar. Bu doğru örgütsel çizginin ve çalışma tarzının bir başka temel başarısıdır. Özetle, örgütsel ve ondan ayrı düşünülemeyecek olan kadrosal birikim, komünist hareketi bugün parti olma aşamasına getiren bir başka temel kazanımdır.

Partili kimliğin, dolayısıyla partileşme sürecinin başarısının sandığı bir başka temel alan ise sınıf hareketiyle birleşme, bu birleşme içinde kendini üretme alanıdır. Partiyi sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği olarak ele alan bir hareket için bunun anlamı ve önemi açıktır. Sınıf sorununun teorik ve pratik önemini kavrayamayan bir küçük-burjuva gelenekle hesaplaşma içinde doğmuş bir hareket için bunun apayrı bir anlamı ve önemi olduğu da yeterince açıktır. Komünistlerin tüm konjonktürel dalgalanmalara, kolay olanın cazipliğine, sınıf hareketinin durgunluğuna, pratik sınıf çalışmasının

bundan gelen güçlüklerine rağmen, kesin bir inat ve ısrar gösterdiği temel sorunlardan biri de doğal olarak bu olmuştur.

Örgüt basınıımızın son bir yıldır üzerinde özel olarak yoğunlaştığı bu alanda durumumuzun ne olduğu iyi bilinmektedir. Bir yıl önceki bir temel değerlendirmede bu alandaki başarı bilançosu şöyle özetlenmişti:

"Örgütümüz son bir kaç yıldır örgütsel çalışmasının asıl kapsamını sınıf çalışması eksenine oturtmuş durumda. Tüm dış basınçlara rağmen bu yönelimde gösterilen ısrar ve bu çaba içinde elde edilen somut kazanımlar, sınıf örgütü bilincini ve ruhunu hesleyen uygun bir zemin oluşturmaktadır. Farklı kökenden gelen örgüt militanlarımız, tam da döneme ilişkin kadro politikalarımızda öngörüldüğü gibi, bu çalışma içinde pratik bir dönüşümü yaşamaktadırlar. Bu aynı çalışma sınıf içinde kadrolaşma politikamızda somutlanmakta, işçi kökenli militan ve kadrolarımızın sayısı günden güne artmaktadır."

"Yine de, sınıf hareketiyle organik ilişkileri geliştirme ve sınıf hareketinin öne çıkardığı öncü öğeler üzerinden kadrolaşma, bugün parti inşa sürecimizin hala en zayıf kalan alanıdır." (Yıldönümünde Durum Değerlendirmeleri, Ekim, sayı: 154, 1 Ekim 1996)

"Bu zayıflığın nedenlerini doğru anlamak zorundayız" sözleriyle süren bu değerlendirme, buna ilişkin açıklamalarını şu sözlerle noktalamıştı: "... Önemli olan, sınıf yönelimindeki ısrardır, önemli olan örgütün asıl göreviyle sınıf çalışması ekseninde konumlanmasıdır. Bu ısrar ve konum korunduğu sürece, partimizin proleter sınıf tabanına ve fabrika hücrelerinden oluşan bir örgütsel zemine oturması, böylece proleter sınıf bileşiminin de güvenceye alınması yalnızca bir zaman sorunu olacaktır. Unutmamak gerekir ki partinin kuruluş kongresi parti inşa sürecini yeni bir düzeyde devam ettirmeye de yalnızca yeni bir başlangıçtır."

Aradan geçen bir yıllık süre içinde katedilen belirgin mesafeye bu değerlendirmenin isabetliliğini göstermiştir. Komünist hareket bugün artık herşeyiyle sınıfın içindedir, onun devrimci politik ve örgütsel gelişmesine kilitlenmiştir. Sınıf hareketinin bu en durgun döneminde bile kendini bu alanda üretmeye çalışmakta, tüm güçlüklerle rağmen bunda günden güne artan başarılar sağlamaktadır.

Devrimci teori, devrimci örgüt ve devrimci sınıf-komünist hareket, bu üç temel boyut üzerinden bir siyasal-örgütsel kimlik oluşturmuş, partileşme sürecini bu cephelerde belirgin mesafeler katederek bugün belli bir yere getirmiştir. Bu üç alandaki gelişmenin organik ifadesi olan bir komünist gelişme süreci, komünist hareketin teorik ve pratik başarısının tartışmasız kanıtıdır. Türkiye'nin 30 yıllık sürecine önyargısız bakan herkes, bu üç temel niteliğin ilk kez olarak bir

hareketin şahsında organik olarak etekemiğe büründüğünü görmekte bir güçlük çekmeyecektir. Bu sürecin kendine özgü, kendine uygun düşen bir kültür, bir ahlak, bir değerler sistemi yarattığını belirtmek ise gereksizdir.

Bu aynı zamanda geleneksel sol hareketimize damgasını vuran küçük-burjuva sosyalist kimliğe karşı kazanılmış bir başarıdır da. Bu nokta özellikle önemlidir. Bugün hala siyasal yaşamını sürdüren devrimci küçük-burjuva akımların saflarında gerçekten işçi sınıfı davasına ve sosyalizme gönül vermiş çok sayıda devrimci kadro vardır. Komünist hareketin teorik ve pratik olarak sınanmış kimliği bu kadrolar için bir çıkış noktasıdır. İşçi sınıfı davası ve sosyalizm konusunda samimi olan her devrimci şimdi durumu yeniden değerlendirmek, doğru yerde durup durmadığını sorumlulukla gözden geçirmek durumundadır. Dürtüst devrimciler, geleneksel örgütler hazır bir birikimi ve mirası heba ederken, EKİM'in sıfırdan bir örgüt yaratmayı ve bugünkü teorik ve pratik birikime ulaşmayı nasıl başardığı üzerinde önyargısızca düşünmek sorumluluğu ile yüzyüzedirler.

Komünist hareketin pratik bir kongre sürecine girdiği, işçi sınıfının öncü devrimci partisinin kurmak aşamasına ulaştığı bir sırada bu özellikle gereklidir. Biz devrim ve sosyalizm mücadelesinin belirleyici önemde bir temel adımını atma onurunu, küçük-burjuva devrimciliğine karşı proletarya sosyalizminin denenmiş ve sınanmış bayrağını seçecek her kişi ve çevre ile paylaşmaya hazırız. Bizim bugünkü başarımız, daha önce de ifade ettiğimiz gibi, Türkiye'nin son 30 yıllık devrimci birikiminin bir üst düzeyde yeniden üretiminin ve geliştirilmesinin somut bir ifadesinden başka bir şey değildir. Proletarya davasına bağlı olduğunu düşünen samimi devrimciler bunu böyle görmeyi başarabilmelidirler. Biz on yıl önce siyaset sahnesine çıktığımızda demokratizmle sosyalizmi içiçe, ama temelde bir küçük-burjuva kimlik zemininde temsil eden geleneksel harekete karşı "Herkes kendi bayrağı altına!" şiarını yükseltmiştik. Bu saflaşmaya ve ayrışmaya bir çağrıydı. Partili kimliğe ulaşmakta olduğumuz bir evrede bu çağrıyı bir kez daha yineliyor, fakat bunu, yaşanan on yıllık sürecin EKİM şahsında ortaya çıkardığı birikime ve kimliğe ilişkin ek bir şiarla birleştiriyoruz: "Tüm komünistler EKİM saflarına, komünist işçi partisi bayrağı altına!"

Artık yeni ve özgün bir sürecin içindeyiz. Yılların zorlu teorik ve pratik mücadeleleri, devrim mücadelesinin stratejik önemdeki bir temel tarihsel adımını atmak aşamasına nihayet getirip ulaştırdı bizi. Hızlandırılan adımlarla partiye yürüyoruz. Bugün hareketimiz bunun övüncü, gururu ve coşkusu içindedir. Öte yandan, bu büyük tarihsel adımı en güçlü bir biçimde atabilmenin ağır sorumluluğu ile yüzyüzedir. Kongre öncesi süreci bu açıdan ele almalı ve en enerjik biçimde

değerlendirme sorumluluğu var önümüzde.

Görevlerde ve hedeflerde gerekli açıklığı sağlayan, bunun genel planlamasını yapan Merkez Komitemiz, ulaştığı sonuçları tüm örgüte maletme, bu açıdan örgüt çapında tam bir birlik ve kenetlenme sağlama, genel planları yerel düzeyde özgüleştirme ve nihayet bu temel üzerinde tüm örgüt güçlerini çok yönlü bir seferberlik içine sokma acil sorumluluğuyla yüzyüzedir.

On yıllık inşa sürecimizin burada özeti sunulan başarı bilançosu hiçbir biçimde bize bugün karşı karşıya bulunduğumuz sorunları, yetersizlikleri ve zaafı unutturmamalıdır. Geride kalan on yılın her bir özel evresinde biz yetersizliklerimizi ve kusurlarımızı hiçbir zaman görmezlikten gelmediğimiz içindir ki, bilançosu çıkarılan başarılı adımlarla bugüne gelebildik. Başta kuruluş kongresi olmak üzere bundan sonraki süreci de aynı başarı çizgisinde ilerletebilmemiz, bir kez daha kendimizde zayıf ve yetersiz kalana, hata ve zaafı oluşturan çok özel bir biçimde yüklenmemiz ölçüsünde olanaklı olabilir.

Bugüne kadar partileşme süreci açısından zayıf ya da yetersiz kaldığımız belli alanları çok özel bir tarzda öne çıkarır, bu alanı özel bir yüklenme konusu haline getirirdik. Şimdi inşa sürecinin son evresindeyiz ve doğal olarak tüm cephelere paralel biçimde yüklenmek zorundayız. Fakat illa da bir özel alana işaret etmek gerekliyse, bunun örgüt cephesi, örgütsel yapının hızla genişletilmesi ve iç örgütsel yaşama çeki düzen verilmesi olduğunu belirtmek durumundayız. Örgütsel yapının geliştirilmesine vurgu, çevremizde bugün hala örgütsüz durumda bulunan önemli bir militan potansiyelin varlığının getirdiği bir özel ihtiyacın ürünüdür. İç örgütsel yaşama çeki düzen verilmesinden ise, herşeyden önce, partinin örgütsel normlarının, iç işleyişinin, hak ve görevlerin parti tüzüğünü oluşturma somut görevi çerçevesinde açık ve kesin tanım ve esaslara bağlanmasını kastediyoruz. Basınıımızda bir süredir özel bir tarzda işlenen ve önümüzdeki günlerde işlenecek olan örgütsel zaaf ve yetersizliklere ise burada girmiyoruz. Şu kadarını söyleyelim ki, bugün örgütün sınıf çalışması ekseninde konumlanmış ve bu alanda ilk önemli mevzileri kazanmış olması, bu zaaf ve yetersizliklerle mücadeleyi kolaylaştıran temel önemde bir maddi etkendir.

"Herşey parti için!" şiarı, şimdi "Herşey parti kuruluş kongresi için!" şiarında daha somut bir anlam ve içerik kazanmak durumundadır. "Herşey kuruluş kongresi için!" demek, on yıllık çok yönlü teorik ve pratik mücadelelerimizin yarattığı birikimi partili kimlik yönünden en iyi biçimde değerlendirmek demektir. Kongreyi böylesine yoğunlaştırılmış bir özel sürecin taçlandırılması olarak ele almak demektir.

Herşey parti kuruluş kongresi için!

Bosna-Hersek'te yerel seçimler ve emperyalist dayatma

14 Aralık 1995'te Bosna'daki çatışmalara son vermek amacıyla imzalanan Dayton Antlaşması dört ay içinde genel seçimlerin yapılmasını öngörüyordu. Seçim sonuçları emperyalist çıkarlar açısından önemliydi. Zira 1991 yılında başlayan savaşın geride bıraktığı büyük yıkımın "tamiri" bu yolla halkların köleleştirilmesi ancak "politik istikrar" koşullarında mümkündü.

Savaş esnasında tek tek emperyalistler farklı kesimlere verdikleri askeri ve politik destek üzerinden etkinlik sağlamaya çalıştılar. Pazarı paylaşmak için yoğun bir rekabet ve çatışma içine girdiler. Bu durum seçimlerde de kendisini gösterdi.

Balkanlarda emperyalizmin "böl ve yönet" stratejisi bütün pervasızlığıyla uygulanmaktadır. Nitekim Dayton Antlaşması ile bu emperyalist strateji doğrultusunda bir harita hazırlanmıştır. Güya etnik çatışmalar gözetilerek yapılan bu antlaşma, yalnızca yeni çatışmalara zemin hazırlamaktadır. Savaş sürecinde yerleşim yerlerinden kovulan halkın yerlerine geri dönmeleri kararlaştırılırken, Boşnak-Hırvat Fedarasyonu ve Sırp Bosna Cumhuriyeti birbirinden coğrafik olarak ayrı iki bölge olarak kabul edilmekte, böylece "etnik temizliğin" politik sonuçları onaylanmaktadır. Diğer taraftan Bosna-Hersek uluslararası anlaşmalara uygun tek devlet olarak kabul edilmekte, fakat her bir kesime ülkenin dış politikasını zedelemeyen diğer ülkelerle ayrı ayrı ilişkilere girmeleri olanağı verilmektedir. Yani bir devlet yapısı içinde üç ayrı devlet!

15 Eylül 1996'da AGİK gözetiminde yapılan başkanlık ve parlamento seçimlerinde, üç gerici milliyetçi parti, emperyalistlerin öngördüğü biçimde seçimlere giderek "istikrarı" sağlamaya soyundular. Sırp Demokratik Partisi (SDS), Hırvat Demokratik Birliği (HDZ) ve müslüman boşnakların Demokratik Hareket Partisi savaş suçlularının toplandığı faşist burjuva partilerdir. Fakat bu partilerin hiçbirinin barış ve istikrarı getirmesi mümkün değildir. Tümü de bu savaşın aktörleridir. "Etnik temizliğin" baş suçlularıdır.

Genel seçimler yapılmasına rağmen yerel seçimlerin yapılması üç defa ertelendi. Zira başta Mostar ve Saraybosna olmak üzere bir çok kentte farklı halk grupları oturuyorlar. Şehirler mahallelere kadar "etnik" sınırlara ayrılmış durumda. Bugün dahi bir çok beldede seçim olanağı yoktur. Dayton Antlaşması'nda 109 beldenin 49'unun statüsü bellirsizdir. Bir yerel yönetim



dahi mevcut değildir.

Hırvatlar Mostar belediye yönetimi bir Hırvat'a verildiği koşullarda seçime katılacaklarını duyurmuştu. Diğer gruplar da aynı talebi ileri sürüyorlardı. Barışı sağlamak emperyalist ülkelerin militarist güçlerine kalmıştı. Askeri, politik, diplomatik ve ekonomik baskılar, şiddette varan tehditler uygulanmaya konuldu. Faşist Tuçman başta olmak üzere Miloseviç ve İzzetbegoviç ayrı ayrı ikna edilmeye çalışıldı. Bu planın önündeki en büyük engel, savaş suçlusu ilan edilen Karadžić'in halen etkin olan rolüydü. Bunun üzerine Bosna Sırp Cumhuriyeti'nin yeniden terbiye edilmesi emperyalist planı gündeme getirildi. Bu planın bir amacı yerel seçimleri istenilen biçimde gerçekleştirilmesiydi.

"Sırp Cumhuriyeti" ve sergilenen oyun

Richard Holbrooke ABD'nin

Avrupa politikasının üç ayağı olduğunu belirtiyordu. Bunları; NATO'nun genişletilmesi, Dayton Antlaşmasının uygulanması ve serbest pazar ekonomisini uygulayan Rusya ile ilişkilerin devam ettirilmesi biçiminde açıklıyordu. Büyük emperyalist güç bu sözlerle Dayton Antlaşmasının uygulanmasının ABD'nin çıkarlarının bir parçası olduğunun altını çizmiş oluyordu. Bu politikanın önünde engel teşkil eden Karadžić'in etkisizleştirilmesi için Bosna Sırp Cumhuriyeti'nin bölünmesi göze alınıyordu.

Bundan sonra senaryo pratiğe geçirildi. Burjuva basın azgın milliyetçi ve savaş suçlusu Radovan Karadžić ile seçimle yönetime gelen liberal Bilyana Plavzić arasında bir iktidar mücadelesini gündeme getirerek Plavzić'ten yana tutum aldı. Batılı emperyalistler ard arda yaptıkları açıklamalarla Plavzić'e desteklerini duyurdular. Plavzić'in yönetimindeki Bosna Sırp Cumhuriyeti'ne her türlü ekonomik desteği sunacaklarını belirterek planlarının gerçekleştirilmesi doğrultusunda harekete geçtiler.

Plan nasıl geliştirildi?

İngiltere'de İşçi Partisi'nin seçimleri kazanmasından sonra dışişleri bakanlığına getirilen Robin Cook, ABD'nin Balkanlardaki politikasına tam destek sunduklarını açıkladı. Holbrook, Plavzić ve arkadaşlarının izlenmesi gereken yeni Bosna-Sırp politikası konusunda danışmanlık rolünü, İngiltere ise askeri sorumluluğu üstlenerek Batılı emperyalistlerin desteğini alarak önce İngiltere'ye gitti.

Döndükten sonra Bosnalı Sırpplar tutuklandığı açıklandı. Tutuklanmasında karanlıkta kaldığı gibi, nasıl serbest kaldığı da anlaşılmadı. Plavzić'in politik profili ondan sonra yükselmeye başladı. Buna paralel olarak İngiliz askeri güçleri Banya Luka çevresinde gerçekleştirdikleri ani operasyonlarla bazı savaş suçlularının tutukladıklarını duyurdular. Ardından NATO askerlerinin sözde Karadžić taraftarlarına ait bazı

silah depolarını ortaya çıkardıkları açıklandı. Bundan sonra da demokratik başkan, yani Plavzić meşru ilan edildi ve desteklendiği belirtildi. İşgalci emperyalist güçlerin Plavzić'i demokrat ve liberal ilan etmeleri planlarının bir parçasıydı. Düzeni sağlama iddiasında olan Plavzić azınlık bir faşist milliyetçidir. "Etnik temizliğin", müslüman Boşnaklara karşı katliamların baş sorumlularındandır. Emperyalist saldırganlara uşaklığını koşulsuz teyid ettiği için adı savaş suçluları listesinden silindi. Pale'deki katliamların tek sorumlusu olan bu bayanı savunmak için NATO'nun "barış askerleri" sivilere silahla saldırmaktan çekinmediler. Emperyalizmin dayatmalarını kabullenmek istemeyen halka gözdağı vererek bölgeye "barış" getirme işine giriştiler. Yerel seçimler her koşulda yapılmalıydı!

Seçimler barışa değil yeni çatışmalara hazırlıktır

Seçimler emperyalist ülkelerin Plavzić'i askeri destekle Karadžić'e karşı güçlendirmelerinden sonra gündeme getirildi. ABD Plavzić'e karşı her eylemin cezalandırılacağını duyurdu. Seçimlerden üç gün önce NATO askeri gücünün sayısı 30 binden 40 bine çıkartıldı. NATO genel sekreteri de dahil birçok general bizzat Pale'ye gelerek güç gösterisinde bulundu. Pentagon, askerlerin el bombalarıyla silahlandırıldıklarını duyurdu. Seçimlerin yapılması için üçbin AGİK gözlemcisi gönderildi. Yanısıra seçim bölgelerinin askeri kuşatma altına alındığı belirtilerek, her türlü karşı

Sydney'de yayımlanan Green Left Weekly gazetesinin Filistin muhabiri Adam Hanih'in yazısından çevrilmiştir

Filistin: Peşkeş çekmenin bedeli

(...)

1992 Oslo Barış Antlaşması'nın imzalanmasından bu yana, Filistin işgal bölgelerinde, kişi başına düşen gayri safi milli gelir %40 oranında düştü. 1995 yılından 1996 yılının ortalarına kadar işsizlik oranı %60 arttı. Aynı zaman dilimi içinde ücretler %16 düşüş gösterdi. Gazze'de oturan ailelerin %42'si yiyecek temin etmek için mülklerini satmak zorunda kaldılar. Bir gözlemci bu durumu şu sözlerle yorumluyor: "Oslo'nun getirdiği tek şey zenginler ile yoksullar arasındaki uçurumun daha da büyümesidir." Barışın gerekçelerinden en önemlisi olarak İsrail, Filistin ve diğer Arap ülkelerine getireceği ekonomik yararlar gösterilmekteydi. 1967 İsrail işgalinden bu yana Batı Şeria ve Gazze ekonomisi birbirileriyle eklemlenmiş, içiçe geçmiştir. Filistin'e giren malların çoğu İsrail'den gelmektedir. Diğer taraftan Filistin ihracatının büyük kesimi İsrail'e yapılmaktadır.

1994'te Filistin ile İsrail arasında Paris'te imzalanan ekonomik ilişkiler antlaşması, İsrail'e Filistin ihracat ve ithalatı üzerinde denetim hakkı sağlıyordu. Gazze'de eski bir tarım kollektifi başkanı bunun gülünç bir durum yarattığını söylüyor. "Filistinli köylülerden ürünlerini İsrail'e ihraç etmeden önce ayçiçeği ile değiştirmeleri isteniyor. Ama ayçiçeğiyle karın doyurulmuyor."

İsrail mallarına uygulanan Arap boykotu tamamen kaldırıldı. Bunun ardından Arap ülkelerine İsrail'in yatırımları hızla arttı. İlginç olan bunun Filistinlilerin sırtında yapılmasıydı.

İsrail-Filistin antlaşmasının bir ögesi; İsrail, Filistin ve ABD sermayesi tarafından ortak inşa edilecek bir sanayi parkını (Tayvan ve Meksika'daki serbest pazar bölgeleri gibi) öngörüyordu. Son yıllarda İsrail sanayinde çalışan Filistinlilerin sayısı önemli oranda azaldı. 1992 yılında 116 binken 1995'te 29.500'e düştü. Bu durum özellikle Gazze'yi etkiledi.

Dünya Bankası tarafından büyük bir coşkuyla inşa edilen sanayi parkları işletilmedi. İsrail sermayesi başka yerlere yatırım yapmayı tercih etti. Vasıflı bir tekstil işçisinin aylık ücreti Ürdün'de örneğin 120-150 dolar iken, Gazze'de 450 dolar dolayındadır.

İsrail tekelleri tüketim maddeleri üretimini Gazze'den Mısır'a taşıdılar. Burada İsrail işletme sahipleri Mısır tüccarlarının kazandıkları her dolardan 8

dolar kazanmaktadırlar.

İsrail tekelleri işgal bölgelerindeki sanayiye de denetlemektedirler. Ortalama 1600 dolayındaki firma Batı Şeria ve Gazze'deki tekstil ve giyim sanayiye denetlemektedir. Burada Filistin sermayesi İsrail burjuvazisinin emrinde, kârlarını ona bağlı olarak sağlamaktadır. Yani Filistin sermayesi İsrail sermayesinin bir altyapısı olarak işlev görmektedir. Bu Filistin ekonomisinin belirgin bir özelliği olmamasına rağmen, Oslo sürecinden itibaren arttı. Filistin özerk yönetimi temel ihtiyaç ürünlerinin %27'sini tekelinde bulundurmaktadır. Bunların başında çelik, çimento, petrol ve et mamülleri gelmektedir.

En büyük petrol işletmesi Arafat'ın eski danışmanı olan Muhammed Raşid tarafından yönetilmektedir. Raşid üretilen petrolü İsrail Dor işletmesine vermeyi öngören bir anlaşmayı imzalamış bulunuyor. Dor diğer taraftan Raşid'e istasyonlara satmak üzere benzin vermektedir. Dor yöneticilerinden Şumuel Goren, İntifada döneminde İsrail'in işgal ettiği bölgelerin şef koordinatörüdür.

Raşid'in aynı zamanda çimento üzerinde tekelini bulmaktadır. Bu İsrail'in Nesher işletmesine bağlıdır. Nesher gelirlerinin %18'i Gazze ve Batı Şeria'dan kazanmaktadır.

Raşid'in büroları özerk bölgelerde sorumlu bakan olan Camil Tarifi'nin mütaahhit kardeşinin bürolarıyla yanyana. O aynı zamanda karlı bir iş olan yerleşim inşa yerlerinden de sorumlu. Uluslararası planlamadan sorumlu bakan Nabil Şad, Filistin özerk yönetimini de donatan bir Mısır bilgisayar firmasının sahibi. Bu işletme özerk bölge yönetimi için bir altyapı oluşturmak için yarım milyon dolar aldı. Gazze'de sivil güvenlikle sorumlu bakan Muhammed Dahlan yapı malzemesi üretimi üzerindeki tekelini denetliyor. Bu firmanın İsrail'in seramik üreten

firmalarıyla ortaklığı vardır. Ve bunlar her türlü kanunsuzluğun sorumluları konumunda.

İsrail'de işlenen taşların yüzde 80'ni Gazze'den gelmektedir.

Mayıs ayında yayımlanan bir araştırma raporuna göre, özerk yönetime verilen 326 milyon dolar başka amaçlar için harcandı. Bu süreçte El Bahar'ın etkinlikleri hiç denetlenmedi. El Bahar şüphelenen en büyük işletmelerin başında gelmektedir.

El Bahar, Arafat özerk yönetiminin mali sorumlusunun karısı Suha tarafından yönetilmektedir. Firma kayıtlı olmamasına rağmen özerk yönetim adına yazışmaktadır. El Bahar Gazze'de 74 dolara sattığı her ton çimento için 17 dolar Arafat'ın kontosuna yatırmaktadır. Bu rüşvet olayından dolayı halk Filistin yöneticilerinden nefret etmektedir.

Gerçek bir muhalefetin olmayışı, kitlelerde bir moralsizliğe, karamsarlığa yol açıyor. Filistin Kurtuluş Cephesi'nin bir aktivist olan ve şimdi Gazze'de bir gençlik merkezi açan Samir şöyle diyor: "İntifada dönemindeki aktivistlerinizin çoğu özerk yönetimin güvenlik aygıtına entegre edildiler. Bir kısmı cezaevine konulurken, diğerleri de politik yaşamdan çekildiler. Eğer yönetimi açıktan eleştirirsen, burada ne iş ne de ev bulabilirsin". "Birçok insan Oslo'nun 1967'de çizilen sınırlarını İsrail lehine dönüştürmek için bir araç olduğu inancında. İsrail burjuvazisiyle ilişkilerini normalleştirmeyi reddeden bir muhalefetin oluşmasını beklemek gerekiyor. Filistin'in çıkarları için bunun yakında oluşacağını umud ediyorum."

Adam Hanih



Somoza ailesi geri dönüyor

Emekçiler devrimin kazanımlarının tasfiyesine sessiz kalmayacaklar

1979 yılında Sandinist Devrim'in yıktığı Somoza ailesi, devrim sürecinde el konulan mülkiyetini geri almak için birçok yerel mahkemede dava açtı. Bu, ülkenin bütün işletmelerinin ve ekili alanlarının yeniden bu ailenin denetimine verilmesi demektir. Zira bu oligark aile Nikaragua'yı bir özel mülkiyet işletmesine dönüştürmüştü.

Devrimin kazanımlarının adım adım yok edilmesi Somoza ailesini bu pervasız adım için cesaretlendirdi. Zira Aleman hükümeti önce devrim sonrasında oluşturulan tarımsal kooperatifleri zorla dağıtarak yeniden özel mülkiyete dönüştürme çabasına girmişti. Ülkede yagınlaşan kitle eylemleri karşısında geri adım atmak zorunda kalan hükümet, "ulusal diyalog" adı altında Sandinistleri de bu plana ortak etme stratejisini gündeme getirdi. Bugün için ertelenen bu sorunu Aleman mutlaka çözmeye çalışacaktır. Zira Aleman büyük bir tarihi suç olarak gördüğü devrimin bütün sonuçlarını ortadan kaldırması konusunda kararlı gözüküyor. Buna karşın FSLN kendisinin başlatmış olduğu politik sürecin adeta bir kuklasına dönüşmüş durumda. Karşı-devrimin saldırılarına karşı ve toplumsal sorunların çözümü konusunda gerekirse yeniden silaha sarılırız açıklamasını yapan Ortega, aslında içine düştüğü çıkmazı dışa vuruyor.

Karşı devrim cesaretini nereden aldı?

Bir devrim, derinlemesine ve genişlemesine bir çizgide geliştiği, kararlı ve uzlaşmaz davrandığı ölçüde başarılı olabilir. İktidarda uzaklaştırılan sınıflara verilecek en küçük bir ödün dahi tehlikelidir. Sandinist önderlik ne kararlı ve uzlaşmaz bir çizgide diretecek bir sınıfsal formasyona, ne de böyle bir programatik perspektife sahipti. Son seçimlerde Ortega artık yeni bir burjuva sınıfının politik figüranı rolüne soyunduğunu ortaya koydu. Televizyonlarda alıştığımız gerilla üniforması yerine beyaz gömlek; Sandinist devriminin özelliklerini ifade eden politik kavramlar yerine "barış", "diyalog" ve "ulusal uzlaşma"; ABD emperyalizmini insanlığın düşmanı ilan eden parti marşı yerine Beethoven'ın klasiklerini öne çıkarmıştı.

Seçimlerde FSLN; Sandinistler, tarım burjuvazisi ve eski bazı kontralardan oluşan geniş bir koalisyona gitti. Seçim programı; dış yatırımcıların ülkeye çekilmesi, serbest ticaret alanlarının genişletilmesi, tarımda yatırımların artırılması ve sosyal haklara dokunulmaması



çerçevesindeydi. Nitekim 1990 seçim yenilgisinden 1996 yılına kadar Sandinistler, Chamorro hükümetinin ekonomik ve politik saldırılarına karşı sadece açıklamalar yaparak tepki gösterdiler.

İç tartışmalar Sandinist Yenileme Hareketi (MRS) adında bir grubun ayrılmasına yolaçtı. Bu durum Sandinistlerin halk içindeki saygınlığını ve etkinliğini önemli ölçüde sarstı. Önemli bir başka etken de, özellikle iktidarın Chamorro'ya teslim edilmesinde rol oynayan Sandinist kadrolarının üst kesiminin yeni burjuva mülk sahipleri olarak palazlanmalarıydı. Halkın nezdinde Sandinist önderlerin diğer rüşvetçi burjuva politikacılarından farkı kalmamıştı. Bugün Sandinist kadroların önemli kesimi işletme ve mülk sahipleridir. Buna rağmen Aleman'a karşı tek politik gücü oluşturan FSLN, rolünü özellikle kitlelerin tepkisini harekete geçirerek oynamaya çalışıyor. Zira varlığı buna bağlı.

Aleman'nın stratejisi

Aleman, bugüne kadar izlediği politikada, özellikle "ulusal diyalog" taktiğinde epeyce başarılı oldu. Temmuz 1997' de Büyük Liberal Parti adını alan akım, geniş bir karşı-devrimci blok tarafından desteklenmektedir. Aleman esas desteğini ise Miami'de odaklanmış eski Nikaragua ve Küba oligarklarından almaktadır. Küba devrimini yıkmayı yaşam amacı haline getiren multimilyoner Jorge Mas Canosa en önemli destekçilerinden biridir. Canosa hedefini Aleman üzerinden 50 yıllık bir iktidar ve Sandinistleri politik yaşamdan tamamen uzaklaştırma politikası biçiminde açıklamaktadır. Bu politika

IMF'nin baskılarıyla birleştirilmektedir. Nikaragua 6,5 milyar dolar borçla mali bakımdan bağımlı ülkelerin başında yer almaktadır.

Aleman 9 Ocak seçimlerinden sonra neo-liberal saldırıyı uygulamak, yani devrimin kazanımlarını tümüyle tasfiye etmek için kolları sıvadı. İlk etapta devlet yönetimindeki kilit noktalara kendi adamlarını yerleştirdi. Ardından sıra ekonomik alana geldi. Önce devrim sürecinde kamulaştırılan mülkiyetler özelleştirildi. Bunu kamu sektöründe kısıtlamalar, enerji ve taşıma alanında fiyat artışları izledi. Anayasa tarafından garanti altına alınmış bulunan devlet bütçesinin %6'sının yüksek okullara ayrılması maddesi hiçe sayıldı.

Bu sınırsız saldırılar emekçi kitleleri harekete geçirdi. Bu yılın Nisan ayındaki kitle eylemleri bütün Nikaragua'yı felç etti. Kitlelerin kararlılığı karşısında Aleman geri adım atmak zorunda kaldı ve FSLN'yi diyaloga çağırdı. Bu sayede eylemlerin önünü kesebileceğini düşünüyordu. Bu "diyalog", 30 gün içinde küçük kooperatif üreticilerinin ettikleri alanlara dokunulup dokunulmayacağını kararlaştıracaktı. Aleman toprakları eski "sahiplerine" geri vermek istiyordu. Bu süreçte sorunun çözülmesi bir yana, hükümet yeni saldırının bir parçası olan bir vergi yasası çıkardı. Bu yasa ile özellikle Somoza diktatörlüğüne karşı Sandinistlere destek sunan oligarşi dışı bir burjuva kesimi hedef haline getiriliyordu. Böylece Miami sermayesi öç alıyordu. Bu süreçte Nikaragua yabancı sermaye için bir serbest ticaret alanına dönüştürüldü.

Temmuz ayının başında, devlet güçleriyle öğrenciler arasında, yüksek okullarda, devlet bütçesinin iptal edilmesi nedeniyle çok sert çatışmalar

yaşandı. Çatışmalarda iki öğrenci yaşamını yitirdi, birçok öğrenci de yaralandı. Kitle direnişinin gelişmesine paralel olarak yeniden aktifleşen FSLN, sorunların çözülmesi için bir deklarasyon yayımladı. Arkasından Aleman yeni bir "ulusal diyalog" çağrısı yaptı. Amacı bir kez daha kitleleri oyalamaktı. FSLN bu defa resmi olarak "ulusal diyalog"a katılmayacağını açıkladı. Fakat kısa bir süre sonra Aleman ile Daniel Ortega'nın Şubat ayından bu yana özelleştirme konusunda gizli görüşmeler yaptığı ortaya çıktı. Ağustos ayında nakliyat işçileri greve başladılar. Aleman ülkenin içinde bulunduğu ekonomik durumdan dolayı taviz vermeyeceklerini duyurdu. Tam da bu süreçte Somoza ailesi geri döneceğini açıkladı.

Gelinen yerde belli bir kilitlenme söz konusu. Bir taraftan Aleman ve büyük sermaye güçleri, diğer taraftan muhalefetin tek örgütlü gücü FSLN. Fakat devrimin kazanımları politik alanda olduğu gibi ekonomik alanda da geriletilmiş bulunuyor.

Somozacı güçler kendilerini silahlı saldırılar yapacak kadar güçlü görüyorlar. FSLN ise, yaptığı radikal açıklamalara rağmen, kitlelere güven vermekten uzak. Bu güvensizliğin nedeni yeterince açık. Bugün "gerekirse silaha yeniden sarılırız" diyen Sandinistler, silaha elde ettikleri iktidarı burjuvaziye bizzat kendileri teslim ettiler. Yarın seçim yoluyla işbaşına gelseler bile, onlar da liberal ekonomik politikayı uygulamak zorunda kalacaklar.

Ülke ekonomisinin manzarası Meksika'nın 1994'teki durumunu andırıyor. İşsizlik %60 oranında. Okuma-yazma bilmeyenlerin oranı %40'a ulaşmış bulunuyor. Ekonomik saldırıların yanı sıra politik saldırılar da yoğunlaşıyor. Bir çok bölgede kızıl derili azınlıkların özerklik haklarına saldırılıyor, yerlerinden göç ettirilmeye çalışılıyor.

İşçiler, küçük üreticiler, öğrenciler ve diğer emekçi kitleler devrimin kazanımlarının bir bir gaspedilmesine sessiz kalmak niyetinde değiller. Politik kitle eylemleri tek alternatif olarak görülüyor. Büyük fedakarlıklarla devrimi omuzlamış emekçiler, devrim süreci ve sonrasındaki deneyimlerinin ışığında hareket edeceklerdir. Nefret edilen Somoza ailesinin geri döneceğini duyurması mücadeleye daha da ivme kazandıracaktır. FSLN'nin içinden ya da dışından, mutlaka yeni politik örgütlenmeler ortaya çıkacaktır.

Preses Diana ve Rahibe Teresa'nın ardından ... İnsanlığın Sahte İlahlara İhtiyacı Yok!

Tam 2,5 milyar insan izledi prenses Diana'nın cenaze törenini. Yaşamı gibi ölümü de tam bir medya olayı haline getirildi. Ölümüne yol açmakla suçlanan paparaziler sayesinde "topluma mal olan", adeta onlar tarafından yaratılan Diana, yine medya sayesinde ölümüyle birlikte ilahlaştırıldı.

Zenginlik içinde yüzen, satolarda, saraylarda hovardaca yaşayan İngiliz monarşisinin bu prensesi için oluk oluk gözyaşı akıtılırken, bir anda herşey unutuldu. Ne emperyalist barbarlığın ürettiği savaşlar, ne açlık, ne sel, deprem gibi felaketlerde ölenler, ne de sömürü ve yokluk prensesin ölümü ile yarışmadı. Kapitalizm tarafından yoksulluğa terk edilmiş, evsiz, işsiz, büyük şehirlerin kenarlarında yaşayan kitleler hep birlikte Diana'nın hayata gözlerini yummasıyla sarsıldı. Karnı aç yatan, saray efendileri tarafından sömürülen, horlanan insanların bu durumu kapitalizmde yabancılaşmanın vardığı boyutu tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyordu.

"Paparazi kapitalizmi" Diana'nın ölümünü dahi kitleler üzerinde bir ideolojik şiddete dönüştürdü. Gazeteler, prensesi ameliyat eden doktorun Diana'nın kalbinde buruşuklukların olduğunu tespit ettiğini, bunun da sevgiye doymamasından kaynaklandığını yazdılar. Günlerce süren dramatik programlardan sonra, 6 Eylül günü bütün dünya medyası Diana'nın cenazesine kilitlendi. Elinde kırmızı bir gülle ağlayan küçük bir kız, bayılan görevliler, 100 milyon doları bulan demet demet çiçekler ve Pakistan'da intihar haberleri... İşte insanlığın düşürüldüğü durum...

Diana ve benzeri medya ilahlarının emperyalist barbarlık dünyasında üstlendikleri önemli roller vardır. Onlar açlığın, sefaletin, işsizliğin, savaşların, doğa tahribatının sorumlusu olan kapitalistlerin güler yüzlü maskeleridir. Diana'nın, özelleştirme furyasıyla İngiliz emekçilerini sokağa atan, çocukların, gençlerin geleceklerini karartan İngiliz hükümet politikasına tek söz söylediğini duydunuz mu? İngiliz sömürgelerine gidip siyah çocukları kucaklar, ama sömürgecilik karşıtı tek kelime duyamazsınız. Bosna'da mayınların yasaklanmasını savunur, fakat silah tükellerin karşı tek söz söyleyemez.

Dünyadaki zenginliklerin bir azınlığın elinde toplandığı, zenginlikle yoksulluk arasında uçurumun büyüdüğü bu dönemlerde kapitalizm Diana vb. sosyete starları üzerine inşa ettiği masalları emekçilerin bilincini karartmak için ideolojik bir saldırı olarak kullanır. Kitleler gerçek yaşamdan uzaklaştırılarak bir hayal dünyasına götürülür. Kader-kısmet oyunları ile kendi toplumsal durumuna karşı

direnmenin anlamsızlığı dayatılır. "Hepimizi melekler kurtaracak" denir. Ve biri erken gitti diye gözyaşı dökmeleri için herşey yapılır...

Preses Diana ile aynı günlerde ölen Rahibe Teresa da kapitalist dünyanın psikliklerini örten bir örtü olarak kullandığı figürlerden biriydi. Diana, mutsuz prenses masalları ile kitlelerin yaşadığı acılara merhem olurken, Rahibe Teresa da din afyonunu yayarak yoksulların, açların "iyilik meleği" haline getirildi. Ne var ki, ebedi gençliğe ve güzelliğe tapan kapitalizmde Rahibe Teresa'nın ölümü büyük ölçüde Diana'nın gölgesinde kaldı. Diana'nın ölümünden sonra zamanında Rahibe Teresa ile çektiği fotoğraflar dünya basınında, prensesin "iyilikseverliği"ne kanıt olarak boy boy yayınlanırken, Teresa'nın ölüm haberleri bir-iki paragrafı aşmaması bundandır. Ancak Diana'nın cenazesinden günler sonra Rahibe Teresa yeniden hatırlandı. Bu kez dünya medyası bir "azize"nin arkasından gözyaşlarını tutamadı. Tüm dünyaya Rahibe Teresa, yoksulların, hastaların ve açların yanında yer alan bir iyilik meleği olarak pompalandı.

Oysa Rahibe Teresa'yı en iyi tanımlayan kavramlar herhalde kadercilik, ikiyüzlülük, yalan ve yolsuzluk olurdu. Eğer bir insan sahte melek rolüne bürünüyor, insanların herşeyi "kader" olarak kabullenmesinin propagandasını yaşam prensibi haline getiriyorsa, başka türlü nitelendirilemez. Teresa hep bir taraftı! Barbar kapitalistlerin, sömürücülerin, kan emicilerinin tarafında yeraldı. Hindistan'ın yoksul bölgelerinde, Kalküta'da çocuklara desteği dini yardımla sınırlıydı. "İsa'nın gelini" çocuklara sağlık yardımı yapacağına dini şifalar diliyordu. O da burjuva medyanın yarattığı ve ideolojik bir silah olarak kullandığı kuklalardan biriydi. Medyanın gözetimi altında elini çamura sokarak insanlar için tanrıdan yardım diliyordu. Sahip olduğu tarikatın yoksul bölgelerde inşa ettiği "ölüm evleri" açlık ve yoksulluktan kırılan çocukları sağlığa kavuşturmak için değil, onlara insanca ölümünü sağlamak içindi. Bu, hastaların tıbbi müdahale yerine bir aspirin ve bir dua ile yetinmelerini sağlıyordu. Rahibenin kendisi ise yıllardan bu yana modern tıbbın tüm olanaklarını kullanıyordu. Ne kimse, tüm din efendileri gibi bu "azize"nin de yararlandığı çifte standartı, ne de yardım kuruluşlarına akan paraların nereye gittiğini soruyordu.

Oysa, 1979'da Rahibe Teresa Nobel Barış ödülünü aldıktan sonra dolarlar akmaya başlamıştı. Rahibe bu paraların büyük bir kısmını çocuk yuvaları yapmak yerine, kiliselerin güzelleştirilmesi için kullanmıştı. Bu sahibi burjuvalar medya kuklası

Rahibe Teresa tarafından yardımseverler olarak propaganda edilirken, kitleler nezdinde tüm sefaletin sorumlusu asalaklar vicdanlarını rahatlatırken, paraların önemli bir bölümünün nereye aktarıldığı hiç bir zaman aydınlanamadı.

Uluslararası çapta sürdürülen her kürtaj karşıtı kampanyaya Rahibe Teresa destek sundu. Büyük bir dini fanatizmle Kalküta'nın yoksullarına her türlü aile planlamasının, korunmanın sözde zararlarını bu sahte "melek" anlattı. Nobel Barış ödülünü aldığı zaman yaptığı konuşmada, dünya barışını tehdit eden en büyük tehlikenin çocuk aldirtmak olduğunu savundu. Ona göre; çamurda doğurup "ölüm evine" teslim etmek tanrının buyruğu idi.

Yine, Teresa eşlerin boşanmasını kolaylaştıracak referandum sonuçlarını kilise lehine çevirmek için İrlanda'yı dolaşmıştır. Ama Diana boşandığı zaman, "aile zaten dağılmıştır" açıklamasını yaparak zengin arkadaşına sahip çıkmakta gecikmemiştir. Her konuda olduğu gibi burada da burjuvazinin o ikiyüzlü çifte standartı geçerliydi. Burjuvazinin ilahi sesi Teresa, Hindistan'ın Bopal kentindeki kimya tekelinin yol açtığı bir felakette yaşamlarını yitiren binlerce insana hukuki yollara baş vurmamalarını, onun yerine "suçlu kapitalistleri affederek", hesaplarını tanrıya bırakmalarını vaaz ediyordu. Haiti'nin kanlı diktatörü Duvalier'i yoksulların dostu ilan edecek kadar ikiyüzlü davranıyordu.

Zenginliğin saltanatını süren iki insandı Diana ile Teresa. Propaganda edildiğinin aksine hep güçlülerin, egemenlerin, zalimlerin yanında yer aldılar. Burjuvazinin ezilen işçi ve emekçileri kandırmak üzere kullandığı, yalan ve sansasyonla şişirdiği "ilahlar" oldular.

Bunlar için üzülme bir yana, emekçileri aldatan, gönüllü ya da değil kapitalizme hizmet eden, suçlarını örtbas etmelerine katkıda bulunan insanlar için ağlamanın saçmalığına yanmak gerekir. İnsanlığın sahte ilahlara ihtiyacı yok. Sahte ilahların gerçek gücü, geniş ezilen kitlelere kendi güçlerini unutturmalarında yatıyor.

Bu iki ölüm ve ardından yaşananlar bir daha gösteriyor ki, kapitalist uygarlık insanlığı tam bir çürümeye sürüklüyor. Hitler faşizmi ve emperyalist savaş dahi bu düzeyde başarılı olamamıştı. Büyük Ekim Devrimi insanlığı başı dik yürümesini öğretmişti ve kapitalist barbarlık o duvara çarpıyordu. Bugün görev yine devrimcilerin omuzunda. Yeni sosyalist bir uygarlık yaratılmadan bu çürümenin önü tutulamaz. Milyonlarca emekçi kitlenin tanrılara, rahibelere, prenseslere ihtiyacı yoktur. İhtiyaç Ekim Devrimidir.

Halka ceset torbası aldirtacağınıza kendinize kefen biçin!

Geçtiğimiz günlerde, içerisinde Sağlık Bakanlığı, Tarım, Milli Savunma, Orman, Çalışma, Sanayi Bakanlıkları'nın ve DPT, Başbakanlık, Üniversiteler Arası Kurul'un 35 daimi temsilcisinin bulunduğu, Genel Sekreter'liğini ise Rüstem Aksoy'un yaptığı TSE "mutlaka uygulanmalı" ibareli bir genelgeyi Sağlık Bakanlığı'na gönderdi. Genelge özetle araçlarda ve işyerlerindeki ilk yardım çantalarında, altı kişiden fazla insanın oturduğu yerleşim yerlerinde ceset torbası bulundurulmasını zorunlu kılıyor.

Ne var ki, kamuoyunun yoğun tepkileri bir yanda, genelgenin yaydığı pis kokular diğer yanda, ceset torbası uygulaması hayata geçirilemedi. Sağlık Bakanı İbrahim Özsöy altında kendi bakanlığının da imzası bulunan genelgeyi gazetelerden duyduğunu açıklayarak, genelgeyi geri çektiğini ilan etti.

Yayınlanması ile alelacele geri çekilmesi aynı zaman dilimine sığan ceset torbası genelgesinin arkasında bir kez daha sermaye devletinin pisliği durmaktadır.

Bu genelge ile ceset torbası üretimi ve satışı, nasıl yapıldığı bilinmeyen(!) bir ihale ile Orient isimli bir firmaya verildi. Firmanın bu satışlardan elde edeceği gelir 50 milyon dolar. (yani yaklaşık 9 trilyon lira) olacaktı. Kuşkusuz bu büyük ranttan herşeyden önce genelgeyi yayınlayan devlet yöneticileri ve Orient firmasıyla bağları olan bürokratlar pay kapacaktı. Büyük vurgun, pis kokusu suyuüne çıkması nedeniyle şimdilik gerçekleştirilemedi.

Ne var ki ceset torbasının yaydığı iğrenç kokular bununla da sınırlı değil. Altyapı ve eğitim yetersizliği nedeniyle gerçekleşen trafik kazaları sermaye devleti tarafından oldum olası masallardaki öcülerini andıran "trafik canavarı"na fatura edilmektedir. Oysa güvenli ve ucuz toplu taşıma araçlarını devreye sokmaktan geri duran, modern yol yapımlarına kaynak ayırmak ve kullanımını denetlemek yerine yolsuzluklar peşinde olan, trafik eğitimi vermek, yaya geçitleri yapmak yerine suçu "canavarlaşan" sürücüye, "cahil" yayaya yıkan sermaye devletinin kendisidir. Trafik kazalarını engellemek/sınırlandırmak kuşkusuz ki mümkündür. Ne var ki sermaye tatlı karlarından kısıntı anlamına gelen kamu hizmeti yerine, ortalığa saçılan kol, bacak ve cesetleri mümkün olduğunca hızlı kaldırmak peşindedir. Böylece hem halkın tepkisini üzerine çeken görüntülerden kurtulacak, hem de karına kar katan yeni bir yolsuzluğun altına imza atmış olacaktı.

Aynı şekilde toplu çalışılan ve yaşanan yerlerde de işçi ve insan hayatı hiçe sayılmaktadır. Can güvenliği için gerekli tedbirler alınmamakta, binalar depremi beklemeden yıkılabilmektedir. Sermaye devleti trafikte, işyerinde, yerleşim yerlerinde insan sağlığını koruyan, sözde kaza gerçekte cinayetlerin önüne geçen tedbirler alacağına, suçu cesetlere yıkıyor. Orient sermayedarı gibi devlet de; "cesetler çevre sağlığını bozuyor" söylemiyle gerçek yüzünü ortaya koyuyor. Zorunlu ceset torbası fikri adeta kapitalist barbarlık sisteminin çürümüşlüğünü, kokuşmuşluğunu resmeden bir karikatür oluyor.

Sermaye şunu iyi bilmelidir ki, kendi kar hırsından dolayı bu ülkede gün be gün onlarca işçi ve emekçinin öldüğü, iş ve trafik cinayetlerine kurban gittiğini ceset torbaları saklayamaz. Bugün kapitalist sisteminin dışlıları arasında ögütülen işçi ve emekçiler elbet bu kanlı sömürüye bir gün dur diyecek. Bu köhnemiş düzenin mezar kazıcısı ise komünist işçi partisinin önderliğinde iktidar mücadelesine atılan işçi sınıfı olacak.

Kısacası sermaye devleti işçi ve emekçilere ceset torbası aldirtacağına bir an önce kendisine kefen bulmalıdır!

Ezgili Yürek RUHİ SU

Ruhi Su 1912'de Van'da doğdu. Anasını, babasını hiç tanımadı. Çok küçük yaşlarda Adana'ya geldi, yoksul bir ailenin yanına verildi. O sıralar Adana, İngiliz ve Fransız işgali altındaydı. Yanında kaldığı aile ile bir süre Toros'lara sığındı. Adana'ya döndüğünde öksüzler yurduna verildi. Müzik yaşamına orada, marşlar ve şarkılar söyleyerek başladı. Müzik öğretmeninin okula bir keman aldırması Ruhi Su'nun kemanla tanışmasını sağladı.

Bir süre Halıcıoğlu Askeri Lisesi'nde ve Adana lisesinde okuduktan sonra orta öğrenimini Ankara Müzik Öğretmen okulunda, yüksek öğrenimini Ankara Devlet Konservatuarı Opera Yüksek Bölümü'nde tamamladı. 1942'de devlet operasına giren sanatçı, on yıl sonra bu görevden uzaklaştırıldı.

Opera çalışmaları sırasında Türk Halk Müziği'ne de büyük ilgi duyan Ruhi Su, 1943-45 yılları arasında radyoda 15 günde bir programa çıkardı. 1952'de TKP'ye üye olduğu gerekçesiyle tutuklanarak 5 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Daha sonra Konya'nın Çumra kasabasında 20 ay gözetim altında kaldı. Uzun bir dönem işsiz kalan Su, filmlerde ve Taksim Belediye Gazinosu'nda türkü söyledi. Klüplerde ve çeşitli gecelerde türkü söylemeyi sürdürdü.

Ne var ki hiç bir baskı, "toplum bir savaşımın içindeyse sanat da, sanatçı da bu savaşıma bir katkıda bulunmalıdır" diyen Ruhi Su'nun ezilen emekçi halkına devrimci duygularla bağlı kalmasını, mücadele edenlerin müziğini yapmasını engelleyemedi. Halk türkülerine yönelen Su, Anadolu'yu yöre yöre dolaşp binlerce türkü derledi. Birçok halk şairinin şiirlerini besteledi. Dostlar korusu ile yaptığı çalışmalarda öğrencilerine türkülerini "uyduruk süslerden arındırarak" söyletmeyi amaçladı. Onları çok sesliliğe alıştırmaya çalıştı.

Davetli olarak gittiği F. Almanyaya, Hollanda, İsveç ve Bulgaristan'da şenliklere katıldı ve konserler verdi. ABD'den Yunanistan'a, Fransa'dan Arjantin'e birçok ülkede radyo, TV bantlarla sesini geniş yığınlara duyurdu. 16 tane 45'lik plak, 11 tane uzun çalar yaptı.

1933'de Varlık ve Değirmen dergilerinde şiirleri de yayınlandı.

Uzun yıllar siyasal nedenlerle pasaport verilmeyen Su, bu yüzden tedavi için de yurtdışına çıkamadı. Almanyaya ve İngiltere başta olmak üzere, birçok ülke ve sanat kuruluşu tedavisini üstlenmek üzere başvuruda bulundu ancak sonuç alamadı. Ailesi ve dostlarının uzun çabası sonucu İçişleri Bakanlığı ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'nın özel izniyle yurtdışına bir defaya mahsus çıkabileceği pasaport verildi. Prostat kanseri çok ilerlemiş olan Su'nun yurtdışında tedavi görmesi

doktorları tarafından gereksiz bulundu. Kanser tüm vücuduna yayılmıştı.

Besteci-ozan, opera sanatçısı Ruhi Su 73 yaşında öldü. Ülkenin ve şehrin hemen her yanında otobüslerle cenazesine, Şişli Cami'sine gelen dostları, arkadaşları, öğrencileri, binlerce seveni cenaze namazından sonra mezarlığa doğru çelenklerle sessizce yürüyüşe geçti. Polis yürüyüşü engellemek istedi, kitlenin "Ruhi'ler ölmez!" sloganı ve direnişiyile karşılaştı. Üç kez kitleye polisi saldırtan, dönemin emniyet müdür yardımcısı Mehmet Ağar ve İsmail Taşkafa halkın direnmesi üzerine mezarlığa yürütmesine izin verdi. Bir buçuk saatlik yürüyüşten sonra 150 kişi gözaltına alındı, basın tartaklandı, filmlerine el kondu.

Aşağıda Ruhi Su'nun çeşitli dergi ve gazetelerdeki roportaj, söyleşi ve demeçlerinden bir derlemeyi sunuyoruz. Bu büyük sanatçının devrimci sanat anlayışını kendi dilinden aktarıyoruz:

Türkiye'nin inkişafa değil, inkişaf etmiş sanatçıya ihtiyacı var

...“Halk türküleri, halkın hayatı içinde gelişe gelişe bugünkü erişilmez sadeliğini bulmuş bir ifade vasıtasıdır. Kendi ölçüleri içinde halkı en iyi ifade eden ve milyonlarca insanı asırlardan beri duygulandıran bu melodilerin ve ritimlerin herhalde bir sanat değeri olsa gerek.

Halk türkülerinin inkişafa (değişime) değil, inkişaf etmiş sanatçılara ihtiyacı vardır. Bizim asıl beklediğimiz şey, bütün sanat türkülerinin halkı anlatmakta veya halka birşey anlatmakta, halk türkülerini kadar hayata girmiş olmalarıdır.

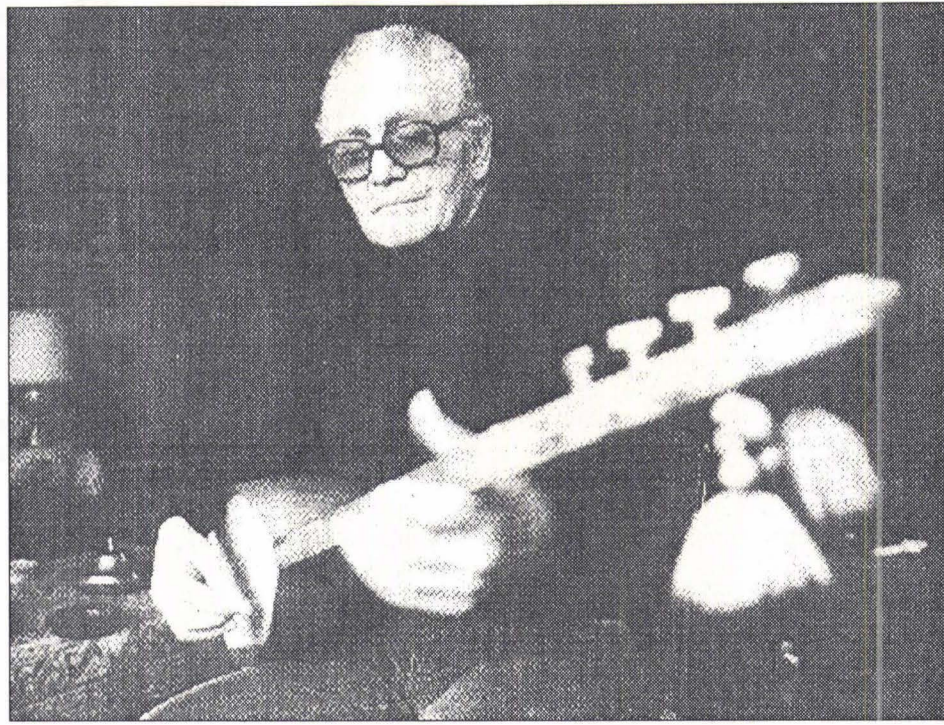
Sanatı, günlük hayatın gerisinden, çıktısından kurtulmuş yüksek bir insan faaliyeti olarak düşünmeye alışanlar, haklı olarak insanı hakikatle yüzyüze getiren sanatı yadırgıyor.

Halk, tabiatla ve toplum düzeninde hayatına tesir eden ne olursa; su baskını, zelzele, kıtlık, ölüm, askerlik, seferberlik, memleket işgali, kahramanlık, yiğitlik, aşk, coşkunluk, gurbet, yoksulluk, din, iskan, sürgün, atına, öküzüne varıncaya kadar her şeyin, yazı ile söyleyip yazmak imkanından yoksun toplumlarda, türküler ve oyunlar, hem kitabın, gazetenin gördüğü işi görür, hem tiyatroun, konserin yerini alır.

Halk türkülerini, söyleyeceğini söylemiş, donmuş bir sanat değil, yaşayan bir varlık gibi her an değişen yeniden doğan bir sanattır.

“Bir senfoniye özü ile bir halk türküsünde, bir oyun havasında bulmak mümkündür” demek bir doğruyu ifade eder.

Bu sebeple, bizi çok sesli müziğe götürecek en sağlam yöntem, çok sesli polifonik (çok seslilik) bir karakterde



olan halk müziğimizin yoludur.

Müziğimizin bu yolda adım atabilmesi ise yalnız kompozitörlerin değil, bütün icracılar topluluğunun işidir...

... Türküleri söyleyen insanların başka imkanlara da sahip olması gerekir. Mesela fonetikle, diksiyonla, türkülerin birtakım halk edebiyatıyla bağlantısını bulabilecek kadar folklorla ilgili birtakım bilgiler edinmesi lazımdır...

Bunları bilen bir insan görür ki, türkülerin bir kısmı şarkı anlamına gelen lied, bir kısmı arya, bir kısmı da resitatif karakterdedir. Bunlara sahip olmakla bizim şarkı sesimiz, birtakım cilveli oyunlardan, ağlamaklı miyavlamaklı olmaktan kurtulabilir.

Toplum bir savaşımın içindeyse sanat da, sanatçı da o savaşıma bir katkıda bulunmalıdır

Hangi türü olursa olsun sanat bir eylemdir. Sanatçının düşüncesi de, sevgisi de sanatında belli olur. Devrim sözcüğünden, uygarlığa, özgürlüğe ve insanca yaşama yönelik çabaları anlıyorum. İster hazırlayıcısı, ister yansıtıcısı olsun, sanatın da (sanatçının da) hem bu çabaların içinde, hem de bu çabaların sonucu olarak var olması gerekir.

Müzik insanın olduğu yerde olan bir şeydir. Bir araçtır müzik. Dolmuşlar, otobüsler gibi bir araçtır. Neyi yükler, neyi bindirirsen onu alır götürürsün. Bu yüzden devrimci müzik, ekmekten aşka kadar halkın yaşamak isteyip de yaşayamadığının, özlemini çektiği şeylerin neşesini, yürekliliğini verecek, yaşama sevincini artıracak bir müzik olmalı. Bu, sözleriyle de böyle olmalı, çalgıları ile de. (Ülkemiz için sözsüz müziğin devrimci niteliğini çok sesli olup olmaması belirler. Çok sesli müzik devrimcidir.)

Müzik yerine göre eğlendirmek, toplumun estetik değerlerini, zevkini geliştirmek işlevini

de üstlenebilir.

Toplum bir savaşımın içerisindeyse, müzik o savaşıma da katkıda bulunmalıdır. İşlevi koşullara bağlı olarak, böylece gelişir. Karşılıklı etki-tepki konularına da bağlıdır bu. Koşullar değiştikçe toplumu, sanatı da değişir. Bu ilişki karşılıklı olarak birbirini daima değiştirerek, geliştirerek sürer.

Arabesk; aşkın ve kaderciliğin sulandırılmışıdır.

...“Arabesk bir bunalım müziğidir. Bizdeki bu “arabesk müzik” deyimi uydurma bir deyimdir. Belli ölçüler içerisinde yapılan, belli bir müzik biçiminden çok, bir derbederliği, içeriğindeki melodramı sergileyen argo bir deyimdir bu. Böylesine yüzeysel bir benzetmeyle yalnızca Arap müziğine değil, Hint müziğine de, Türk sanat müziğine de, Türk halk müziğine de benzer. Aslında bu müzik ne yenidir ne de ileri bir anlatım gücüne sahiptir. Bütün yaygınlığına ve canlılığına karşın, anlatabildiği hep daha sulandırılmış olarak aynı konu, hep aynı dünya görüşüdür. Aşk ve kader. Yeni bir müzik değil, çünkü “Fosforlu Cevriye”lerden, eski Sulukule ve meyhaneye havalardan, eskinin kenar mahallelerinden geliyor.”

...“Toplumumuz neredeyse sanatımız da oradadır. Toplumumuz hangi koşullardaysa, nasıl bir kültür yapısı içerisindeyse, sanatı da aynı yapıdadır. Toplumun içinde bulunduğu kültürel koşullardan soyutlanarak sanatını ele alması olanaksızdır.

Arabesk müzik bir yozlaşmadır, ama bir gerçeği de yansıtır. Bu müzik, toplumun dışında oluşmamıştır. Ticari kurumların, iletişim araçlarının etkinliği ile yayılmış bir müzik, ama bir ihtiyaca cevap verdiği de gerçek. Toplumdaki gelişmenin ortaya getirdiği bir olgu bir sonuçtur. Bu müziği beğenmiyorsak toplumumuzun içinde bulunduğu kültürel yapıyı da beğenmiyoruz demektir.”

.(13. Sayfanın Devamı)

güçlerine verilmişti, o da “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” çerçevesinde. Bir de Kırşehir İl örgütü imzalı “Özgürlük, demokrasi, sosyalizm için EMEP’e” pankartında sosyalizm kelimesi geçiyordu. “Sermaye mezara, emek iktidara!” şiarı da sermaye iktidarını hedef alarak sosyalist devrim çağrışimleri yaptığı için programatik görevlerle uyumlu olmadığı gerekçesiyle bir süre önce eleştirilmiş ve atılmayacak sloganlar listesine dahil edilmişti (bkz. *Emek* gazetesinde bir süre önce bu sloganla ilgili yazı ve tartışmalar). Daha önceleri EMEP’in kitlesi tarafından çok yaygın olarak atılan bu “Sermaye mezara, emek iktidara!” şiarına da kongrede geçit verilmedi. Bu şiarın yerine, yıkılacak ve kurulacak iktidarın sınıf niteliği sorununun belirsiz bırakan, daha doğrusu, çözümün yine kapitalizmde ve burjuva sınıf iktidarında görüldüğü gerçeğini gizleyen “İşçiler partiye, parti iktidara!” şiarı öne çıkartıldı.

“Arınma” konusu ve EKİM’in “saflardaki uzantıları”

Levent Tüzel’in konuşmasında yer alan “sınıfa yabancı ideolojinin parti içine sızmış unsurlarını tasfiye edeceğiz, parti içinde tasfiyecileri yaşatmayacağız, arınacağız” vb. şeklinde konuşurken “tasfiye ettik değil, tasfiye edeceğiz, ve arındık değil arınacağız” söylemini kullanması, EMEP’in kendi içindeki devrimci unsurlardan ve geçmişin devrimci izlerinden henüz bütünüyle “arınmadığı” ve iç rahatsızlıkların devam edeceği gerçeğine işaret ediyordu.

EMEP’den kısa bir süre önce yaşanan 220 kişilik kopuş için parti merkezinin delegeler üzerinden yansıyan söylemi ise, bir delegenin anlatımına göre şöyleydi: “Bunlar parti içinde çoktandır EKİM adına hizip çalışması yürütüyorlarmış. Ayrıca birçok yolsuzluk yapmışlar, zimmetlerine partinin parasını geçirmişler ve bunu EKİM’e aktarıyorlarmış. Durumları açığa çıkınca, tasfiye edileceklerini anlayıp istifa etmişler. Hala da parti yanlış yolda diyerek parti düşmanlığı yapmaya devam ediyorlarmış. Şimdi de EKİM grubuna katılmışlar.” Muhtemelen bu delegenin söyledikleri, EMEP’ten ayrılan devrimcilere ilişkin olarak saflara yapılan açıklamanın bir versiyonuydu. EMEP yönetimi, hareketi liberal bir çukura sürüklemelerine karşı geliştirilen devrimci tutum ve eleştirileri ideolojik-siyasal bakımdan yanıtlayabilecek durumda olmadığı için, bu çukuru küfür ve iftira çamuruyla doldurarak gözlerden saklamaya çalışma yolunu tutmuştu bir kez daha.

Sonuç olarak EMEP’in 1. Genel “Kongresi” düzen içi konunun derinleştirilmesi ve sağlamlaştırılması yönünde bir adım oldu.

12 Eylül’ün hesabını sermaye iktidarından soracağız!

12 Eylül Türkiye tarihinde bir dönüm noktasıdır. Faşist sermaye devleti işçilere, emekçilere, halka, yurtseverlere karşı vahşi bir saldırı politikası geliştirdi. Zira burjuvazi siyasi ve ekonomik bir kriz içerisindeydi, yoksulluk alabildiğine gelişmiş, sosyal çelişkiler derinleşmiş, kitleler sınıf partisinden yoksun da olsalar geniş çaplı eylemler, grevler gerçekleştirmişlerdir. Sermaye kendi egemenliğini korumak, saltanatını sürdürmek, toplumsal muhalefeti bastırmak, Kürdistan’da ve Türkiye’deki devrimci sızramayı ezmek için askeri darbeyi gerçekleştirdi. Baskılar, kaba işkenceler, sokak infazları, katletme, tutuklama kısa sürede toplumu sindirdi. Cunta nicel anlamda gelişmiş ama nitelikten yoksun onca devrimci yapıyı dağıttı. Binlerce devrimci ve yurtsever tutuklandı. Tüm topluma umutsuzluk tohumu ekildi, işçi ve emekçilerin ekonomik demokratik haklarına el kondu. 24 Ocak ekonomik kararları hayata geçirildi. Sermaye bu zemin üzerinden daha da palazlandı.

12 Eylül gelmeden faşist sermaye devleti Maraş, Sivas katliamları ile sindirme politikalarını başlatmış, sıkıyönetim ilan etmiş, işçiler, emekçiler, devrimciler, yurtseverler baskılara ve katliamlara maruz kalmışlardır. Faşist darbenin gelişmesiyle vahşi saldırılar daha da arttı. Türkiye ve Kürdistan adeta terör güçlerince işgal edildi, yüzbinlerce devrimci, yurtsever işkenceden geçirildi, binlerce öncü tuklandı.

Kürdistan ve Türkiye zindanlarında öncüler, devrimciler, Kürt halkının gözü kulağı dört duvar arasına tıklmıştır. Burada uygulanan politika Türkiye işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının öncülerini sindirmek, onları teslim almak, itirafçılaştırmak, kitleden devrimden uzaklaştırmaktı. ‘80 sonrası zindanlarda o güne kadar yaşanmamış

bir işkence başlamıştı. Diyarbakır zindanında bu uygulamalar sonucu binlerce tutsak teslim alınıyor, teslim alındıktan sonra kişiliksizleştirme, ihanet dayatılıyor, ölüm oruçları buna karşı başlatılıyor.

21 Mart’a Mazlum’un çıktığı üç kibrit çöpü 18 Mayıs’ta dörtlerin bedeniyle buluştu. Ardından Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz, Ali Çiçek onların başlatmış olduğu direnişi ölüm orucuyla zafere ulaştırdılar. Mazlumların, Dörtlerin, Kemallerin bıraktığı mirası ‘84’te Hasan, Haydar, Fatih Metris zindanlarında devraldılar. 1996’da ise faşist sermaye devleti devrimci, yurtsever tutsaklara karşı baskıyı artırmış, tek tip cezaevlerini hayata geçirmek, cezaevlerine ziyaretleri engellemek, tutsakları yalnızlaştırmak, onursuzlaştırmak, teslim almak, itirafçılaştırmak çabasına girmiştir. Tutsaklar buna karşı ellerindeki tek silahları, çıplak bedenlerini burjuvaziye karşı kullanmak, ona geri adım attırmak için açık grevine başlamışlardır. ‘82’den ‘84’e gelen bir gelenekleri vardı. Ali idi “teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür” diyen. Kemal idi “yaşamayı uğruna ölecek kadar seviyorum” diyen. Mazlum’du “yaşamak direnmektir” diyen.

‘96’da da bu geleneği devrimci komünist tutsaklar en güzel tarzda sürdürdüler. Zafer hepimizin dediler. 12 devrimciyi kaybettik. Onların önünde saygıyla eğiliyor, bizlere bıraktıkları geleneği sürdürceğimize and içiyoruz. Onları kavgamızda yaşatacağız. Burjuvazinin zindanları, işkencehaneleri varsa bizim de onları yıldıracak, onları yerle bir edecek direncimiz, devrimci komünist öncülerimiz var. Onlara yalnızca diz çöktürmekle kalmayıp, tarihin çöplüğüne atacağımız gün mutlaka gelecektir!

Bir S.Y.Kızıl Bayrak okuru

Kavganın kızılığında

Bir kavganın en kızıl olduğu anlardan birinde
Yüreklirimizi birleştirip siper
durduk düşmana karşı
Haykırmak inancımızı asırlar
öncesinden sonrasına
Sarılmak dört elle sevdanıza,
gittikçe büyüyen kavgaya
Bak nasıl da gülümsüyor bize
kızıllaşan emek
Bak nasıl yayılarak büyüyor
sınıfın kurtarıcısı
Yeşeriyor bir işçinin nasır tutmuş
avuçlarında
Boy veriyor fabrikalarda
ve grev grev, mayıs mayıs, ekim
ekim
geliyorum diyor.
Haykırıyor ezilenin olduğu her
yerden
burjuvaziye
Yüzyılların sömürü düzenini
yıkacağız diye
Gör nasıl yeniden yaratılacak
onurlu insanın dünyası
Gör nasıl türküler yakılacak
insanın kurtuluşuna
Hazır ol gülüm önümüzdeki uzun
yola
çıyan dolu sarp kayalara
çünkü and içmişiz acılarımızın
hesabını sormaya!

F. Seher

Tekstil İşçileri Kurultayı’nı coşkuyla selamlıyoruz!

Türkiye’de sermaye iktidarı son yıllarda işçi ve emekçilere saldırılarını ekonomik ve ideolojik olarak yoğunlaştırdı. Bir taraftan özelleştirme, taşeronlaştırmayla kazanılmış hakların gaspı, diğer taraftan kardeş Kürt halkına uygulanan birbirinden pervasız zulümler...

İşçi sınıfına en büyük ihanet sendika ağaları tarafından yapılıyor. Oluşturulan Ekonomik Sosyal Konsey’in, sermaye devletinin saldırıları karşısında işçi sınıfını dizginlemek için kurulduğunu gösteriyor. İşçilerin alınteri üzerinde çöreklenmiş sendika ağaları yüz milyonları aşan maddi çıkarı için,

işçilere eşel mobil sistemiyle sefalet ücreti dayatılıyor.

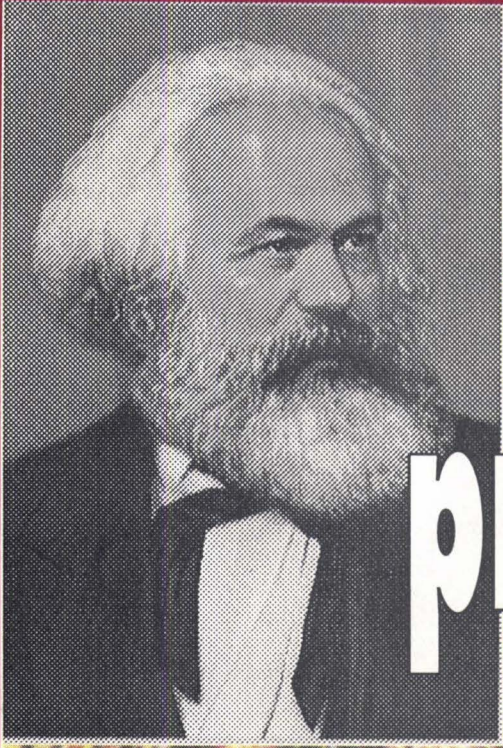
Tekstil sektöründe 1990’lardan başlayan özelleştirme sonucu, başta Sümerbank olmak üzere sermaye devletinin elindeki fabrikalar özel şirketlere satıldı. Sarı sendikalar aracılığıyla binlerce işçi işsiz kaldı, tüm sosyal haklara el konuldu. Teksif sendikasına bağlı fabrikalarda, işçilerin kötü çalışma koşullarına karşı çıkmasının önüne ilk çıkan sendikacılar oldular. Bunlar işverenlerin görevlerini üstlenmiş, kendilerine muhalif olan işçileri işten atabiliyorlar.

Tekstil işkolunda sermayeye karşı güç birikten ve mücadeleden

gececektir. Ve ancak sağlam ideolojik temeller üzerine oturmuş devrimci komünist bir önderlikle mümkün olacaktır. Bu örgütlülüğü örnek, bugünden öncü işçilerle bağları sağlamlaştırmak bütünleştirmekle olanaklıdır. Tüm ülke düzeyinde tekstil işçilerini bir araya getirecek Tekstil İşçileri Kurultayı örgütlü mücadelemizde bir ışık olacaktır. İzmir’den tekstil işçileri olarak Tekstil İşçileri Kurultayı’nı coşkuyla selamlıyoruz.

**İşçilerin Birliği, Sermayeyi Yenecek!
Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!**

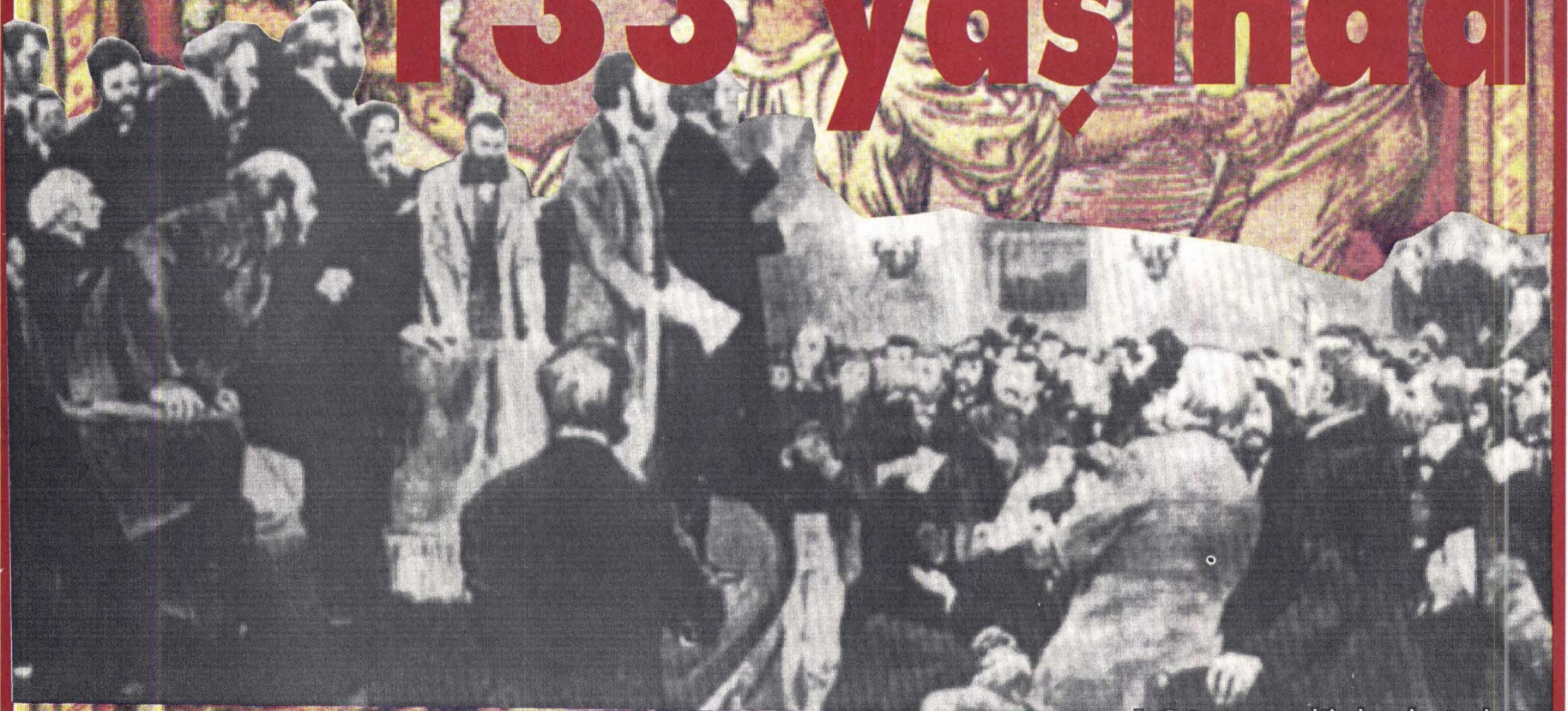
İzmir’den bir grup tekstil işçisi



Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karl Marx

I. Enternasyonal 133 yaşında



I. Enternasyonal'in kuruluş toplantısı

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete